

Nr.12

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE

REVISTĂ DIGITALĂ

STAR
KIDS

ISSN 2784 - 1146

CUPRINS

IANCU EMILIA.....	6
RĂVEANU VICTORIA IONELA	8
ȘOIMOȘAN IOANA	10
BĂLAJ ALINA ANDREEA.....	12
PĂUN IULIANA, MILITARU ROXANA	14
NASTASIU ALINA	16
BIȚOIU ROZE-MARIE.....	19
VOINEA ELENA DANIELA.....	21
NIȚĂ MIHAELA – LUMINIȚA	25
BARBU LIDIA.....	27
POSTOLACHE OLGUTA	30
OANCEA IONELA ANDRADA.....	33
SAVA IULIA.....	35
NICA IULIAN VALENTIN	37
CHEBĂRUȘ RALUCA-MARIA	39
VLAD CODRUȚA	41
ȚOIA ALINA.....	43
ALEXE SONIA FLORENTINA	46
SAVA-NECULA DANA	48
BALAN SIMONA	51
LUPAȘCU LUMINIȚA	53
BORA CRISTINA	55
BORDEIANU CRISTINA FELICIA.....	57
BUTCOVAN LUCICA	59
JURCA DANA SILVIA	61
SUCI LIVIA RODICA.....	63
DUDULEA CĂTĂLINA	66
FILIMON FLORENTINA LARISA.....	68
HANGANU OANA MARIA	70
FEDMAȘU IONELA.....	72
VICOL DANIELA.....	74

MONICA VLAD.....	78
JINGA IOANA	83
PINTILIE CARMEN	85
UNGUREANU IOANA BIANCA	88
TECSI ANA-MARIA.....	90
STAN ANICA.....	92
SUCIU DIANA.....	94
TITE ALINA	96
DANIEL GABRIELA.....	99
MAEREANU ANIȘOARA	101
AMARGHIOALEI ELENA CRISTINA.....	104
CODILĂ MONICA	106
CHIRILĂ RAMONA-MARIANA	110
ZAMFIR LILIANA	112
LILIANA ZAMFIR.....	115
DINESCU MARIANA	124
BĂDĂLUȚĂ ANIȘOARA IULIANA.....	127
BÎRA ILINCA	130
LAZĂR GIGIANA	133
ALALIȚEI VIRGINICA.....	136
IVĂNESCU GIULIA- CAMELIA	138
MOCANU GEORGIANA.....	140
TIBA VALENTINA LIVIA.....	142
PEPTU AURA-ELENA	144
COJOCARU ADINA CAMELIA.....	147
BOGDAN ILDIKO	150
POPA CARMEN- CRISTINA.....	152
VULC ELENA MIHAELA	154
ONU ANCA MARIA	156
SCORȚAR LARISA.....	158
POPA IONELA DANIELA	161
PAVAL ELENA CORNELICA.....	165
MARTINAȘ LUCIA.....	167

BURLACU ALINA	169
MINEATA ANDREI	174
BURLACU MIHAELA	178
TĂMAȘ MARIA	187
VALEA ANICA	190
METEA NICOLETA- MARIA.....	194
TODIREANU DANIELA	199
DOCIU ELENA/ CĂPRIAN ALINA ADELA.....	202
MURGOCI EMILIA LOREDANA	205
APROFIREI CORNELIA	208
ANTON ANDREEA MAGDALENA	210
PĂUN MARIA LUCIA.....	212
DUMITRU IULIANA-MAGDALENA	216
COSTACHE MARIA ALEXANDRA	218
STANCIU NICOLETA LOREDANA	221
PÎRVU MIHAELA MĂDĂLINA	224
OLTEANU KRISTINA-ELENA.....	227
NEGULESCU IRINA GABRIELA.....	230
MOCANU ANGELICA-OANA.....	232
ȘEFER MARCELA	234
RUSZ DELIA CORINA.....	237
IFRIM PAULA - CRISTINA.....	239
MIRON LAURA SIMONA.....	241
LAZAR ELENA	243
BANEA LAURETA SPERANȚA	248
MUNTEANU FLORENȚA	250
HULPE LIDIA.....	252
HULBER LIA VIOLETA.....	254
TURBURICĂ LENUȚA EUGENIA	257
FLĂMÂNZEANU ANGELA.....	259
ANCUȚA BIANCA	262
RACHINA ELENA-TEODORA	265
ROȘU MARIA-GABRIELA.....	269

ȘONȚU LĂZĂRICA	272
LUPU ANISOARA.....	274

IANCU EMILIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NICOLAE IORGA

LOCALITATE: PITEȘTI

Perfecționistul si sindromul burnout

A vrea să faci zilnic, totul impecabil, poate afecta echilibrul psihic la orice vârstă, la muncă, la școală sau chiar în sala de fitness...

Un studiu publicat încă din 2007 de către revista Society for Personality and Social Psychology atrăgea atenția asupra faptului că stresul cauzat de această nevoie poate duce la burnout și la probleme de sănătate legate de anxietate.

O echipă de cercetători de la Universitatea York St. John, din Anglia, a studiat timp de 20 de ani 40 de cazuri de perfecționism și a stabilit o clasificare a acestui tip de comportament. Există un perfecționism “rezonabil”, care ne poate ajuta în stabilirea și urmărirea obiectivelor personale, dar și unul care ne împinge spre o frică constantă de a nu greși, de a nu decepționa pe cei din jur.

Perfecționismul “rău” conduce, în cele mai multe cazuri, spre probleme serioase: depresie, anxietate, oboseală și mortalitate precoce. Atunci când stresul este provocat de îndoiala și frică, fiecare greșeală este percepută ca o dramă.

Autorii britanici ai studiului au recomandat la vremea respectivă perfecționiștilor să își stabilească obiective mai ușor de atins, să își cunoască mai bine slăbiciunile, să încerce să le accepte și poate chiar să se ierte atunci când greșesc. Găsirea sau crearea unui mediu care să le stimuleze creativitatea și care să le valorifice eforturile ar fi, de asemenea, o sursă de echilibru pentru ei. Însuși faptul că există schițată o astfel de tipologie, ar putea să îi ajute să conștientizeze riscul la care se expun : burnout.

Ce este burnout-ul? Sindromul de burnout este unul de epuizare fizică și emoțională. Acest sindrom se regăsește atât în cazul în care stresul profesional a fost prelungit, din cauza condițiilor de muncă, dar și în cazul în care stresul nu a fost urmat de o perioadă de recuperare.

În general, burnout-ul este întâlnit la persoanele competente, conștiincioase și perfecționiste, care se luptă pentru un ideal, pentru a demonstra că au dreptate sau pentru a primi aprecieri. Chiar dacă această luptă este o iluzie care provine din nevoia lor de a acoperi o rană emoțională mai veche ...

Există și persoane care prezintă trăsături clare de personalitate, cu predispoziție spre dezechilibru : cei care au tendința de a se adapta foarte ușor la așteptările celor din jur, cei supra-adaptați, care se încarcă cu prea multe roluri și griji nefolositoare.

De obicei, sindromul se manifestă după abandonul acestei lupte, atunci când perfecționiștii resimt o mare neputință în fața idealului nerealizabil în care au investit degeaba energie și timp.

Și după un stres intens, prelungit apare starea de depresie, care poate reprezenta un motiv serios pentru decizia de schimbare...

Bibliografie :

- Trop perfectionniste? Comment faire baisser la pression, 2016, Ed. Jocette, Lyon
- [https://www.researchgate.net/publication/Multidimensional Perfectionism and Burnout A Meta-Analysis](https://www.researchgate.net/publication/Multidimensional_Perfectionism_and_Burnout_A_Meta-Analysis),
- <https://www.kinesiologue78.com/gestion-du-stress-burnout>,

RĂVEANU VICTORIA IONELA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA PP "PALATUL FERMECAT"/ STRUCTURA
GRĂDINIȚA PP NR. 24*

LOCALITATE: ARAD

Educația Timpurie: Activitățile Educative, Extrașcolare și Creativitatea ca Fundamente ale Dezvoltării Copiilor

Educația timpurie este un proces esențial în formarea unui copil, deoarece reprezintă perioada în care acesta pune bazele învățării și dezvoltării sale ulterioare. În cadrul acesteia, activitățile educaționale și extrașcolare, alături de stimularea creativității, joacă un rol crucial, influențând într-un mod profund dezvoltarea cognitivă, fizică și emoțională a micuților. Grădinița, ca prim loc educațional, este un mediu care îmbină învățarea prin joc, explorare și activități care le oferă copiilor nu doar cunoștințe, ci și abilități de viață esențiale pentru viitor. Prin activități educaționale structurate și extracurriculare, copiii învață să coopereze, să rezolve probleme și să-și exprime ideile și sentimentele într-un mod creativ și autentic.

Activitățile educaționale din grădiniță sunt gândite să le dezvăluie copiilor un univers plin de posibilități, stimulându-le curiozitatea și dorința de a învăța. Fie că este vorba de jocuri educative care dezvoltă abilități cognitive, activități de limbaj care îmbogățesc vocabularul sau exerciții fizice care sprijină dezvoltarea motricității, toate aceste activități se completează reciproc, ajutând copilul să evolueze într-un mod echilibrat. Grădinița este locul unde învățarea se face cu zâmbetul pe buze, iar copilul descoperă prin joacă elemente fundamentale ale matematicii, limbii sau științei. În acest mediu, fiecare activitate este concepută astfel încât să stimuleze gândirea logică, să dezvolte abilități de socializare și să creeze o bază solidă pentru înțelegerea conceptelor de bază ale educației formale. Pe lângă activitățile interne din cadrul grădiniței, activitățile extrașcolare contribuie, de asemenea, la formarea unei personalități complexe a copilului. Excursiile educative, atelierele de artizanat sau activitățile muzicale sunt o extensie a procesului educațional, care le oferă copiilor ocazia să învețe dincolo de limitele sălii de clasă. Aceste activități ajută copiii să descopere lumea dintr-o perspectivă mai largă, să aprecieze diversitatea culturală și naturală și să-și exprime creativitatea într-un cadru mai puțin structurat. De asemenea, aceste experiențe permit dezvoltarea unor abilități esențiale, precum lucrul în echipă, respectul față de ceilalți și învățarea prin experiență directă.

Creativitatea, în mod particular, este o componentă fundamentală în educația timpurie.

Aceasta nu doar că ajută la dezvoltarea imaginației și a gândirii inovative, dar este și un instrument deosebit de eficient în stimularea învățării. Atunci când copiii sunt încurajați să își exprime ideile prin artă, muzică sau jocuri de rol, ei nu doar că dezvoltă abilități cognitive, dar își formează și un sentiment de încredere în propriile lor capacități. În plus, creativitatea le permite să învețe să rezolve probleme într-un mod original, să-și exprime emoțiile și să construiască relații mai bune cu ceilalți. Un mediu educațional care susține și încurajează creativitatea este un mediu care îi ajută pe copii să își găsească propria voce și să își dezvolte potențialul maxim.

Într-o lume în continuă schimbare, educația timpurie devine tot mai importantă, iar integrarea activităților educaționale, extrașcolare și a stimulării creativității într-un tot unitar este cheia unei dezvoltări armonioase a copilului. Prin combinarea în mod echilibrat a jocului, învățării și experiențelor extracurriculare, se formează un fundament solid pentru succesul viitor al fiecărui copil. Grădinița nu este doar un loc unde copiii învață noțiuni teoretice, ci este, mai ales, un spațiu în care ei se dezvoltă, învață să comunice, să colaboreze și să se exprime liber. Aceste abilități îi vor însoți pe tot parcursul vieții, permițându-le să devină adulți capabili să se adapteze și să contribuie activ la dezvoltarea societății.

În concluzie, educația timpurie este un proces integrat, care nu se limitează doar la învățarea formală, ci include o varietate de activități educaționale și extrașcolare care sprijină dezvoltarea completă a copilului. Stimularea creativității, alături de activitățile educative și extracurriculare, ajută copiii să-și descopere potențialul și să își construiască abilități care îi vor ajuta nu doar în școală, dar și în viața de zi cu zi. Astfel, grădinița devine mai mult decât un loc de învățătura – devine un spațiu de dezvoltare personală și socială, unde copiii învață să-și valorifice resursele interioare și să își construiască un viitor plin de posibilități.

Bibliografie

1. Dănescu, T. (2009). Educația timpurie și dezvoltarea copilului. București: Editura Didactică și Pedagogică.
2. Popa, M. (2017). Abordări creative în educația preșcolară. Iași: Editura Polirom.
3. Anton, D. (2015). Importanța activităților extrașcolare în dezvoltarea personalității copilului. București: Editura Universul Juridic.
4. Iacob, A., & Moțoc, A. (2011). Creativitatea în educația timpurie. Craiova: Editura Universitaria.
5. Negruț, L. (2007). Pedagogia educației timpurii. București: Editura Fundației România de Măine.

ȘOIMOȘAN IOANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA PP “PALATUL FERMECAT”/
STRUCTURA GRĂDINIȚA PP NR. 24

LOCALITATE: ARAD

Activitate extracurriculară “Hârtia capătă o nouă viață”

Această activitate extracurriculară își propune să dezvolte copiilor o conștiință ecologică printr-o serie de acțiuni educative și practice dedicate reciclării hârtiei. Activitatea se adresează preșcolarilor din grupele mari și se desfășoară pe parcursul a două săptămâni.

Scopul activității: Conștientizarea importanței reciclării hârtiei și dezvoltarea unor obiceiuri ecologice printre elevi.

Obiective:

Informarea elevilor despre impactul defrișărilor și consumului de hârtie asupra mediului.

Colectarea selectivă a hârtiei.

Încurajarea reutilizării și reciclării prin activități practice.

Desfășurare:

În prima etapă, copiii participă la o sesiune informativă interactivă, în cadrul căreia sunt prezentate informații despre procesul de fabricare a hârtiei, consumul de resurse necesar (apă, energie, copaci), efectele negative ale defrișărilor, dar și avantajele reciclării. Se folosesc materiale vizuale (prezentări PowerPoint, afise, filme scurte) pentru a stimula interesul și implicarea preșcolarilor.

A doua etapă constă într-o campanie de colectare a hârtiei în școală. Preșcolarii sunt încurajați să aducă de acasă și să strângă hârtie uzată, reviste vechi, pliante sau ziare, care pot fi reciclate. Se amplasează cutii sau saci speciali în fiecare grupă mare din grădiniță.

După finalizarea colectării, are loc un atelier de reciclare creativă, unde copiii învață cum să transforme hârtia veche în hârtie reciclată manual. Procesul este simplu și distractiv: hârtia este mărunțită, amestecată cu apă într-un blender, apoi întinsă într-o ramă cu plasă pentru a forma noi foi de hârtie. Această etapă combină știința, ecologia și creativitatea într-o activitate practică și captivantă. Hârtia reciclată este decorată și transformată în diverse obiecte: felicitări, semne de carte, copertă pentru agende, postere etc.

La final, produsele realizate sunt prezentate într-o expoziție eco-creativă organizată în incinta grădiniței. Se oferă diplome, mențiuni sau premii simbolice pentru preșcolarii cei mai implicați și pentru grupele care au colectat cea mai mare cantitate de hârtie. În acest mod, activitatea devine nu doar educativă, ci și motivantă și competitivă într-un mod sănătos.

Materiale necesare:

- Cutii pentru colectare;
- Blender, rame cu plasă, ligheane pentru atelierul de reciclare;
- Markere, lipici, foarfeci, culori.

Rezultate așteptate:

Reducerea risipei de hârtie;

Creșterea interesului copiilor pentru protejarea mediului;

Se dezvoltă spiritul de echipă și responsabilitatea față de mediu;

Implicarea activă a comunității școlare în proiecte ecologice.

BĂLAJ ALINA ANDREEA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC "ȘTEFAN HELL"

LOCALITATE: SÂNTANA

Importanța metodelor interactive de grup în educația de azi

Prezentate ca niște jocuri de învățare, de cooperare, distractive, nu de concentrare, metodele interactive, învață copiii să rezolve probleme cu care se confruntă, să ia decizii în grup și să aplaneze conflictele.

Aplicarea metodelor solicită timp, diversitate de idei, angajare în acțiune, descoperirea unor noi valori, responsabilitate didactică, încredere în ceea ce s-a scris și în capacitatea personală de a la aplica creator pentru eficientizarea procesului instructiv- educativ.

Situațiile de învățare rezolvate prin metode interactive de grup dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică și înțeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment, ei critică comportamentul, ideea, fapta, nu critică personajul din poveste sau copilul, adultul. Metodele învață copiii că un comportament întâlnit în viața de zi cu zi poate fi criticat pentru a învăța cum să-l evităm. Ei aduc argumente, găsesc soluții, dau sfaturi din care cu toții învață. Este însă importantă alegerea momentului din lecție, dintr-o zi, personajul- copil și fapta lui deoarece ele reprezintă punctul cheie în reușita aplicării metodei și nu trebuie să afecteze copilul. Tocmai acesta este punctul forte al metodelor care introduc în dezbatere comportamente reale, cotidiene.

După fiecare metodă aplicată se pot obține performanțe pe care copiii le percep și-i fac responsabili în rezolvarea sarcinilor de lucru viitoare. Copiii înțeleg și observă că implicarea lor este diferită, dar, încurajați, își vor cultiva dorința de a se implica în rezolvarea sarcinilor de grup. Grupul înțelege prin exercițiu să nu-și marginalizeze partenerii de grup, să aibe răbdare cu ei, exersându-și toleranța reciproc.

Metodele interactive de grup implică mult tact din partea dascălilor deoarece trebuie să-și adapteze stilul didactic în funcție de tipul de copil: timid, pesimist, agresiv, acaparator, nerăbdător, pentru fiecare găsind gestul, mimica, interjecția, întrebarea, sfatul, orientarea, lauda, reținerea, aprecierea, entuziasmul în concordanță cu situația de moment.

De asemenea, aceste metode activează toți copiii și le dezvoltă comunicarea, creativitatea, independența în gândire și acțiune, îi ajută să ia decizii corecte și să argumenteze

deciziile luate. Aceste metode presupun respectarea particularităților de vârstă, îmbinarea diferitelor forme de activitate, îmbinarea muncii individuale cu munca pe grupuri și activitatea frontală, evaluarea corectă a rezultatelor obținute și reconstituirea relației educatoare – copil. Metodele de învățare activă implică copiii în procesul de învățare în sensul formării lor ca participanți activi la procesul de educare, astfel fiind ajutați să înțeleagă lumea în care traiesc și să aplice în diferite situații de învățare ceea ce au învățat. Aceste metode sunt folosite din ce în ce mai mult în practica educațională alături de cele tradiționale ori în combinație cu acestea.

Așadar, metodele interactive determină solicitarea mecanismelor gândirii, ale inteligenței, ale imaginației și creativității. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează și se dezvoltă priceperile, deprinderile și capacitățile copiilor de a folosi roadele cunoașterii transformând exteriorul în facilități interioare, formându-și caracterul și dezvoltându-și personalitatea.

Toate metodele interactive de grup stimulează creativitatea, comunicarea, activizarea tuturor copiilor și formarea de capacități ca: spiritul critic constructiv, independența în gândire și acțiune, găsirea unor idei creative, îndrăznețe de rezolvare a sarcinilor de învățare.

Bibliografie: Silvia Breben, Elena Gongea, Georgeta Ruiiu, Mihaela Fulga- Metode interactive de grup- Ghid metodic-, Editura Arves, p.14-15

PĂUN IULIANA, MILITARU ROXANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 194

LOCALITATE: BUCUREȘTI, SECTOR 4

Reușita școlară

și dezvoltarea afectiv-motivațională la elevii din ciclul primar

În numeroase țări din toata lumea, se accentuează problema îmbunătățirii rezultatelor școlare și la evaluări naționale /PISA, dar a motivării optime a copiilor; se încearcă descoperirea cauzelor, găsirea și implementarea soluțiilor, dar și modul în care se pot evita problemele legate de dezvoltarea afectiv-motivațională datorită influenței acestei asupra reușitei școlare a elevilor.

Cercetările arată faptul că promovarea unui sistem educational egalitarist, în care se oferă șanse egale pentru toți copiii, toate școlile sunt de stat și sunt bune în egală măsură. Copiii cu cerințe educaționale speciale beneficiază de același tratament, fiind incluși în învățământul de masă și participă, după posibilități, la activități și program.

Un exemplu este statul finalindez care se preocupă pentru asigurarea unui învățământ care să motiveze elevii, de construirea unui sistem educational care să vină în sprijinul elevului prin activități practice, ludice, în aer liber, accentuează confortul elevilor în timpul lecțiilor prin libera alegere a ținutei, utilizarea spațiului după bunul plac (nu se stă în bancă mereu), existența unor căței în sălile de lectură pentru a încuraja astfel de activități, activitatea de învățare structurată pe module, temele puține și practice, lipsa evaluărilor periodice și utilizarea TIC.

Învățământul românesc a împrumutat, în opinia mea, câteva idei lansate de unul dintre cele mai eficiente sisteme, printre care: utilizarea TIC, activitățile în aer liber, ludice, predarea interdisciplinară. Se pot observa îndeosebi în sistemul românesc privat și în școlile de stat din mediul urban.

”Experimental s-a demonstrat că cu cât motivația e mai puternică, iar activitatea este recompensată, învățarea devine mai intensă” (Verza, E., 1993, Psihologia vârștelor, p.77). Eficiența învățării scade atunci când elevul nu este motivat suficient, dar și atunci când acesta este supramotivat; aceasta crește atunci când există un nivel optim (între minim și maxim) al motivației; această afirmație nu este valabilă și pentru motivația internă.

Motivația este o problemă a generațiilor actuale a cărei soluție se află într-o relație sănătoasă familie-școală. În opinia mea, motivația unui școlar nu poate fi optimă dacă acesta nu este susținut și din punct de vedere afectiv.

Între motivație și afectivitate există o legătură strânsă; conștientizarea nevoilor, trebuințelor, dorințelor unui elev poate declanșa o stare afectivă care îl va determina pe acesta să se implice sau nu într-o activitate.

Psihologia copilului și psihologia școlară s-au ocupat de această problemă, încercând să descopere cauzele, efectele și soluțiile optime pentru a readuce școlarilor de astăzi dorința de învățare a elevilor din generațiile anterioare.

Pornind de la relația afectivitate-motivație-reușită școlară, doresc evidențiez și să demonstrez importanța dezvoltării afectiv-motivaționale în reușita școlară, dar și complemetaritatea dintre afectivitate și motivație.

”Fără legătura cu procesele cognitive omul nu s-ar putea confrunta cu lumea și nu s-ar declanșa răspunsurile lui afective atât de necesare pentru tot ceea ce face” (Piaget,J., Inhelder,B.,1976, ”Psihologia copilului”, p.125).

Bibliografie

- Popescu Neveanu,P.; (1978) Dicționar de psihologie,editura Albatros, București;
Piaget,J.;Inhelder,B.; (1976) ”Psihologia copilului”, E.D.P., București;
Verza,E.; (1993) Psihologia vârstelor, editura Hyperion,București;
Walker, D. T.; (2018) Să predăm ca în Finlanda, ed. Trei, București;
Zlate,M.; (1991) Fundamentele psihologiei, Editura Hyperion, Bucuresti;

NASTASIU ALINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 88

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Avantajele educației outdoor în ciclul primar

Întâlnim numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă, pe scurt, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber.

Educația în aer liber (outdoor education) este o formă organizată de învățământ care dezvoltă elevilor înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii naturale. Față de sistemul tradițional de instrucție și educație, aceasta prezintă anumite avantaje: mobilizează exemplar resursele corporale și cognitive ale copiilor, îi determina să colaboreze cu ceilalți pentru realizarea sarcinilor, produce efecte educative mai puternice și mai durabile, dezvoltă capacitatea de inovare, de conducere, spiritul de echipă și de comunicare. De cele mai multe ori, o astfel de activitate bine organizată este mult mai eficientă, atractivă, dorită, interactivă decât multe ore organizate în sala de clasă. Într-o astfel de activitate interferează deprinderi, informații, atitudini, abilități și experiențe din mai multe domenii, produce bucurie, stârnește interesul elevilor, determină implicarea activă în procesul instructiv-educativ, facilitează cunoașterea și studiul realității înconjurătoare.

Aceste activități educaționale alternative dezvoltă cu predilecție spiritul explorativ, inițiativa, autodeterminarea, gândirea reflexivă, spiritul de decizie și presupun demersuri complementare educației formale. De asemenea, este recunoscută contribuția lor la desăvârșirea personalității copilului și integrării lui sociale, precum și valențele lor pozitive pentru menținerea unei stări fizice și psihice optime.

Caracteristicile educației outdoor sunt următoarele:

- oferă posibilitatea contactului direct cu natura – educația outdoor reprezintă o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și a comportamentelor față de mediu;
- reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – un mediu relaxant, liber, poate oferi elevilor nenumărate provocări, astfel că procesul de educare devine puternic, capabil să schimbe comportamente antisociale, să creeze o relație puternică bazată pe sprijin reciproc;
- înlesnește procesul de învățare al elevilor care întâmpină dificultăți în acest sens – educația outdoor oferă un climat diferit de învățare ce permite acestor elevi să devină mai motivați, mai interesați;

- contribuie la dezvoltarea personală a elevilor;
- dezvoltă spiritul de echipă – conexiunea între elevi, elevi-profesori și conduce la creșterea gradului de participare activă;
- oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale.

Integrarea educației outdoor în cadrul curriculumului școlar implică diferite etape de la planificarea procesului și până la implementare, iar în cele ce urmează, voi aduce un exemplu concret și voi arăta cum poate fi aplicat acest tip de educație în cadrul unei ore de matematică, la clasa pregătitoare.

1. Numele activității: CASTELUL.

Tipul activității: joc în aer liber.

Vârsta: 6+

Număr de jucători: toți elevii clasei, organizați în doua echipe.

Scopul jocului: consolidarea numerației și a relației de ordine în centrul 0-31.

Materiale necesare: minge, pietre sau cutii de mărimi diferite pe care sunt scrise numerele naturale de la 0 la 31.

Durata jocului: 15 minute.

Desfășurarea jocului:

Se alege un protector al echipei, prin tragere la sorți.

Se împrăștie pietrele aleatoriu pe o suprafață determinată și marcată.

Protectorul echipei primește sarcina de a îngreuna misiunea echipei adverse, încercând eliminarea membrilor acesteia prin lovirea de la punct fix, cu mingea.

Echipa de copii va încerca să culeagă din teren pietrele sau cutiile pe care sunt marcate numerele 0-31, să le ordoneze crescător și să le așeze astfel încât să formeze un castel.

Când termina construcția, elevii rămași în joc, vor anunța îndeplinirea sarcinii. Se va striga „Castelul stop” și se va trece la verificarea corectitudinii rezolvării misiunii.

Câștigă echipa care a cules și a așezat conform regulii pietrele și care a reușit să rămână în joc cu cât mai mulți membri.

Ce beneficii aduce acest joc?

Multă distracție.

Atenție.

Memorie.

Imaginație.

Exercițiu fizic.

Răbdare.

Bibliografie

Anghel Diana, Educația outdoor: o necesitate sau o provocare pentru actualul sistem de învățământ, Tribuna învățământului, 5 decembrie 2014

Bucică Liliana, Bran Dana Lorena, Caranda Gheorghița, Turan Nazan (coord.), Manual de educație outdoor, www.academia.edu

Pârâială Dumitru, Pârâială Viorica, Activități în completarea programului din ciclul primar (transdisciplinare, de relaxare și de joc), Editura Euristica, Iași, 2010

BIȚOIU ROZE-MARIE

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR. 38

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Creativitate în Educație

Într-o lume în continuă schimbare, unde informațiile circulă rapid și inovația este cheia progresului, creativitatea a devenit o competență esențială în educație. Succesul viitor al elevilor nu depinde doar de cunoștințele acumulate, ci și de abilitatea de a gândi critic, de a rezolva probleme și de a inova. Acest referat își propune să exploreze rolul creativității în educație, să evidențieze metodele prin care aceasta poate fi stimulată și să discute impactul acesteia asupra dezvoltării personale și profesionale a elevilor.

Creativitatea contribuie la formarea unor gânditori flexibili care pot aborda probleme complexe din perspective variate. În educație, aceasta nu se limitează doar la arta vizuală sau literatură, ci se extinde în toate domeniile de studiu. Un mediu de învățare care promovează creativitatea contribuie la:

1. Îmbunătățirea abilităților de gândire critică: Elevii învață să analizeze, să evalueze și să integreze informații din surse diverse.

2. Stimularea inovației: Creativitatea încurajează elevii să dezvolte idei noi și soluții originale la problemele cu care se confruntă.

3. Dezvoltarea încrederii în sine: Atunci când elevii sunt încurajați să își exprime ideile originale, ei își dezvoltă o mai bună apreciere de sine și încredere în abilitățile lor.

4. Pregătirea pentru viitor: Pe măsură ce locurile de muncă evoluează, abilitatea de a gândi creativ devine tot mai crucială pentru adaptarea la noi condiții de muncă și tehnologii.

În cadrul educației, există numeroase metode prin care creativitatea poate fi încurajată. Iată câteva dintre acestea:

1. Învățarea prin proiecte: Această abordare permite elevilor să exploreze subiecte complexe prin intermediul proiectelor practice, care le solicită gândirea creativă și capacitatea de rezolvare a problemelor.

2. Activități interdisciplinare: Combinarea diferitelor discipline poate inspira elevii să își conecteze ideile și să dezvolte perspective noi.

3. Atmosfera de învățare deschisă: Un mediu în care greșelile sunt considerate oportunități de învățare stimulează elevii să își exprime ideile fără frica de eșec.

4. Tehnologia ca instrument creativ: Utilizarea tehnologiilor moderne, precum software-uri de design sau platforme de colaborare online, poate oferi elevilor instrumentele necesare pentru a-și exprima creativitatea.

5. Exerciții de brainstorming: Organizarea de sesiuni de brainstorming în care elevii pot discuta și dezvolta idei fără limitări poate genera soluții inovatoare.

Studiile arată că elevii care sunt implicați în activități creative au rezultate mai bune la evaluări standardizate și își dezvoltă abilități sociale mai bune. Creativitatea în educație promovează:

- Abilități socio-emoționale: Colaborarea în grupuri pentru proiecte creatoare le dezvoltă empatia și abilitățile de comunicare.

- Flexibilitatea mentală: Chiardatând cu alegeri diverse și abordări inovatoare, elevii învață să își adapteze gândirea la diferite situații.

- Gândirea critică: Prin încurajarea analizării problemelor din multiple unghiuri, creativitatea sporește capacitatea de a lua decizii informate.

Creativitatea în educație este un element esențial pentru pregătirea elevilor pentru viitor. Prin promovarea unui mediu de învățare care stimulează gândirea creativă, educatorii pot contribui la dezvoltarea unor indivizi adaptabili, inovatori și capabili să facă față provocărilor secolului XXI. Investiția în dezvoltarea creativității nu este doar o responsabilitate a cadrelor didactice, ci și a întregii comunități educaționale, care trebuie să recunoască și să valorifice potențialul creativ al tinerelor generații.

Într-o lume în care schimbarea este constantă, creativitatea se dovedește a fi nu doar un avantaj, ci o necesitate pentru o educație de calitate.

VOINEA ELENA DANIELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR. 38

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Metodele interactive - mijloc de stimulare a creativității

În grădiniță, ca și la celelalte niveluri ale învățământului, metodele de învățare fac parte din activitatea comună a personalului didactic și a copiilor educați. În afară de eficiența limitată, concretizată la un moment dat în dobândirea anumitor scopuri și de economia de timp și de mijloace necesare educației, metodele interactive sunt importante și pentru că vor genera atitudini pozitive față de propria educație, față de educația organizată, sistematică, în general, precum și pentru că vor iniția un stil cognitiv dominant, mai mult sau mai puțin productiv, mai mult sau mai puțin aducător de rezultate și satisfacții, ceea ce constituie aporturi formative majore.

Metoda: termenul derivă etimologic din cuvintele grecești *metha* (către, spre) și *odos* (cale, drum). Astfel, în didactică, termenul ar putea avea sensul de drum care conduce la atingerea obiectivelor educaționale, calea parcursă de profesor pentru a le înlesni elevilor descoperirea unor instrumente de lucru proprii.

Educatoarea va dirija pe copiii prin metode adecvate pentru înțelegerea a ceea ce este foarte important și dificil pentru ei în cunoaștere, în momentul respectiv. În rest, dirijismul și activitatea independentă a copilului se vor îmbina în proporții considerate utile atât de educatoare, cât și de copil.

În învățământul preșcolar se folosesc variante simple, în curs de constituire ale tuturor metodelor folosite în procesul de învățământ în general: observația spontană, observația dirijată de adult, observația după un plan simplu, algoritmic, învățat deja; demonstrația; modelarea; experiența dirijată; lucrarea practică; explicația, ca argumentare și raționament logic, ca descriere, caracterizare, definiție, narațiune; conversația euristică și de verificare; activitatea cu cartea; exercițiul dirijat și independent.

Stimularea creativității este un demers educațional complex ce cuprinde simultan fenomene de activare, antrenare, cultivare și dezvoltare a potențialului creativ. În acest scop este necesară utilizarea adecvată a diferitelor metode și procedee specifice de stimulare și antrenare a creativității individuale și de grup.

Conform pedagogiei moderne educatorii, în mod continuu, trebuie să promoveze învățarea eficientă bazată pe sporirea gradului de implicare activă și creativă a copilului, menită să înlesnească cunoașterea prin participarea directă la construirea cunoașterii.

Schimbarea în activitatea didactică desfășurată în grădinița de copii implică aplicarea de metode, tehnici și procedee moderne ce contribuie la eficientizarea învățării. Învățarea prin cooperare reprezintă modul de organizare a activității didactice pe grupuri mici, astfel încât lucrând împreună copiii își maximizează atât propria învățare, cât și pe a celorlalți copii, este calea folosită de către educatoare pentru a-i sprijini pe copii să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința.

Preșcolarii creativi se diferențiază de obicei de restul grupului prin diferite comportamente specifice și, dacă li se permite acest lucru, își dezvoltă în mod liber creativitatea. Ei sunt foarte curioși, vin cu soluții neobișnuite, cu idei originale, au inițiativă și un spirit de observație foarte bine dezvoltat, pun întrebări adecvate, explorează noi posibilități, învață rapid și ușor, au o memorie bună, un vocabular bine dezvoltat, au o imaginație vie și o capacitate deosebită de a compune povești.

Astfel, copiii au cooperat în rezolvarea sarcinilor de lucru, și-au exprimat propriile puncte de vedere, au argumentat, au pus întrebări cu scopul de a înțelege, au schimbat ideile cu ceilalți. Pe tot parcursul desfășurării acestor activități am fost partener de învățare, am intervenit acolo unde a fost nevoie, am îmbunătățit sarcinile, am ajutat copiii să înțeleagă și să explice punctele de vedere.

Vă prezint în continuare câteva exemple de activități desfășurate cu copiii pe baza aplicării metodelor interactive de învățare:

Metoda “Schimbă perechea” - Este o metodă de lucru în perechi. Se împarte clasa în două grupe egale ca număr de participanți. Se formează două cercuri concentrice, copiii fiind față în față pe perechi.

Educatoarea dă o sarcină de lucru. Fiecare pereche discută și apoi comunică ideile. Cercul din exterior se rotește în sensul acelor de ceasornic, realizându-se astfel schimbarea partenerilor în pereche.

Copiii au posibilitatea de a lucra cu fiecare membru al grupei. Fiecare se implică în activitate și își aduce contribuția la rezolvarea sarcinii.

Exemplu: Activitate matematică - Tema: „ Numere pare /impare”

Etapele activității:

1. Se organizează colectivul în două grupe egale. Fiecare copil ocupă un scaun, fie în cercul din interior, fie în cercul exterior. Stând față în față, fiecare copil are un partener.

2. Educatoarea comunică cerința: „Spune un număr par/impar!”.

3. Lucru în perechi. Copiii lucrează doi câte doi pentru câteva minute.

Copilul aflat în cercul interior spune un număr par/ impar celălalt va da exemplu de un alt număr. Apoi copiii din cercul exterior se mută un loc mai la dreapta pentru a schimba partenerii, realizând astfel o nouă pereche. Jocul continuă până când se ajunge la partenerii inițiali sau se termină.

4. Analiza ideilor și a elaborării concluziilor. În acest moment, copiii se regroupează și pe tabla magnetică aranjează în ordine crescătoare/ descrescătoare numerele pare /impare.

Metoda „Turul galeriilor “

Activitate practică - Tema: „Peisajul anotimpurilor”

Copiii se împart pe grupe, își aleg tema și materialele necesare pentru a realiza câte o lucrare colectivă, de exemplu: “Peisaj de iarnă (primăvară, vară, toamnă)”.

După terminarea lucrării fiecare echipă își expune peisajul realizat într-un loc deja stabilit.

Grupurile de copii trec pe la toate lucrările și vor completa, vor aduce îmbunătățiri și vor face observații la ceea ce au lucrat colegii lor.

La sfârșit se face o analiză a lucrărilor realizate.

Metoda „Studiul de caz” - Educație pentru societate - Tema: „Norme de comportament”

Se formează grupe de copii. Fiecare grupă primește aceeași imagine în care este prezentată o întâmplare. Copiii citesc imaginea, analizează conținutul și apoi găsesc soluții pentru rezolvarea problemei. După un timp de lucru stabilit de la început, fiecare grupă își desemnează câte un reprezentant care va expune soluția găsită pentru rezolvarea problemei.

Creativitatea devine educabilă încă de la vârsta preșcolară în condițiile în care educatoarele sunt preocupate de crearea unui climat corespunzător, propunându-și să realizeze corelații interdisciplinare, să promoveze manifestarea liberă a copiilor în învățare, dar în primul rând să stimuleze potențialul creativ al fiecărui copil, recurgând la creativitatea în grup, cel mai eficient procedeu susținut de specialiști.

Creativitatea nu trebuie confundată cu talentul, îndemânarea sau inteligența. Creativitatea nu înseamnă a face ceva neapărat mai bine decât ceilalți; înseamnă a gândi, a explora, a descoperi și a imagina. Ideile creative se regăsesc în toate aspectele vieții în plină dezvoltare a unui copil, creativitatea poate fi învățată zilnic.

În concluzie, învățarea prin cooperare dezvoltă capacitatea elevilor de a lucra împreună, la toate tipurile de lecții, acoperind neajunsurile învățării individualizate, acordând în același timp, o importanță considerabilă dimensiunii sociale, prin desfășurarea proceselor interpersonale. Folosind acest mod de lucru este important să ținem seama de avantaje și

dezavantaje, având în vedere că o bună organizare a activității în echipă este un succes pentru învățământul preșcolar care trebuie să țină pasul cu întreg sistemul de învățământ românesc și să meargă împreună spre un învățământ modern.

Bibliografie:

- 1.Oprea, Crenguța Lăcrămioara, 2003, "Pedagogie. Alternative metodologice interactive", Editura Universitatea București;
- 2.Stoica, A., 1983, "Creativitatea elevilor. Posibilități de cunoaștere și educare", București, Ed. Didactică și Pedagogică;
3. *** - Revista – "Învățământul preșcolar", București, Nr.1/2007.

NIȚĂ MIHAELA – LUMINIȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 133

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Relația familie - școală și importanța acesteia

Este esențial ca familiile și școlile să mențină o comunicare fluidă și ca acestea să aibă suficientă încredere în profesori pentru a-și exprima orice îngrijorări care ar putea apărea cu privire la copiii lor.

Pentru a realiza o relație bună între școli și familii, experții recomandă stabilirea unui climat de participare fluidă între ambele părți. Ca orice relație, aceasta se va baza pe încredere și respect și va trebui să o cultivi și să lucrezi pentru a o îmbunătăți.

Comunicarea va fi esențială, mai ales atunci când apare un dezacord care trebuie rezolvat, iar aceasta trebuie să depășească schimbul de informații despre evaluările academice ale elevilor. Noile tehnologii pot fi un instrument foarte util pentru atingerea acestui obiectiv de comunicare eficientă. Cu toate acestea, trebuie stabilite canale adecvate și trebuie facilitat procesul decizional într-un mod care să protejeze interesul fundamental: educația elevilor.

O altă cheie pentru consolidarea relației dintre familie și școală este aceea că centrele educaționale trebuie construite și prezentate ca locuri de întâlnire, respectuoase și participative. Crearea unui spațiu în care familiile își pot împărtăși preocupările cu profesorii și în care profesorii sunt respectați și ascultați. Acest lucru necesită un mare angajament și încredere între ambele părți, precum și un efort de a se angaja într-un dialog despre aspectele cheie ale dezvoltării și învățării elevilor. De asemenea, este necesar limbajul psihopedagogic care caracterizează acțiunea cadrului didactic și procesul de orientare.

Pe lângă întâlnirile regulate, există diverse aplicații prin care școlile informează familiile despre activitățile planificate, excursiile școlare, rezultatele academice și multe altele. Aceste informații personalizate sunt completate de informații furnizate pe site-uri web, bloguri și rețele sociale.

Profesorii joacă un rol fundamental în dezvoltarea emoțională și intelectuală a copiilor și adolescenților. Munca lor capătă o importanță deosebită în societatea actuală, marcată de globalizare, progrese tehnologice, diversitate și multiculturalism.

Contextul actual necesită profesioniști din domeniul educației capabili să implementeze strategii care vizează educația incluzivă și interculturală, ceea ce va fi posibil doar dacă profesorii răspund nevoilor și realităților de învățare ale elevilor lor.

Profesorii dotați cu instrumente pedagogice pentru a promova învățarea și a elimina stereotipurile vor fi esențiali în școli. De asemenea, va fi de mare importanță ca profesioniștii să aibă instrumentele necesare pentru a detecta și a interveni cu soluții utile dacă identifică nevoi sau dezechilibre în dezvoltarea elevilor lor. Acest profil de profesioniști din domeniul educației va fi din ce în ce mai solicitat pe piață, iar cea mai bună modalitate de a fi pregătiți este prin formare. Prin intermediul programelor postuniversitare, profesorii din învățământul timpuriu, primar și secundar, precum și pedagogii, își pot extinde competențele.

BARBU LIDIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALĂ NR. 59

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Clasa pregătitoare – o continuă provocare

Ralph Waldo Emerson: „Ceea ce este învățat cu plăcere este nu numai reținut mai bine, ci și folosit.”

Intrarea în clasa pregătitoare aduce cu sine incertitudine și nevoia de adaptare atât la programul școlar și la tipurile de activități școlare cât și la relațiile cu grupul și profesorii. Cunoașterea posibilelor dificultăți cu care se confruntă elevul în clasa pregătitoare ajută părinții și cadrele didactice să descopere instrumentele pe care le pot folosi pentru a-i sprijini eficient pe copii în efortul lor de adaptare.

Cunoașterea copilului, în înțelesul cel mai larg al cuvântului, înseamnă cunoașterea ființei omenești în dezvoltare cu trupul și sufletul său, în legăturile sale cu societatea, cu moralitatea. Cunoașterea dezvoltării copilului la vârsta de 6-7 ani este foarte importantă în abordarea lui în domeniul educației. Adaptarea la clasa pregătitoare este un pas important pentru copil, deoarece marchează începutul oficial al educației formale. Acest proces poate reprezenta o perioadă de tranziție importantă pentru copii, iar atât părinții, cât și educatorii pot întâmpina diverse provocări în acest proces. Se realizează o tranziție importantă de la mediul familiar la cel școlar, în viața copiilor, iar modul în care aceștia se adaptează la noul mediu școlar poate influența în mod semnificativ atitudinea lor față de școală și succesul lor ulterior în activitatea de învățare.

Adaptarea la clasa pregătitoare este un proces gradual și poate varia de la copil la copil. Este important să fie înțelese și să fie luate în considerare nevoile individuale ale fiecărui copil pentru a le oferi o experiență școlară pozitivă și motivantă. Specialiștii identifică situații în care copiii nu ating adaptarea în primul an de școală sau aceasta întâmpina unele dificultăți. Premisele adaptării școlare sunt legate, în primul rând, de nivelul de dezvoltare atins de copil în perioada preșcolarității mari. În conceptul de premisă de adaptare școlară intra atât factorii

socio-familiali, cât și cei individuali. Copiii prezintă niveluri diferite de achiziție și cu siguranță ei vor dovedi niveluri diferite de adaptare.

Succesul sau insuccesul școlar este important nu numai din punct de vedere social, ci mai ales la aceasta vârstă este cel ce modelează viitoarea personalitate. În cadrul procesului de adaptare la clasa pregătitoare, atât copilul cât și părinții și educatorii pot întâmpina diverse provocări.

Copil	Părinți	Educatori
Depășirea miturilor despre școală auzite de la frați, educatori, părinți. Dificultăți afective, datorate mediului școlar cu un grad mai mare de formalism, lipsit de relațiile calde și apropiate care caracterizau viața din familie sau din grădiniță. Dificultăți cognitive (niveluri diferite de dezvoltare cognitivă), dificultăți de organizare spatio-temporare (organizarea școlară pe clase/lecții/ore/discipline/module). Motivarea pentru învățare. Dezvoltarea operațiilor de gândire indispensabile oricărei activități intelectuale: analiza, sinteza, comparația, abstractizarea, generalizarea, clasificarea și concretizarea logică.	Sprijinirea copilului în gestionarea emoțiilor. Dezvoltarea armonioasă a abilităților de relaționare cu ceilalți. Organizarea eficientă a timpului liber al copilului. Crearea unor relații armonioase în familie. Comunicarea eficientă cu copiii și cadrul didactic.	Implementarea unor reguli clare, simple și constante. Familiarizarea cu mediul școlar (sala de clasă, colegi, reguli). Dezvoltarea abilităților sociale (activități de grup și jocuri interactive). Adaptarea la sarcinile de lucru (metode de învățare interactive și ludice). Sprijinirea copilului în gestionarea emoțiilor (educația socio-emoțională). Provocarea curiozității și a plăcerii de a învăța. Comunicarea eficientă cu părinții.

La vârsta de șase ani copilul se afla într-o perioadă de tranziție pe multiple planuri: cognitiv, afectiv și social. Profesorul trebuie să-și organizeze unele situații de predare învățare și evaluare în strânsă interdependență cu particularitățile de vârstă și individuale ale elevului. clasa pregătitoare are un dublu rol: pe de o parte consolidarea cunoștințelor deja dobândite și, pe de altă parte de socializare și adaptare la schimbare. Continuitatea dintre învățământul preșcolar și primar se realizează prin obiective comune, prin conținuturi și metode similare.

Cadrul didactic care predă la clasa pregătitoare are rolul de „facilitator”, accentul e pus pe stăpânirea de către elevi a proceselor, înțelegerea conceptelor și formarea capacității de a le folosi în situații variate încă de la debutul școlarității. “Să educi adevărat înseamnă să trezești în cel de lângă tine acele resurse care-l pot împlini și ridica, înseamnă să-l conduci pe celălalt spre descoperire de sine, dându-i un imbold în perspectiva unei evoluții firești, pe măsura felului său de a fi nu direcționat de către tine, ci de ceea ce descoperă el că i se potrivește, nu oferindu-i adevărul de-a gata, ci indicându-i direcția posibilă pentru a-l găsi.” (Cucoș, Constantin- Educația – Iubire, edificare, desăvârșire, Editura Polirom, Iași, 2008, pag. 28).

Bibliografie:

Grațiera Sion - Psihologia vârstelor, Editura Fundației România de Mâine, 2003;
 Dr. Manolescu, Marin (coord.)- Ghid metodologic de evaluare a elevilor din clasa pregătitoare;
 Cucos, Constantin- Educația – Iubire, edificare, desăvârșire, Editura Polirom, Iași, 2008;
 Curriculum pentru învățământul primar- M.E.C.T.S., 2012.

POSTOLACHE OLGUTA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR 94

LOCALITATE: SECTOR 6, BUCUREȘTI

Proiect de activitate

Unitatea de învățământ: Grădinița nr. 94

Nivel de vârstă/ grupă: Nivel I

Tema anuală de studiu: Când, cum și de ce se întâmplă?

Tema săptămânală: „Animăluțe drăguțe”

Domenii de dezvoltare: Dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii

Dimensiuni ale dezvoltării: Relații, operații și deducții logice în mediul apropiat

Comportamente vizate: Identifică elementele caracteristice ale unor fenomene/relații din mediul apropiat

Domeniul experiențial: Știință

Tema activității a.d.e. : D.Ș.: „Cățelul”

Tipul activității: însușire de noi cunoștințe

Forma de realizare: observare

Scopul activității:

Îmbogățirea cunoștințelor copiilor referitoare la animalele domestice

Obiective operaționale:

O1–să identifice câinele , prin observarea mulajului, a jucăriilor de pluș și a planșelor expuse;

O2–să denumească părțile corpului unui câine prin observarea mulajului acestuia;

O3–să precizeze modul de hrănire și îngrijire al câinelui, prin raportare la experiența personală;

O4 - să precizeze regulile de igienă care trebuie respectate în contactul cu animalele;

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, observația,

Material didactic: planșe format A3 cu animale domestice, mulajul unui cățel, căței de pluș

Forme de organizare: frontal

Durata: 15 min.

Bibliografie:

Curriculum pentru Educație timpurie 2019;

Din Nicoleta,(f.a), Cunoașterea mediului în activitatea preșcolară, București, (f. ed);

Tătaru, L., Glava, A, Chiș, O, (2014), Piramida cunoașterii, Editura Diamant, Pitești;

Scenariul activității

După momentul organizatoric le voi capta copiilor atenția cu o ghicitoare despre câțel „Roade oase/Stă în cușcă/Pe dușmanii săi îi mușcă.(Cățelul).

Va urma apoi intuirea materialului didactic: mulajul unui câțel, planșe cu animale domestice, căței de pluș și anunțarea temei și a obiectivelor pe înțelesul copiilor și se va trece la dirijarea învățării.

Pentru început, se va identifica, din planșele prezentate și dintre animalele de pluș, care este cățelul, se va stabili unde trăiește cățelul, ce alte animale mai întâlnim în curtea bunicii sau în curtea noastră și faptul ca acestea sunt animale domestice.

Le voi prezenta copiilor mulajul câinelui și voi purta o discuție pe baza acestuia legat de părțile componente ale corpului cățelului (cap, gât, trunchi, picioare și coadă și ce observăm în legătură cu acestea: la cap observăm 2 ochi mici și rotunzi, 2 urechi ascuțite, 1 bot cu nas și gură, vom observa că trunchiul este legat de cap prin gât, că pe cele 4 picioare care se numesc și membre se sprijină trunchiul câinelui, că degetele au gheare, trunchiul câinelui se termină cu o coadă, corpul câinelui este acoperit cu blană care îi ține de cald când e frig afară.

De asemenea, vom vorbi despre hrana câinelui, despre felul cum trebuie să îngrijim câinele (îi oferim hrană, apă, adăpost, multă dragoste, îl scoatem la plimbare, îi construim o cușcă dacă stă afară), despre importanța lui în viața omului (este folosit ca animal de companie, ne apără de dușmani, este folosit de ciobani pentru a apăra oile, la vânătoare, pentru a-i ajuta pe polițiști să găsească diverse obiecte) și importanța igienei atunci când ne jucăm cu animalele.

Vom face sinteza parțială după ce discutăm despre fiecare parte componentă a corpului câinelui, apoi, la obținerea performanței, asigurarea retenției și a transferului de cunoștințe, voi solicita 2-3 copii să îmi facă o sinteză generală care consta în descrierea generală a câinelui. Aceștia vor primi ajutor de la ceilalți colegi ai lor, dacă este nevoie.

În încheierea activității voi face aprecieri generale și individuale asupra modului de participare a copiilor la activitate.

OANCEA IONELA ANDRADA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA „PEȘTIȘORUL DE AUR”

LOCALITATE: BUCUREȘTI, SECTOR 3

Corectarea limbajului preșcolarilor în cadrul lecțiilor de educare a limbajului

Corectarea limbajului este un proces esențial în educația timpurie, având un impact semnificativ asupra dezvoltării comunicării eficiente la copii. În cadrul lecțiilor de educare a limbajului, este important să se utilizeze metode diverse care să răspundă nevoilor individuale ale preșcolarilor. Acest referat își propune să exploreze aceste metode diferite de corectare a limbajului și să evidențieze importanța acestora în procesul educațional.

Metode de corectare a limbajului:

Metoda observațională: Aceasta implică observarea atentă a preșcolarilor în activitățile de comunicare. Educatorii pot identifica erorile de limbaj și pot interveni în mod constructiv, oferind feedback imediat. Aceasta abordează creșterea conștientizării lingvistice a elevilor.

Învățarea prin joc: Jocurile educaționale sunt o modalitate eficientă de a corecta limbajul. Prin activități ludice, copiii sunt încurajați să folosească corect structura lingvistică și vocabular. De exemplu, jocurile de rol pot stimula utilizarea limbajului într-un context social. În plus, activitățile care implică rime, cântece sau povești contribuie la dezvoltarea fonologică și la familiarizarea cu ritmul și melodia limbii. Astfel, prin joc, copiii nu doar că învață cuvinte noi, dar și cum să le folosească corect în diferite contexte, ce le va fi de mare ajutor pe întregii vieți.

Metoda audiovizuală: Utilizarea materialelor audiovizuale, cum ar fi videoclipurile educaționale, poate facilita învățarea corectă a limbajului. Aceste resurse oferă exemple concrete de utilizare a limbajului și pot ajuta la corectarea pronunției și a intonației. Un alt aspect important al metodei audiovizuale este capacitatea de a prezenta situații de comunicare realiste, care pot varia de la conversații informale la prezentări formale. Această expunere diversificată ajută preșcolarii să dezvolte abilități de comunicare adaptate diferitelor contexte sociale și profesionale. Utilizarea materialelor audiovizuale în învățarea limbajului nu doar că îmbunătățește pronunția și intonația, dar și îmbogățește experiența de învățare prin oferirea unui context vizual și auditiv care facilitează înțelegerea mai profundă a limbajului.

Feedback constructiv: Oferirea de feedback constructiv este esențială în procesul de corectare a limbajului. Educatorii trebuie să sublinieze aspectele pozitive ale comunicării elevilor, încurajându-i să crească îmbunătățească abilități lingvistice.

Corectarea limbajului nu se limitează doar la corectarea greșelilor, ci contribuie la dezvoltarea încrederii în sine a preșcolarilor. Un limbaj corect și fluent le permite copiilor să se exprime mai bine, să interacționeze eficient cu ceilalți și să dezvolte abilități sociale esențiale. Educatorii pot implementa o gamă variată de tehnici, cum ar fi jocurile de rol, activitățile de povestire, exercițiile de pronunție și discuțiile interactive, pentru a stimula interesul și implicarea preșcolarilor în procesul de învățare.

În concluzie, corectarea limbajului prin metode diverse este un aspect crucial al educației timpurii. Aceste metode nu doar pentru a ajuta la corectarea erorilor de limbaj, dar și la îmbogățirea vocabularului și la dezvoltarea gândirii critice. Prin crearea unui mediu de învățare stimulat și adaptat nevoilor individuale ale fiecărui copil, educatorii pot contribui la formarea unor comunicatori competenți, capabili să se exprime clar și eficient. Astfel, corectarea limbajului devine nu doar o simplă activitate educațională, ci un proces integrat care sprijină dezvoltarea holistică a copilului.

Bibliografie

- Bălănescu, A. (2020). Metode de corectare a limbajului în educația timpurie. București: Editura Didactică și Pedagogică.
- Ionescu, M. (2019). Importanța jocului în dezvoltarea limbajului. *Revista de Psihologie și Educație*, 12(3), 45-58.
- Popescu, R. (2021). Feedback-ul constructiv în educația limbajului. *Journal of Educational Research*, 15(2), 112-120.
- Stan, L. (2022). Resurse audiovizuale în educația limbajului. Editura Universitară.

SAVA IULIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA SPECIALĂ PENTRU HIPOACUZICI NR. 65

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Oul buclucaș

În cadrul grădiniței speciale am ales să sărbătorim românește, să ne pregătim cum se cuvine de Învierea Domnului. Împreună cu preșcolarii mei, de la grupă, copii cu TSA, ne-am gândit să facem ceva atractiv.

Mai întâi am creat felicitări, din hârtie, apoi am adăugat diferite forme de ouă, coșuri, pui. Apoi ne-am ocupat de ornamente ce vor sta pe mesele noastre, și nu numai, în zilele de Paște, ornamente ce au fost create din cutii, pe care le-am păstrat, le-am reciclat, apoi le-am ornat, ajungând la produsul final. Apoi am creat și tablouri cu temă pascală.

Ouăle roșii au avut și ele un loc aparte, fiind colorate/pictate pe ouă fierte, dar și ouă din ipsos.

După atâta trudă, am admirat și rezultatul muncii noastre!

Apoi, am ales să realizăm și coșuri cu „ouă buclucașe,,.

La final, am ales să ne bucurăm de munca noastră printr-un cântecel „Alunelu, alunelu,, . Ce zi minunată!

NICA IULIAN VALENTIN

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA SPECIALĂ PENTRU HIPOACUZICI NR.65

LOCALITATE: BUCUREȘTI

„Chef Fructolino și Misiunea Farfuria Curcubeu”

Scop:

Să învețe despre alimentația echilibrată prin joacă de rol și aventură. O activitate care combină jocul de rol, mișcarea, și educația nutrițională într-un mod care să-i încânte pe copii.

Concept:

Copiii intră în rolul unor „ajutori de bucătar” ai celebrului Chef Fructolino, care a pierdut culorile din farfuria lui magică! Ca să le recapete, copiii trebuie să găsească și să „colecteze” fructe și legume din fiecare culoare a curcubeului și să le pună în farfuria lui.

Durată: 30 minute

Materiale:

Un șorț și o pălărie de bucătar pentru educatoare (devine Chef Fructolino)

Coșulețe/boluri colorate (câte una pentru fiecare culoare: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru-mov)

Fructe și legume (reale, din plastic, sau din hârtie/carton)

O farfurie mare desenată pe un carton (sau o tăviță colorată)

Insigne sau brățări colorate (recompensă la final)

Desfășurare:

1. Introducere poveste (5 min)

Chef Fructolino intră „disperat”:

„Ajutoarele mele, am o mare problemă! Farfuria mea magică și-a pierdut toate culorile! Dacă nu mănânc sănătos, nu mai pot găti pentru copiii din lume! Mă ajutați să o umplem iar cu bucurie și vitamine?”

Copiii acceptă misiunea.

2. Vânătoarea de culori (15 min)

Pe muzică veselă, copiii merg în „aventură” prin grădiniță sau curte (dacă e afară), căutând fructele și legumele ascunse, organizate pe culori

Ex: măr roșu, morcov portocaliu, banană galbenă, broccoli verde, afine mov etc.

Fiecare copil aduce un aliment la farfuria curcubeu și îl așază în bolul corespunzător.

3. Dansul Vitaminelor (5 min)

După ce farfuria este completă, se dansează un dans vesel inventat ad-hoc:

„Sus mărul, jos morcovelul, să danseze corpulelul!”

Mișcări simple, haioase, pe un refren ritmat.

4. Jurământul Eroilor Sănătoși (5 min)

„Promit să fiu voinic și sănătos,

Să mănânc curcubeu frumos!

Să beau apă, să alerg, să zâmbesc

Și fructe multe să iubesc!”

Copiii ridică mâna și rostesc jurământul cu entuziasm.

5. Premiere și poză de grup

Chef Fructolino le oferă câte o diplomă sau o brățară cu inscripția:

„Erou al Farfuriei Curcubeu”

CHEBĂRUȘ RALUCA-MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA "ALBINUȚELE", BUCUREȘTI, SECTOR 6

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Exemple de activități concrete pentru dezvoltarea sănătății emoționale în educația timpurie

Dezvoltarea sănătății emoționale în educația timpurie este esențială pentru formarea unor copii echilibrați, capabili să împréze relații pozitive și să gestioneze eficient propriile emoții. Abilitățile socio-emoționale reprezintă fundamentul pentru succesul școlar, relațiile interpersonale și reziliența în fața provocărilor vieții. Prin activități concrete, educatorii și părinții pot sprijini copiii în identificarea, exprimarea și reglarea emoțiilor lor încă de la cele mai fragede vârste.

Activități concrete pentru dezvoltarea sănătății emoționale

Un exemplu eficient este jurnalul emoțiilor, unde copiii desenează sau descriu cum se simt în fiecare zi. Această activitate le oferă oportunitatea de a-și conștientiza și de a-și exprima emoțiile, construind un vocabular emoțional bogat. Discuțiile ulterioare pe marginea desenelor favorizează reflecția personală și dezvoltarea empatiei.

Povestirile terapeutice sunt la fel de valoroase. Prin lecturarea unor povești ce abordează teme precum frica, curajul sau prietenia, copiii pot face conexiuni cu propriile trăiri și pot învăța modalități de gestionare a emoțiilor dificile. Île mai eficiente sunt poveștile încărcate de sensuri morale și emoționale, urmate de discuții deschise și ghidate de adult.

De asemenea, jocul „Roata emoțiilor” reprezintă o modalitate interactivă de a exersa identificarea și exprimarea emoțiilor. Fiecare copil rotește roata, iar emoția indicată devine subiectul unei scurte povestiri personale. Acest exercițiu dezvoltă nu doar limbajul emoțional, ci și ascultarea activă și empatia față de ceilalți.

Exercițiile de respirație și relaxare sunt esențiale pentru reglarea emoțiilor intense. Prin jocuri de respirație ("însipir ca un balon, expir ca o floriceică"), copiii învață tehnici simple de calmare, reducând anxietatea și impulsivitatea.

Folosirea unei cutii cu soluții pentru rezolvarea conflictelor este o metodă practică în multe grădinițe moderne. Copiii extrag sugestii de soluții scrise sau desenate, învățând astfel să gestioneze conflictele într-un mod pașnic și creativ. Această activitate sprijină dezvoltarea gândirii critice și a negocierii.

Activitățile de recunoștință zilnică – în care copiii menționează câte un lucru pentru care sunt recunoscători – promovează o perspectivă pozitivă asupra vieții, reduc sentimentele de nemulțumire și sporesc satisfacția personală.

Concluzie

Prin implementarea sistematică a unor activități de dezvoltare emoțională, copiii dobândesc competențe esențiale pentru o viață socială armonioasă și pentru o bunăstare emoțională de durată. Rolul educatorilor și părinților este fundamental în crearea unui mediu sigur, empatic și stimulant, încă din primii ani de viață.

Bibliografie:

Denham, S. A. (2006). Social-emotional competence as support for school readiness: What is it and how do we assess it? Early Education and Development.

Goleman, D. (1995). Inteligența emoțională. București: Curtea Veche Publishing.

Elias, M. J., Zins, J. E., Weissberg, R. P., et al. (1997). Promoting Social and Emotional Learning: Guidelines for Educators. ASCD.

Webster-Stratton, C. (2005). How to Promote Children's Social and Emotional Competence. London: SAGE Publications.

Collaborative for Academic, Social, and Emotional Learning (CASEL). (2020). Core Competencies Framework. Retrieved from www.casel.org

VLAD CODRUȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA “ALBINUȚELE”, BUCUREȘTI, SECTOR 6

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Echilibrul între tehnologie și joc liber în educația timpurie

Într-o lume în care tehnologia devine tot mai prezentă în viața cotidiană, educația timpurie se află în fața unei provocări majore: cum să integreze noile instrumente digitale fără a compromite importanța jocului liber în dezvoltarea armonioasă a copilului. Ecranul, atunci când este utilizat în mod echilibrat, poate aduce beneficii, dar expunerea excesivă poate limita creativitatea, spontaneitatea și abilitățile sociale esențiale.

Tehnologia, prin aplicațiile educaționale interactive și platformele de învățare adaptivă, poate sprijini dezvoltarea cognitivă, lingvistică și chiar emoțională. Cu toate acestea, natura pasivă a consumului de conținut digital risipește adesea timpul destinat explorării fizice, jocului spontan și interacțiunilor directe cu ceilalți copii și cu adulții. Jocul liber rămâne o activitate vitală pentru dezvoltarea imaginației, a autonomiei și a competențelor sociale.

Păstrarea echilibrului presupune adoptarea unui set de bune practici. Primul pas este stabilirea unor limite clare privind timpul petrecut în fața ecranelor. Organizații precum Academia Americană de Pediatrie recomandă pentru copiii preșcolari un timp de maxim o oră pe zi de expunere la media digitală, preferabil în prezența unui adult care să ghideze interacțiunea. Astfel, copilul nu doar consumă informație, ci participă activ la învățare.

Selectarea atentă a conținutului digital reprezintă un alt pilon al echilibrului. Platformele educaționale de calitate promovează interactivitatea, creativitatea și gândirea critică. De exemplu, aplicațiile care stimulează povestirea, rezolvarea de probleme și colaborarea pot completa experiența de învățare prin joc liber, în loc să o substituie.

Un alt aspect important în preintegrarea tehnologiei este asocierea acesteia cu activități concrete din lumea reală. De exemplu, după vizionarea unei povestiri digitale, copiii pot fi invitați să creeze propriile lor povești prin desen, modelaj sau joc de rol. Astfel, tehnologia devine un declanșator al creativității și nu o barieră.

Implicarea adulților în activitățile digitale ale copiilor este esențială pentru a menține dimensiunea socială a învățării. Când părinții sau educatorii explorează aplicațiile împreună cu

cei mici, discuțiile și întrebările generate susțin dezvoltarea limbajului, a gândirii critice și a relațiilor afective.

De asemenea, este important ca timpul destinat jocului liber să fie protejat și valorizat în fiecare zi. Activități precum construcțiile cu cuburi, joaca simbolică, explorarea naturii sau desenul liber stimulează imaginația, reziliența și autonomia. Spre deosebire de experiențele digitale, jocul liber oferă copiilor control deplin asupra regulilor, personajelor și desfășurării activității, încurajându-le astfel inițiativa și capacitatea de decizie.

Crearea unor rutine echilibrate, între timp digital și timp de joc liber, oferă copilului predictibilitate și un sentiment de siguranță. De exemplu, folosirea tehnologiei poate fi limitată la anumite momente ale zilei, în timp ce restul timpului este dedicat explorării active și interacțiunii față-în-față.

În concluzie, echilibrul între tehnologie și joc liber în educația timpurie nu împrinde exclude utilizarea noilor instrumente, ci presupune o integrare conștientă și atentă. Atunci când tehnologia este ghidată de adult, aleasă cu discernământ și completată cu ample oportunități de joc liber, copiii pot beneficia de cele mai bune resurse pentru o dezvoltare armonioasă și echilibrată.

Bibliografie:

- American Academy of Pediatrics (2016). Media and Young Minds. Pediatrics.
- Hirsh-Pasek, K., & Golinkoff, R. M. (2008). Einstein Never Used Flashcards: How Our Children Really Learn—and Why They Need to Play More and Memorize Less. Rodale Books.
- Ginsburg, K. R. (2007). The Importance of Play in Promoting Healthy Child Development and Maintaining Strong Parent-Child Bonds. Pediatrics.
- Vandewater, E. A., Rideout, V. J., Wartella, E. A., et al. (2007). Digital Childhood: Electronic Media and Technology Use Among Infants, Toddlers, and Preschoolers. Pediatrics.
- Gray, P. (2013). Free to Learn: Why Unleashing the Instinct to Play Will Make Our Children Happier, More Self-Reliant, and Better Students for Life. Basic Books.

ȚOIA ALINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR. 268

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Despre formarea coeziunii de grup în învățământul preșcolar

Exemple de bune practici

Perioada preșcolară sau „vârsta de aur a copilăriei” este vârsta unor mari achiziții psiho-comportamentale fundamentale, a căror calitate va influența în mare măsură nivelul de adaptare și de integrare a copilului în fazele următoare ale evoluției și dezvoltării lui. Vârsta preșcolară este o perioadă a descoperirii, copilul învață că există o lume interesantă dincolo de spațiul clasei și dorește să se implice în cunoașterea ei.

„Procesul devenirii ca persoană unică, independentă și perfect funcțională își are rădăcinile în copilăria timpurie.” (Tomșa, Ghe., 2005, pag.44).

Grădinița, pentru copiii care îi trec pragul, constituie prima experiență a vieții în societate. Ea le creează o gamă întinsă de relații cu copiii de aceeași vârstă și cu adulții, alții în afara celor din familie, toți necunoscuți. Această instituție îi așează într-un cadru nou prin dimensiunile și conținutul său (obiecte, instrumente, materiale), care îi stimulează pentru investigație, experiment și acțiune.

Intrarea în grădiniță, prima experiență a vieții în comun, este o ruptură de viață și obiceiurile familiale, oricare ar fi ele. Totuși, în afară de unele excepții, copilul de diferite vârste se integrează destul de bine în grup. Încep prin a-și crea prietenii, prin a a-și alege parteneri de joc și, mai mult, încep să-și împartă jucării sau chiar obiecte cu importanță personală (îmbrăcăminte, dulciuri etc.).

Educatorele sunt persoanele profesioniste care sunt conștiente de rolul lor delicat pe care îl au în găsirea mijloacelor adecvate adaptării copilului preșcolar la activitățile de grup. Preocuparea lor permanentă este aceea de a crea condițiile de activitate proprii fiecărei vârste, a mijloacelor de dezvoltare afectivă și de expansiune a forțelor creatoare pentru micuții pe care îi au în grijă.

Este binecunoscut faptul că activitatea esențială și primordială în educația timpurie o reprezintă jocul. Cu ajutorul jocului se manifestă inițiative, activități voite și gândite, se stabilesc legături multiple între copii.

Pornind de la aceste concepte teoretice, în anul școlar curent, îmi desfășor activitatea

Într-o instituție de învățământ preuniversitar de stat, la o grupă mijlocie. Grupa are continuitate și funcționează cu un efectiv de 23 de preșcolari. Dacă în anul școlar precedent am întâmpinat probleme în ceea ce privește adaptarea celor mici, majoritatea provenind din mediul familial, anul acesta preșcolarii au dovedit comportamente de adaptare, de acceptare a covârșnicilor cu mai multă ușurință. Iată câteva exemple de activități-jocuri care reprezintă argumente pentru realizarea acestei coeziuni de grup:

Joc senzorial „Cine te-a strigat?”: pe un scaun, un copil este așezat cu spatele la ceilalți copii așezați în semicerc, iar educatoarea, printr-un semn aparte, arată spre un copil să îl strige pe cel așezat; dacă cel strigat recunoaște vocea și numește copilul, se face schimbul pe scaun și tot așa mai departe.

Joc de rol „De-a grădinița”, „De-a familia”, în care cei mici sunt puși să își aleagă partenerii de joc și, astfel, copiii își aleg prietenii sau preferații.

Joc cu text și cânt „Ursul doarme”, în care, pe rând, în alternanță fată/băiat, în mijloc un copil este „ursul”; după executarea cântecelului, „ursul” trebuie să aleagă cine îl va schimba; astfel, și în acest caz, alegerea se va face după prietenie sau preferințe.

Joc de mișcare „Buchețele, buchețele”, în care educatoarea dă comanda: „Am fost la florărie și am cumpărat un buchet de flori, în care erau 3 fire, sau 5 fire sau o cifră oarecare. Copiii trebuie să facă grupuri cu atâția membri câte fire de flori spune educatoarea. Astfel, fiecare va alege să facă parte din grup împreună cu prietenii sau preferații.

Am încercat în acest articol să evidențiez câteva metode prin care un cadru didactic, în cazul de față din învățământul preșcolar (educație timpurie) poate determina formarea grupei de copii și îndeplinirea *Obiectivelor cadru* din *Curriculum pentru educație timpurie-domeniul om și societate*:

- cunoașterea și respectarea normelor de comportare în societate, educarea abilității de a intra în relație cu ceilalți,
- educarea trăsăturilor pozitive de voință și caracter și formarea unei atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți;
- dezvoltarea comportamentelor de cooperare, prosoziale, proactive (inițiativă);
- dezvoltarea abilității de recunoaștere, acceptare și respect al diversității.

Bibliografie:

Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, 2008, Curriculum pentru învățământul preșcolar , București, 2008;

Ministerul Educației Naționale, 2018, Curriculum pentru Educație Timpurie, București, 2018;

Ministerul Educației Naționale, 2019, Curriculum pentru Educație Timpurie (a copiilor de la naștere până la vârsta de 6 ani), București, 2019;

ALEXE SONIA FLORENTINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA NR 268

LOCALITATE: BUCUREȘTI

Importanța participării copiilor preșcolari la competiții

Participarea copiilor preșcolari la concursuri educaționale sau artistice este mult mai mult decât o simplă competiție. Este o oportunitate valoroasă de dezvoltare personală, socială și emoțională, care pune bazele unor abilități esențiale pentru viitor contribuind astfel

Stimularea încrederii în sine

Pentru un copil de vârstă preșcolară, fiecare reușită, indiferent cât de mică, contribuie la formarea unei imagini de sine pozitive. Concursurile îi oferă ocazia să își vadă eforturile recunoscute și apreciate, fie că este vorba despre un desen, o poezie, un joc de memorie sau o probă sportivă. Sentimentul de mândrie și realizare pe care îl trăiesc îi motivează să încerce lucruri noi și să persevereze chiar și atunci când întâmpină dificultăți.

Dezvoltarea spiritului de echipă și a respectului față de ceilalți

Concursurile nu sunt doar despre câștig; ele sunt despre participare, colaborare și fair-play. Copiii învață să își aștepte rândul, să respecte regulile, să își încurajeze colegii și să accepte atât victoria, cât și înfrângerea cu demnitate. Aceste lecții sociale sunt esențiale pentru integrarea lor armonioasă în grupuri mai mari, la școală și mai târziu în viață.

Descoperirea talentelor și a pasiunilor

Prin participarea la diverse concursuri, copiii au șansa de a explora domenii variate: artă, matematică, limba română, sport sau muzică. Uneori, astfel de experiențe dezvăluie talente ascunse sau trezesc pasiuni care pot deveni importante pentru dezvoltarea lor ulterioară. De asemenea, încercând activități diferite, copiii își largesc orizonturile și capătă mai multă încredere în propriile capacități.

Exersarea răbdării și a gestionării emoțiilor

Participarea la un concurs presupune așteptare, emoție, speranță și, uneori, dezamăgire. Gestionarea acestor stări emoționale încă de la o vârstă fragedă ajută copiii să își dezvolte

reziliența și autocontrolul. Învăță că emoțiile sunt firești și că ceea ce contează cel mai mult este efortul și implicarea, nu doar rezultatul final.

Întărirea relației copil-părinte-educator

Implicarea în pregătirea pentru concursuri și participarea la evenimente alături de părinți și educatori întărește legătura emoțională dintre copil și adulții de referință din viața lui. Suportul și încurajarea celor apropiați le oferă copiilor sentimentul de securitate necesar pentru a-și exprima potențialul.

Concluzie - Concursurile pe diferite teme sunt momente deosebit de atractive pentru cei mici. Acestea dau posibilitatea copiilor să demonstreze ce au învățat la grădiniță, să deseneze diferite aspecte. Concursurile cu premii sunt necesare în dezvoltarea creativității copiilor. Întrecerile pot cuprinde interpretarea, recitarea, aplicarea priceperilor și deprinderilor formate în activități practice. Concursurile sportive vin să completeze activitățile de educație fizică care contribuie pe lângă dezvoltarea armonioasă a organismului și la menținerea unei bune dispoziții a copiilor. Activitatea extrașcolară generează relații de prietenie și ajutor reciproc, educă simțul responsabilității și statornicește o atitudine justă față de colectiv și față de scopurile urmărite. Concursurile pentru preșcolari nu trebuie privite ca o luptă pentru premii, ci ca o oportunitate de învățare și dezvoltare armonioasă. Prin participare, copiii dobândesc abilități sociale, emoționale și cognitive importante, învață să se cunoască pe ei înșiși și să relaționeze sănătos cu ceilalți.

Sprijinindu-i cu răbdare și echilibru, le oferim un început de drum plin de încredere și entuziasm în explorarea lumii.

Bibliografie

Gherghina, Dumitru, Ana Danila, Loredana Roman – Activități extracurriculare și extrascolare culturalartistice în învățământul preuniversitar, Ed. Didactica Nova, Craiova, 2009.

SAVA-NECULA DANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DOMNIȚA MARIA” - BACĂU

LOCALITATE: BACĂU

Abandonul școlar există?

Să începem cu copilăria care este tărâmul în care mama vibrează la fiecare achiziție a vâstarului ei, tresaltă la fiecare mișcare ezitantă a puiului de om, tărâmul în care tata privește protector fiecare unduire a firavului corp. O lume în care uimiți toți de puritatea din om se implică, sprijină, protejează.

Copilăria este timpul în care copilul descoperă lumea în primul rând sub aspectul ei material. El este curios, atinge totul, desface, sparge nu cu un scop prestabilit ci dintr-o imensă și pură curiozitate. Este astfel curiozitatea un mijloc de progres, un vector ce aduce cunoaștere, evoluție. Copilul explorează, minunea lumii din jur care îi provoacă simțurile. Într-o nostalgie a perfecțiunii, a frumuseții, el vede perfecțiunea și frumusețea lumii în care a pășit.

Școala, tărâmul în care copilul pășește firesc, trebuie să înțeleagă prin oamenii ei că Măria-Sa omul, stăpânul tărâmului, i-a trecut pragul. Poate că lumea modernă, teoreticienii educației, noi ca adulți ar trebui să urmărim natura umană care are în ea germenii evoluției și doar să o urmărim, să avem puterea doar de a conserva, de a păstra curiozitatea și setea copilului de cunoaștere. Încorsetându-l cu interdicții, cu multe „nu-uri”, cu teorii abstracte, ajungem de multe ori la realități negative.

Apariția sancțiunii față de copil trebuie să fie întotdeauna asociată cu explicarea acesteia. Copilul nu înțelege în ce constă greșeala și gravitatea ei și, în ciuda sancțiunii, în absența explicației, o va repeta, considerând că are dreptate, dar se va ascunde de adult.

O altă fațetă a înțelegerii față de copil este acordarea cu generozitate a afecțiunii, a căldurii sufletești și a încurajării. Astfel, copilăria și școala intră într-o relație sinergică, iar noi avem deschis drumul către sufletul copilului și, astfel, cuvintele Regelui Carol II devin concrete „Școala nu este un institut de învățătură, ci un templu al cărui preoți sunt profesorii”. De la o viață lipsită de griji, în copilărie, copilul devenint acum elev, trece printr-o serie de transformări, unele îi sunt pe plac, dar cele mai multe nu sunt pe placul lui, astfel apare fenomenul numit abandon școlar.

Abandonul reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării școlii, părăsirea sistemului educativ înaintea obținerii unei calificări sau pregătiri profesionale

complete sau înaintea încheierii ciclului de studii început. Abandonul școlar se caracterizează prin părăsirea prematură a școlii înaintea obținerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii actului de studii început. De multe ori abandonul se asociază cu delincvența juvenilă, cu recurgerea la droguri, cu viața de familie dezorganizată. În primul rând, educația adevărată se fundamentează în familie, apoi ea continuă prin ajutorul cadrelor didactice ale grădinițelor și al școlilor. Dându-i un exemplu bun copilului, el poate să se dezvolte și să realizeze ceea ce își dorește. Dacă cadrul didactic se implică în educația copiilor și personalizează orele în așa fel încât să fie educative dar în același timp și distractive pentru ei, să fie motivați să învețe, atunci abandonul școlar ar scădea. Abandonul școlar reprezintă părăsirea sistemului educativ indiferent de nivelul la care s-a ajuns. Cei care abandonează școala de regulă sunt recunoscuți prin absenteism sau prin comportamentul inadecvat, deprins cel mai probabil din familie. Abandonul școlar este o problemă cu care se confruntă societatea noastră, în ziua de azi copiii nu mai consideră educația necesară iar din nefericire sunt și părinți care gândesc astfel. Prin urmare sunt copii care abandonează sistemul încă din clasa pregătitoare, iar alții nu apucă să realizeze o calificare într-o meserie.

Ca și efect al abandonului putem preciza printre altele: lipsa calificării duce prin urmare la imposibilitatea individului de inserarea acestuia în câmpul muncii; lipsa educației poate produce lacune atât în dezvoltarea personală de familie și socială. De multe ori copiii care se află în această situație se îndepartează de școală, își caută alte anturaje periculoase care să-i țină ocupați (droguri, alcool). În situațiile în care familia nu își face timp pentru copii și/sau nu are resurse financiare suficiente sau autoritate, copilul este expus abandonului și prin urmare să fie marginalizat social. Școlile din zonele defavorizate sunt caracterizate de izolare, saracie și lipsa oportunităților de succes socio-profesional pentru absolvenți. Lipsiți de motivație, mulți dintre elevii claselor gimnaziale renunță în primii ani de studiu, rămânând să dea o mână de ajutor în gospodăriile proprii sau, muncind ca zilieri la oameni mai avuți din sate.

Sărăcia comunităților din zonele defavorizate limitează posibilitățile părinților de a oferi copiilor resursele necesare educației. Această stare provoacă deseori, exploatarea copiilor prin munca de către părinți. Tendința de a considera că familiile din zonele defavorizate nu valorizează pozitiv importanța educației este superficială.

Lipsa interesului pentru școală se explică prin presiunile de ordin economic, prin dezamăgirile personale ale părinților și prin lipsa de cultură a comunității care poate fi susceptibilă față de instituțiile formale. Aceste cauze ar putea fi eliminate prin orientarea fondurilor disponibile spre școli din asemenea zone, prin stabilirea unor legături cu centre de instruire existente, prin asigurarea unei infrastructuri care să asigure transportul elevilor dar, și

asigurarea hranei pentru elevi care au domiciliul la distante mari de școală. Cercetările din domeniul educațional au relevat faptul că mediul socio-cultural de proveniență al elevilor este una dintre cele mai importante variabile în reușita sau eșecul școlar și profesional al elevului. Este foarte importantă atitudinea familiei în raport cu școala. Cunoasterea acestora atitudini și identificarea surselor de posibile tensiuni sau blocaje manifestate în raport cu cariera școlară a tinerilor constituie un factor important în prevenirea abandonului.

Din punct de vedere economic, costurile unei persoane fără educație este mare, deoarece acest tip de persoană care nu are o educație, cel mai probabil ajunge șomer sau să trăiască din ajutoare sociale, iar în acest caz practice statul îl susține. În cazul abandonului școlar este cel mai des întâlnit în cazul persoanelor sărace, lipsite de informație, fără măsuri de protecție, lipsite de condițiile de trai (fără current electric, apă) deoarece copiii sunt adesea puși la diferite munci în detrimentul școlii.

Un alt motiv al abandonului școlar ar fi: plecarea părinților la muncă în străinătate, copii în acest caz rămân cu bunicii sau rude și autoritatea părintească este semnificativ diminuată și în consecință aceștia nu mai acordă aceeași importanță școlii. Sau în alte cazuri abandonul școlar este în cazul fetelor, care de la vârste fragede rămân acasă ca să preia din sarcinile mamei, ajungând la stadiu de persoana care să aibă grijă de frații mai mici. Urmând ca și ea să urmeze același tipar pe care l-a avut în familie. Abandonul școlar a fost și va rămâne un subiect deschis domeniului de cercetare.

Bibliografia

Ausubel David, Floyd R., Învățarea în școală, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981.

Breben S., Gognea E., Metode interactive de grup, Editura Arves, 2007.

BALAN SIMONA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘC.G. MIHAIL SADOVEANU

LOCALITATE: BACĂU

Creativitatea la vârsta prescolară

Creativitatea își are originea în cuvântul latin « creare » care înseamnă a zămisli, a făuri, a crea, a naște. Creativitatea reprezintă cel mai înalt nivel comportamental uman, capabil de a antrena și polariza toate celelalte nivele de conduită, toate însușirile psihice ale unui individ.. Creativitatea se caracterizează prin noutate, originalitate, valoare, armonie, relevanță. Creativitatea înseamnă îndrăzneală, tot ceea ce este nou este incert și neconformist. Pentru a se putea avânta în necunoscut, copilul trebuie să dispună de acea libertate interioară, de acel sentiment de siguranță, provenite din lumea sa înconjurătoare. Creativitatea înseamnă posibilitatea de comunicare: copilul se află într-un contact continuu cu lumea sa interioară și cu lumea sa exterioară. Curiozitatea și setea de cunoaștere ne fac receptivi față de lumea exterioară. Libertatea interioară face posibilă folosirea cunoștințelor acumulate de către lumea trăirilor noastre subiective. Copilul care își manifestă permanent mirarea și surpriza, încercând să surprindă ineditul lumii, neinfluențat este considerat prototipul creativității. Copilul preșcolar este prin natura sa un creativ datorită imensei sale curiozități, a freamătului permanent pentru a cunoaște tot ceea ce se petrece în jurul său. În perioada preșcolară imaginația se exprimă viu prin tot ceea ce face copilul la toate activitățile. Preșcolaritatea reprezintă vârsta la care este imperios necesar stimularea potențialului creativ al copilului, neevidențiat sau neexprimat prin cunoașterea și stimularea aptitudinilor, prin mobilizarea resurselor latente prin susținerea manifestațiilor printr-o motivație intrinsecă. Activitatea didactică trebuie înțeleasă ca un act de creație nu ca un sir de operații de rutină.

Educatoarea trebuie să dispună de capacitatea de înțelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situații care să îmbogățească mintea copilului cu anumite reprezentări și obișnuințe, să-și transforme ocupația într-o frumoasă minune.

Stimularea potențialului creativ al preșcolarilor impune utilizarea unor strategii neprescrise care pun accentul pe antrenarea autentică și plenară a preșcolarului. Formative, din acest punct de vedere sunt strategiile euristice care implică preșcolarul în activitatea de descoperire, de rezolvare de probleme, de investigare a realității. La fel de importante sunt și strategiile creative care pun accentul pe spontaneitate, originalitate, gândire laterală, divergentă, analogică.

Datorită specificului proceselor cognitive și voinței, care abia acum se constituie, preșcolarul are nevoie de îndrumare, control și ajutor. Stimularea potențialului creativ al preșcolarului impune utilizarea unor strategii care pun accentul pe antrenarea autentică și plenară a copilului, pe dezvoltarea autonomiei, a inițiativei, a gândirii sale critice.

Dintre metodele bazate pe acțiunea fictivă, jocul ocupă un rol important în strategia de educare a creativității. Copilul transpune conștient realul într-un plan imaginar, creează, chiar dacă într-un mod elementar.

Stimulative pentru creativitate sunt jocurile didactice dar și jocurile de simulare (jocul de rol). Prin implicarea afectivă și cognitivă a copilului, jocul de rol dezvoltă empatia, capacitatea evaluativă și cea anticipativă, stimulează relațiile interpersonale de cooperare și competiție, capacitatea de adaptare la comportamentul celuilalt.

La vârsta preșcolară jocul și desenul constituie un cadru pentru antrenarea virtuților muncii și creației; ele amplifică posibilitățile de expresie comportamentală, sporesc vitalitatea spirituală, dinamismul creativ al copilului, nevoia activă de explorare a noului în raport cu experiența personală și generează acel elan lăuntric pentru noi elaborări, expansivitatea specifică pentru această vârstă.

Activitățile ludice și artistico - plastice sunt purtătoare ale unor multiple virtuți formative în dezvoltarea psihică generală a copilului și, implicit în dezvoltarea creativității. Întrucât jocul, prin excelență constituie cadrul specific al unui antrenament al spontaneității și al libertății de expresie, el constituie un stimul important în cultivarea receptivității și sensibilității, a mobilității și flexibilității specifice; el amplifică nevoia de activitate și explorare a noului, de imaginație, de elaborare.

Copilul preșcolar este prin natura sa un creativ, datorită imensei sale curiozități, a freamătului permanent pentru a cunoaște tot ceea ce se petrece în jurul său; peste tot ceea ce îl împinge pe copil spre acțiune este activitatea creatoare și numai după ce a câștigat o cunoștință și și-a împăcat curiozitatea începe cealaltă activitate plăcută, a copilului care devine descoperitor..

LUPAȘCU LUMINIȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PÂRJOL

LOCALITATE: PÂRJOL

Creativitate în educație

Creativitatea este activitatea care ne definește, ne provoacă curiozitate și chiar ne transmite emoții. Pusă în valoare prin prisma educației aceasta stârnește gândirea critică, formarea personală a unui copil și dezvoltarea capacității lui de a se adapta și a rezolva diferite probleme, jocuri, puzzle-uri fiind apoi capabil de adaptare rapidă într-un mediu într-o continuă schimbare.

Creativitatea cuprinde diferite forme de artă precum muzica, desenul, modelajul sau chiar crearea unor povești lucruri care trezesc interesul celor mici încurajându-i să își dezvolte diferite abilități. Artele plastice susțin dezvoltarea motricității grosiere ale preșcolarului prin dans, sărit, alergat ceea ce susține un control mai bun al mișcărilor mari ale corpului. Totodată sunt întărite și dezvoltate mișcărilor fine ale mâinii prin scris, pictat, modelat, tăiatul hârtiei cu foarfeca și lipitul acestora pe fișa sugerată astfel încât să formeze un tablou sau o formă.

Muzica exprimă și aceasta diferite emoții și idei, astfel se poate încadra perfect în rândul activităților creative. O formă creativă de învățare poate fi sugerată prin cântecul alfabetului sau al culorilor. Acestea fiind mult mai ușor de reținut în formă muzicală și sunt apreciate de cei mici. Crearea unor povești sau recitarea unor poezii stârnesc și acestea interes în rândul copiilor și al educatorilor, fiind activități ce le provoacă imaginația în situații variate, preșcolarii dezvoltându-și capacitățile de adaptare și raționament.

Creativitatea atrage o gândire divergentă, copiii fiind capabili de a genera soluții, curiozitate, dorința de a se implica și a fi curioși, reprezentând o metodă inovatoare în practica de predare.

Pentru a cultiva și a stârni creativitatea în clasă se pot folosi diverse metode precum proiecte interdisciplinare, activități extrașcolare sau teme de exprimare sau creație. În acest mod, prin utilizarea metodelor alternative de predare precum jocuri, ateliere de creație, dezbateri și cele menționate anterior, se încurajează originalitatea preșcolarilor, oferind un mediu în care aceștia se pot exprima. Se mai pot folosi metode creative ca: reinterpretarea unei povești, crearea unei povești în clasă sau chiar activități în natură spre exemplu învățarea

fructelor toamna într-o livadă. Astfel copiii pot vedea și recunoaște fructele împreună, pot să facă referire la o poveste (“Prâslea cel voinic și merele de aur – Petre Ispirescu”)

Prin predarea unor lecții într-un mod mai creativ se observă și un interes mai mare din partea copiilor. Aceștia își dezvoltă competențe precum colaborarea, flexibilitatea și comunicarea, esențiale în creșterea și formarea lor. Totodată prin această metodă se stârnește motivația și implicarea, lecțiile sunt mai interactive și implicit preșcolarii devin mai creativi astfel favorizând și învățarea activă.

BORA CRISTINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAIL SADOVEANU

LOCALITATE: BACĂU

Creativitatea în preșcolaritate

A fi creativ înseamnă uneori, a coborâ în propriile profunzimi, pentru a reveni apoi cu toată cunoașterea despre cum putem așeza în forme concrete imaginile întregului nostru suflet, a viselor noastre, a imaginației. Stimularea imaginației întărește personalitatea copilului, el putând astfel să înfrunte mai ușor tot ceea ce îl rănește, și face rău. Creația oferă posibilitatea achiziționării unei conștiințe de sine crescută și aduce cu aceasta putere și bucurie.

Primele ateliere de terapie creativă, de terapie prin artă, apar în anul 1950 în Anglia și în S.U.A. În jurul anului 1952, mai mulți profesioniști francezi se grupează și iau ființă atelierele de meditație artistică de la spitalul Saint Anne, Paris. Către 1990, terapia creativă se îndreaptă către câmpul cultural, social, educativ, socio-educativ, ieșind din cantonarea în zona psihiatriei.

Referindu-se la creativitate D.W Winnicott, unul dintre cei mai mari psihoterapeuți de copii, afirmă că „procesul de creație este mai important decât produsul finit”. Procesului de creație îi corespunde un proces mai mult personal, acela de a fi, de a exista, aptitudinea relativă de a crea legături cu celălalt, cu viața sa interioară. Referințele artistice permit de asemenea, „comunicarea” prin intermediul unei tehnici (suport), medierea devine deci limbaj care permite exprimarea, consultarea. În acest tip de muncă nu există o delimitare fixă între timpul pentru creație și timpul pentru vorbire; amândouă manifestările trebuie să fie prezente în același timp. În terapia creativă, terapia prin artă, cadrul și atmosfera trebuie să asigure copilului o „stare de siguranță”, pentru a putea crea ceva care să-i aparțină. De-a lungul întregii sale dezvoltări, copilul va fi ghidat de dorința sa de a ajunge «MARE», de nevoia sa de autonomie, atât de importantă pentru el și de dorința sa de a descoperi și de a învăța.

Cadrul social în care copilul va crește și se va dezvolta este crucial pentru viitorul lui. Prin cadru social nu se înțeleg numai condițiile materiale, ci și capacitatea celor din jur de a înțelege și a răspunde nevoilor copilului, de a-i asigura o securitate fizică, psihică și afectivă. Dezvoltarea armonioasă a personalității copilului depinde de felul în care aceste nevoi sunt

satisfăcute. Nevoile copilului sunt de o complexitate deosebită și evoluează odată cu dezvoltarea copilului.

Explorările pe care le face copilul pentru cunoașterea mediului înconjurător sunt facilitate și de dezvoltarea motricității și a rapidității reacțiilor. El dă impresia că este tot timpul grăbit, manifestă o relativă instabilitate motrică, fapt reflectat și în aranjarea neglijentă a lucrurilor. Mulți părinți cred, de multe ori, că aceștia sunt hiperactivi și au nevoie de tratament. În mica școlaritate se modifică substanțial regimul de viață al copilului. Adaptarea școlară devine fundamentală în prezența unor dificultăți ce trebuie depășite, adeseori cu renunțări la unele activități plăcute (cum este de pildă joaca) și implicarea în acțiuni mai complexe, care pot să nu îi aducă satisfacții imediate. Pentru aceasta micul școlar trebuie să se organizeze, să se disciplineze și să investească un efort continuu în finalizarea conduitelor sale. Aceasta înseamnă să aibă o imagine adecvată despre sine și despre ceilalți, să respecte rigorele disciplinei, să-și stăpânească emoțiile, să aibă efortul susținut și să interacționeze cu colegii de școală. Din această perspectivă apar diferențele vizibile între copii, în ceea ce privește adaptarea școlară și succesele sau eșecurile la învățătură. Astfel, unii copii parcurg traseul adaptării fără seisme majore, alții cunosc eșecuri și dificultăți temporare, cu frământări și conflicte, cu stagnări și reveniri.

Desenul, pictura, modelajul, colajul, teatrul, basmele și povestirile terapeutice, jocul, marionetele, dansul și mișcarea creativă, muzica sunt câteva din metodele care dezvoltă creativitatea și implicit personalitatea copilului. Acestea oferă copilului acea siguranță de care are atâta nevoie, și acea libertate de exprimare și manifestare a dorințelor, trebuințelor, nevoilor, opiniilor, atitudinilor sale.

Bibliografie

GHID DE BUNE PRACTICI - Tehnici creative, Daniela Maria Gheorghe, psiholog, coordonator de proiect, Bruno Mastan, actor, co-terap, Editura VANEMONDE, 2005

BORDEIANU CRISTINA FELICIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAIL SADOVEANU"

LOCALITATE: BACĂU

Activitățile S.T.E.A.M. în grădiniță

STEAM reprezintă o abordare educațională integrată, care îmbină Știința, Tehnologia, Ingineria, Arta și Matematica. Această combinație creează un mediu de învățare stimulant și atractiv, în care elevii sunt încurajați să aplice în mod practic cunoștințele dobândite. Educația STEAM are ca obiectiv dezvoltarea unor viitori adulți inteligenți, flexibili și bine adaptați cerințelor societății, capabili să valorifice ceea ce au învățat pe parcursul școlii în contextul real al locului de muncă.

Un exemplu de activitate STEAM (Știință, Tehnologie, Inginerie, Arte și Matematică) aplicabilă în învățământul preșcolar este „Construirea și lansarea rachetelor din hârtie” – o activitate integrată, practică și captivantă pentru copii.

Introducere și pregătire (Arte): Activitatea poate începe cu o discuție despre forme și culori, oferind copiilor ocazia să își personalizeze hârtia pentru rachete folosind creioane colorate, carioci sau autocolante. Astfel, partea creativă este stimulată încă de la început.

Explorarea noțiunilor de bază (Știință și Matematică): Educatoarea le poate vorbi copiilor despre ce este o rachetă, cum funcționează și ce forțe o ajută să se deplaseze. Se pot introduce concepte simple precum aerul, greutatea și direcția, adaptate nivelului lor de înțelegere.

Construirea rachetelor (Inginerie și Tehnologie): Copiii primesc materiale precum hârtie, lipici, markere, paie, tuburi de carton sau alte obiecte reciclabile și sunt încurajați să construiască propriile rachete, dezvoltându-și creativitatea, îndemânarea și gândirea tehnică.

Testarea și îmbunătățirea (Știință și Tehnologie): Într-un spațiu deschis (curte, sală de sport etc.), copiii își lansează rachetele și observă cum zboară. Împreună cu cadrul didactic, discută despre ce influențează zborul – greutatea, forma, modul de lansare – și pot face ajustări pentru a obține un rezultat mai bun.

Reflecție și extindere (Arte și Matematică): După experiment, copiii sunt invitați să deseneze ce au trăit sau să creeze o mică poveste cu rachetele lor. Se pot face activități de măsurare a distanțelor parcurse sau comparații între dimensiunile rachetelor, folosind termeni matematici simpli precum „mai lung”, „mai scurt”, „mai departe”.

Această activitate nu doar că integrează domenii esențiale ale educației timpurii, dar le oferă copiilor o experiență completă, în care învățarea se îmbină cu joaca, creativitatea și descoperirea.

Bibliografie

Eryl Nash, 2021, Transformă știința în artă, Editura Niculescu, București

BUTCOVAN LUCICA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: CENTRUL JUDEȚEAN DE RESURSE ȘI ASISTENȚĂ
EDUCAȚIONALĂ*

LOCALITATE: ORADEA

Creativitatea în educație

Allport (1937) este cel care introduce termenul de creativitate pentru a înlocui termenii de talent și geniu, în opinia acestuia, „fenomenul de creativitate desemnează un ansamblu de trăsături proprii fiecărui individ la un anumit nivel, iar potențialul creativ existent la toți oamenii poate fi actualizat și dezvoltat” (Roco, 2001, 2002, 2007).

Având în vedere complexitatea fenomenului creativității, este greu de formulat o definiție unanim recunoscută. Psihologia contemporană adoptă însă pentru termenul de creativitate o altă semnificație: de a atribui termenul de talent și geniu unei mici categorii de persoane iar creativitatea este atributul oricărei persoane (Roșca, 1981).

Creativitatea este definită sub forma a patru accepțiuni de către Zlate (1994), ca: proces, produs, potențialitate general umană (abilitate creativă), dimensiune sintetică (complexă) în profilul personalității.

1. Creativitatea ca produs, privește creativitatea din perspectiva caracteristicilor produsului creator, cu trăsăturile specifice acestuia: noutatea, originalitatea, valoarea, utilitatea socială, aplicabilitatea lui vastă. În privința noutății, opiniile sunt divergente, existând autori care luau în considerare noutatea pentru subiect al produsului creator (Newell, Shaw, Simon, 1983, apud Roșca, 1981), și alții care consideră esențială noutatea produsului pentru societate.

Roșca vede în creativitate ansamblul „factorilor subiectivi și obiectivi care duc la realizarea, de către indivizi sau grupuri, a unui produs original și de valoare”, „întrucât un produs poate să fie original, dar fără valoare, cei doi termeni ai definiției nu pot fi separați” (Roșca, 1981).

2. Creativitatea ca proces reflectă caracterul procesual, fazic al creativității, opiniile fiind divergente, în privința numărului fazelor: Wallas, Hutchinson și Thompson, apud Roșca (1981) identifică patru faze (pregătirea, incubajia, iluminarea, verificarea), iar Osborn (1969) menționează șapte etape: orientarea, preparajia, analiza, ideajia, incubajia, sinteza, evaluarea. Totuși, există o unitate de opinii în privința primei și ultimei etape, prepararea și verificarea, deși, și în acest caz, s-au adus obiecții legate de existența unor diferențe între ele în funcție de

tipul de creație. Indiferent de succesiunea fazelor procesului creator, important rămâne caracterul evolutiv, dinamic al creativității care devine creație, trecând din potențialitate în aspecte manifeste.

3. Creativitatea ca potențialitate general umană, care apreciază că ereditatea este o capacitate general umană, existând în diverse grade și proporții la fiecare individ, și nu are rolul principal în creativitate (Galton), punct de vedere care permite stimularea, educarea și antrenarea creativității. În aceeași direcție se înscriu și definițiile date Jaoni , 1990 (aptitudinea de a realiza ansambluri originale și eficiente, pornind de la elementele preexistente) și de Limbos , 1998 (capacitatea de a imagina răspunsuri la probleme, de a elabora soluții inedite și originale).

4. Creativitatea ca dimensiune complexă a personalității, conform căreia latura transformativ-constructivă a personalității integrează întreaga activitate psihică și personalitatea individului și este, în același timp, una din cele mai complexe dimensiuni ale personalității. „Creativitatea presupune o dispoziție generală a personalității spre nou, o anumită organizare (stilistică) a proceselor psihice în sistem de personalitate” (Popescu-Neveanu, 1987).

Pentru a transforma oamenii obișnuiți în oameni inovatori s-au elaborat o serie de tehnici și metode de stimulare a creativității, care favorizează generarea de idei noi sau care ușurează găsirea celor mai bune soluții cu caracter de noutate.

În cadrul acestor metode se pot distinge următoarele grupe (Crum, 1976): metode intuitive: Metoda Brainstorming (asaltul de idei), Metoda Delphi, Sinectica – Metoda Gordon, Reuniunea Phillips 6/6, Discuția în Panel, Brainwriting sau 6.3.5; metode analitice: Metoda listelor de control; metode de lucru asociative: Metode de asociere forțată a ideilor, Metode de asociere liberă a ideilor; metode de lucru deductive: Gândirea colaterală, Gestalt sau semantica generală, Metoda notării ideilor din timpul somnului, Gândirea Zen și Satori; metode fundamentale de creație.

Bibliografie:

1. Allport, G. W., (1983). Personality: a Psychological Interpretation, Henry Holt, New-York
2. Popescu Neveanu, P., (1971). Evoluția conceptului de creativitate, Analele Universității București, seria “Psihologie”.
3. Roco, M., (2001, 2002, 2007). Creativitatea și inteligența emoțională. Ed. Polirom, București.
4. Roșca, A., (1981). Creativitatea generală și specifică. Ed. Academiei, București.
5. Zlate, M. , (1994). Fundamentele psihologiei, partea a-III-a, Ed.Hyperion, XXI, București

JURCA DANA SILVIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: G.P.P NR. 30

LOCALITATE: ORADEA

Activități de educație ecologică prin jocuri

Jocuri de sortare a deșeurilor

Unul dintre modurile prin care preșcolarii pot învăța despre reciclare și importanța sortării deșeurilor este prin jocuri interactive. Activitatea presupune folosirea unor recipiente colorate etichetate corespunzător pentru fiecare tip de deșeu: hârtie, plastic, sticlă, metal și resturi menajere. Copiii vor învăța să sorteze diverse obiecte în funcție de materialul din care sunt făcute. De exemplu, pot utiliza bucăți de hârtie, PET-uri și sticle de plastic sau conserve, învățând astfel nu doar să recunoască materialele, dar și importanța reciclării acestora.

„Vânătoarea de deșeuri”

Această activitate presupune organizarea unei vânători de „deșeuri” ecologice în curtea grădiniței sau într-un parc. Copiii vor căuta obiecte de plastic, hârtie, sticlă sau metal pe care să le colecteze și să le sorteze. Pe măsură ce găsesc diferite tipuri de materiale, educatorul va discuta despre impactul pe care aceste deșeuri îl au asupra mediului și importanța colectării selective. Această activitate nu doar că le dezvoltă abilități de sortare, dar și le întărește sentimentul de responsabilitate față de natură.

Activități practice de protejare a mediului

Plantarea de plante

Activitatea de plantare de flori sau copaci poate fi o experiență valoroasă pentru preșcolari. Acesta poate fi realizată într-un ghiveci sau într-un spațiu verde, iar copiii vor învăța despre importanța plantelor pentru curățarea aerului și menținerea echilibrului ecologic. Plantând și îngrijind plante, copiii vor înțelege necesitatea apei, luminii și îngrijirii corespunzătoare pentru creșterea plantelor. În plus, această activitate le va oferi o satisfacție vizibilă atunci când vor observa cum cresc plantele pe care le-au îngrijit.

Crearea unui colț verde în grădiniță

O altă activitate interesantă poate fi amenajarea unui colț verde în grădiniță. Copiii pot participa la construirea unui mic ecosistem în interiorul sau în curtea grădiniței, având grijă de plante, flori sau ierburi aromatice. Activitățile pot include udarea plantelor, învățarea despre

diferitele tipuri de plante și crearea unui mini-jardin sau a unei grădini de legume. Pe lângă dezvoltarea abilităților practice, copiii vor învăța să aprecieze natura și importanța acesteia.

Crearea unui „compost” ecologic

Compostul este o modalitate eficientă de a transforma deșeurile organice în îngrășământ pentru plante. Preșcolarii pot învăța despre acest proces prin crearea unui mic compost în curtea grădiniței. Ei pot colecta resturi de fructe, legume și alte materiale biodegradabile, care ulterior vor fi transformate într-un îngrășământ natural. Acesta poate fi folosit pentru a îmbogăți solul și a ajuta plantele să crească. Activitatea poate include și explicații despre cum compostul ajută la reducerea cantității de deșeuri care ajung la groapa de gunoi.

Bibliografie:

Bădescu, G. (2015). Educația ecologică în învățământul preșcolar. Editura Didactică și Pedagogică.

Bălan, C. (2010). Protecția mediului în învățământul preșcolar. Editura Universitară.

Rusu, I. (2018). Activități ecologice pentru copii: ghid practic. Editura Tehnică

SUCI LIVIA RODICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ DUMITRA

LOCALITATE: DUMITRA

Proiect educațional

„ABC-ul circulației!”

Motto: „În circulația rutieră e de ajuns uneori să greșești o singură dată ...”

Argument

Componentă a educației pentru societate, educația rutieră reprezintă educația pentru viață. Ea trebuie implementată de la cele mai fragede vârste în scopul dezvoltării la copil a capacităților de înțelegere, de formare a unor deprinderi practice și a unor abilități specifice percepției traficului rutier, a simțurilor orientării și concentrării, a capacității de a lua repede decizii corecte.

În ceea ce privește învățarea normelor de circulație, este cunoscut faptul că numai prin educație și exercițiu pot fi asimilate cunoștințe largi, complexe și precise, iar copilul își dezvoltă deprinderea de a gândi și acționa corespunzător în acea situație rutieră în care ajunge să fie implicat.

Este știut faptul că, nu numai cunoașterea, dar obligatoriu și respectarea de către copii a normelor și regulilor de circulație îi protejează în calitate de pietoni sau pasageri.

De aceea, grădinița, școala și poliția rutieră trebuie să formeze o echipă unită în a ajuta copiii cât mai de timpuriu să învețe și să respecte regulile de circulație și de securitate rutieră.

Prin desfășurarea activităților de educație rutieră, copiii vor cunoaște semnele de circulație, vor învăța să respecte regulile de circulație, să cunoască drepturile și îndatoririle pe care le au pietonii și conducătorii de autovehicule, în concluzie vor învăța să-și apere viața.

Copiilor nu trebuie să le fie frică de stradă. Ei trebuie să găsească în agentul de circulație un prieten care este gata oricând să-i ajute, să le dea sfaturi.

Obiectivele proiectului:

Cunoașterea și respectarea normelor necesare integrării în viața socială, precum și reguli de securitate personală

Însușirea unor cunoștințe de educație rutieră, a unor norme și reguli corecte de deplasare pe drumurile publice

Cultivarea interesului și curiozității copiilor prin cunoașterea și respectarea unor indicatoare, semne de circulație, reguli și norme de securitate personală

Formarea deprinderilor și însușirea cunoștințelor necesare traversării străzii prin locuri marcate

Conștientizarea pericolelor la care se expun atunci când ignoră aceste reguli

Cunoașterea rolului agentului de circulație, uniforma și modul de semnalizare, precum și prezentarea mașinii de poliție și a obiectelor din dotare.

Durata proiectului: octombrie 2023 - iunie 2024

Grupul țintă:

15 elevi din clasa a II-a și 99 preșcolari;

Beneficiarii direcți și indirecti:

Beneficiarii direcți:

Elevii, preșcolarii și cadrele didactice implicate în proiect

Beneficiarii indirecti :

părinții elevilor implicați în proiect,

comunitate locală

Activități/teme propuse

Nr crt	Luna/data	Activități/teme propuse
1.	octombrie	„Semnele de circulație Cunoașterea semnelor de circulație și a semnificației acestora/confecționarea acestora;
2.	noiembrie	Polițistul - prietenul meu: „Întâlnire cu agentul de circulație” „Cum circulăm?” - prezentarea unor reguli de circulație și înțelegerea necesității respectării acestora; Vizita agenților de poliție de la Postul de Poliție Dumitra

3.	decembrie	„Colorăm, desenăm, circulație - învățăm”- Aprofundarea cunoștințelor referitoare la regulile de circulație
4.	ianuarie	Semaforul, prietenul micului pieton: joc de rol : „Stop pe roșu, treci pe verde!”, „La stop stai pe loc!”,- Realizarea unor semafoare (lipire, decupare)
5.	februarie	Pietoni mici și mari – joc de rol; activități comune Vizita clasei a II-a A LA GPN Dumitra;
6.	martie	„Vizită la sediul Poliției locale, de ZIUA POLIȚIEI.”- Adresarea de întrebări și dialogarea cu agenții de circulație.
7.	aprilie	„Circulația pe stradă - Observarea aplicării regulilor de circulație în situații concrete; Conștientizarea pericolelor de producere a accidentelor Vizita doamnei inspector poliție Cozma Lenuța de la Biroul de Siguranță Școlară
8.	mai	Dacă vrei să ajungi mare, fii atent la traversare! (joc de rol: „De-a pietonii”; „Treci când trebuie!”)
9.	iunie	„Cine respectă regulile de circulație își apără viața”- Sistematizarea cunoștințelor privind educația rutieră

Modalități de monitorizare și de evaluare ale proiectului

- ✓ expoziție cu lucrările copiilor realizate în activitățile din grădiniță/școală pe tema parteneriatului;
- ✓ completarea raportului de activitate;
- ✓ realizarea portofoliului de activitate desfășurată.

Mediatizare și diseminare:

- ✓ Grupuri/profile/adrese de Facebook, WhatsApp;
- ✓ sit-ul școlii;

DUDULEA CĂTĂLINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.37

LOCALITATE: BRĂILA

O abordare diferită în integrarea copiilor cu CES

În cadrul proiectului "Digitalizarea - ultima frontieră", cu nr. de referință 2024-1-RO01-KA121-SCH-000216115, coordonat de Grădinița cu Program Prelungit nr. 37 Brăila am participat în perioada 10-14 mai 2025, la cursul „Special needs children”, în Praga, Cehia. Această mobilitate a fost posibilă cu sprijinul Uniunii Europene prin Programul Erasmus+, în cadrul Acordării Erasmus+, anul IV financiar. Celelalte țări participante au fost: Spania și Bulgaria, iar cursul a fost susținut de trainerul Steve Borg din Praga.

Am început prima zi printr-un joc antrenant în care fiecare s-a prezentat spunându-și numele și o însușire care-l caracterizează și începe cu inițiala numelui. Apoi ne-a fost prezentat conținutul cursului din care voi aminti câteva subiecte care mi s-au părut mai interesante: teatrul și arta în învățarea cognitivă, modalități de lucru cu copiii din spectrul autist și copii cu ADHD, comunicarea și cooperarea cu părinții și familia (exemple de bună practică).

Mi-a plăcut modul de abordare a nevoilor speciale, din perspectiva „avantajelor” pe care acești copii le pot avea. Avantajele copiilor cu ADHD: sunt curioși- de fapt, ei nu vor să perturbe ora, sunt creativi- își regretă comportamentul dar nu se pot opri, sunt energici- de cele mai multe ori nu sunt conștienți de comportamentele lor deranjante, sunt distractivi- nu pornesc un atac personal la adresa ta.

Copiii cu ADHD rezonază foarte bine cu profesori care sunt: flexibili, recunosc și sprijină individualitatea, cu cei care urmează rutine clare, mențin un mediu pozitiv de învățare, prezintă informația și sarcinile în pași mici, oferă o gamă largă de activități, stabilesc limite ferme în ceea ce privește comportamentul copiilor.

Cu elevii încadrați în spectrul autist se poate folosi foarte mult arta ca mijloc de exprimare. Astfel, ei se pot concentra pe o experiență în care nimic nu e corect sau greșit și ceea ce contează este procesul, nu rezultatul. Se poate folosi arta colaborativă ca mijloc de autoexprimare, în grup. În acest caz comunicarea poate fi diferită de munca în echipă sau poate să nu fie deloc (depinde de context), toată lumea contribuie, fiecare realizează o parte a imaginii folosind o culoare sau un mediu specific, toate odată sau pe rând.

Ajunși în acest punct ni s-a cerut să creăm un animal fantastic, mitic.

1. Pe cont propriu: luați o foaie de hârtie și desenați o parte a animalului care vă place (picior, coadă, cap, corp, antene...), folosiți toată hârtia, desenați partea pe care o doriți mare și apoi decupați-o. (5-10 minute)

2. În grup: asamblați animalul, decideți cum va arăta, lipiți versiunea finală pe flip-chart, dacă lipsesc unele părți, le puteți desena direct pe flip-chart, dați-i un nume! (15 minute)
Pornind de la animalul creat, ne-am împărțit în trei echipe și fiecare echipă a avut ca sarcină să creeze o poveste despre acel animal fantastic, mitic, pentru ca la final fiecare echipă să prezinte povestea sub ce formă dorește: în cuvinte, în imagini (desene), în mișcări, etc...

De asemenea, activitățile teatrale pot avea un rol foarte important în educația copiilor. Acestea se pot folosi: pentru încălzire, pentru a capta atenția elevilor, pentru a se cunoaște reciproc, pentru a uni grupul, pentru a se bucura și a se relaxa, pentru a exersa concentrarea, improvizația, rezolvarea problemelor, abilitățile de comunicare, pentru a îmbunătăți gândirea creativă.

Variante de teatru sau spectacol pregătit: piesă cunoscută sau creată de elevi, improvizație, diverse activități, întotdeauna ceva nou, stand-up, spectacol de talente și chiar un amuzant „spectacol anti-talent”.

Iar la final, aș dori să vă împărtășesc câteva sfaturi și trucuri în colaborarea cu părinții!

Modalități potențiale de a interacționa cu aceștia: sugerați o discuție despre problemele care apar, implicați părinții în activitățile clasei (organizarea excursiilor, evenimente școlare). Pregătiți o scurtă prelegere pentru a-i informa pe părinți. Oferiți ajutorul dumneavoastră părinților. Spuneți-le cum pot ajuta elevii acasă, diagnosticați problemele clasei folosind chestionare, oferiți părinților un pliant, un citat, un sfat educațional etc. Dacă este posibil, întâlniți-vă într-un alt loc decât la școală!

Consider că această mobilitate a fost o experiență extraordinară prin care am intrat în contact cu diverse persoane din țări europene, împărtășindu-ne unii altora din experiența pe care o avem, realizând că urmăm aceleași valori și avem același ideal educațional. Nu în ultimul rând am descoperit un oraș european minunat, cu multe obiective turistice.

FILIMON FLORENTINA LARISA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.37

LOCALITATE: BRĂILA

Importanța mediului educațional în formarea și dezvoltarea copilului în educația timpurie

Un mediu educațional favorabil este un spațiu care sprijină învățarea prin resurse accesibile, interacțiuni pozitive și activități diverse. Acesta include atât aspecte fizice, cât și emoționale, care facilitează dezvoltarea individuală a copiilor.

Educația timpurie oferă stimularea necesară pentru dezvoltarea capacităților cognitive, cum ar fi limbajul, memoria, atenția și rezolvarea de probleme. Prin intermediul activităților educative adecvate vârstei lor, copiii își dezvoltă abilitățile cognitive într-un mod plăcut și natural.

Un mediu educațional favorabil este un spațiu care sprijină învățarea prin resurse accesibile, interacțiuni pozitive și activități diverse. Acesta include atât aspecte fizice, cât și emoționale care facilitează dezvoltarea individuală a copiilor.

Mediul educațional este reprezentat de specificul interacțiunilor dintre persoanele, lucrurile, informațiile și stările afective care determină și influențează procesele și relațiile educaționale.

Principalii parametri ai mediului educațional sunt:

- *umani* (relațiile din cadrul grupului, comunicare, stiluri manageriale, atitudini);
- *informaționali* (informația și cunoașterea de la nivelul profesorului și elevilor, diferite materiale utilizate, tehnologii – sub aspectul informației);
- *fizici* (spațiu de lucru, condiții de învățare, materiale diverse utilizate în procesul de învățare).

Mediul educațional influențează dezvoltarea abilităților cognitive, sociale și emoționale ale copilului. Un mediu stimulant, care include diverse activități educaționale, ajută la formarea încrederii în sine și la dezvoltarea relațiilor sănătoase.

Prin organizarea spațiului grupei pe centre de activitate procesul de învățare este unul activ, de socializare, în care copiii interacționează direct cu materialele, cu alți copii, cu adulții, individual, în perechi sau grupuri mici.

Acest tip de organizare permite dezvoltarea liberă a copilului pe domenii de dezvoltare:

- dezvoltarea fizică, sănătate și igienă personală;
- dezvoltarea capacităților și atitudinilor în învățare;
- dezvoltarea limbajului, a comunicării și premisele citirii și scrierii;
- dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii.

Crearea unui climat educațional pozitiv reprezintă unul dintre obiectivele oricărui demers de intervenție în grădiniță, care urmărește să prevină și să combată problemele de comportament ale copiilor. De asemenea, reprezintă o piesă esențială a fundației de implementare a activităților destinate dezvoltării competențelor socio-emoționale.

În contextul dezvoltării armonioase și a învățării optime în rândul copiilor mici, organizarea spațiului educațional în grădiniță joacă un rol esențial. Deoarece cei mici sunt foarte receptivi la mediu, asigurarea unui cadru adecvat și plin de stimulente este esențială pentru dezvoltarea lor cognitivă, socială și emoțională.

Mediul în care copiii își petrec timpul la grădiniță joacă un rol esențial în dezvoltarea lor fizică, emoțională și cognitivă. Atmosfera și sala de grupă au un impact semnificativ asupra stării preșcolarilor, putând influența în mod pozitiv sau negativ experiența lor educațională și dezvoltarea generală. Astfel, spațiul și atmosfera generală a sălii de grupă pot influența starea și progresul preșcolarilor la grădiniță.

Mediul și sala de grupă au un impact semnificativ asupra stării preșcolarilor la grădiniță. Un mediu plăcut, organizat, și interacțiunile pozitive cu educatoarele pot crea un cadru propice pentru dezvoltarea lor. Este important ca grădinițele să investească în crearea unui mediu care să sprijine dezvoltarea holistică a copiilor și să ofere o bază solidă pentru succesul lor ulterior în educație și în viață.

Avantajele unui mediu educațional pozitiv constau în bunăstarea și fericirea, întărirea sentimentului de apartenență și o mai bună calitate a vieții celor implicați în procesul instructiv-educativ. Indirect, poate avea ca rezultat performanțe academice mai bune.

HANGANU OANA MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR.37

LOCALITATE: BRĂILA

Polițistul de proximitate si siguranța copiilor cu cerințe educaționale speciale

Preșcolarii Grădiniței cu P.P. nr.37, Brăila, de la grupa mare nr.1, au desfășurat activitatea „Polițistul de proximitate si siguranța copiilor cu cerințe educaționale speciale”, în cadrul Proiectului EMPOWERINGPRESCHOOL EDUCATORS: BEST PRACTICES AND RESOURCES FOR INCLUSION OF CHILDREN WITH BEHAVIORAL DISABILITIES, 2023-1-ITO2-KA220-SCH-000158464. Activitatea s-a desfășurat atât în sala de grupă cât și în curtea grădiniței având ca scop dezvoltarea unui comportament adecvat al preșcolarilor și adulților alături de copiii cu nevoi speciale, care, după cum știm, necesită o atenție și o implicare sporită în absolut toate activitățile. Trebuie specificat faptul că, termenul de tulburări emoționale nu este un termen cu acuratețe ridicată din punct de vedere medical, dar este frecvent utilizat când se face referire la tulburările psihice care implică emoțiile (de exemplu, tulburările de anxietate sau tulburările depresive etc.).

Denumirile corecte pentru aceste categorii de boli sunt: tulburări de anxietate, tulburări depresive, tulburări de comportament sau tulburări de personalitate.

Descoperiri recente cu privire la modul în care funcționează creierul au scos la iveală noi perspective ale modului în care o varietate de neurotransmițători sau hormoni pot afecta gândirea normală, sentimentele, conștiința de sine și percepțiile. Se pare că și acești factori pot sta la baza tulburărilor emoționale.

Mintea umană reflectă echilibrul chimic din creier, o cerință esențială pentru procesarea mentală normală și pentru menținerea sănătății emoționale.

Caracteristicile unui copil care suferă de tulburări emoționale ar putea fi următoarele:

- perturbă activitățile din clasă;
- este impulsiv;
- este neatent și distras cu ușurință;
- nu urmează normele clasei;
- se concentrează cu dificultate;
- manifestă rezistență la schimbare;

- transmite informații irelevante sau fără legătură cu normele clasei;
- are un comportament agresiv;
- intimidează și manifestă violență față de colegii săi;
- întâmpină dificultăți în lucrul în echipă;
- comportamentul său se depreciază cu trecerea timpului;
- deseori manipulează situațiile;
- nu se poate adapta la normele sociale care privesc spațiul și bunurile personale.

Pentru a veni în sprijinul acestor copii, este necesară tratarea tulburărilor emoționale prin terapie cognitiv comportamentală, educație psihofamilială, formare a competențelor sociale, psihoterapie interpersonală, diverse metode de relaxare, psihoterapie de grup etc., dar și utilizarea medicamentelor.

Cele mai bune rezultate se obțin în urma combinației psihoterapiei cu medicația.

În acest sens, a fost desfășurată această activitate alături de agentul de proximitate, care le-a vorbit copiilor despre importanța siguranței pe drumurile publice, să nu se depărteze de adulți, să asculte de aceștia, să aibă un comportament adecvat când merg la plimbare, să traverseze doar prin locurile special amenajate și doar când sunt în siguranță.

Copiii vizionează un film educațional despre importanța educării copiilor într-un mediu adecvat, corespunzător valorilor siguranței copiilor. E primordial, ca indiferent de situațiile în care ne aflăm, pozitive sau cu anumite dificultăți, să fim politicoși, să folosim cuvinte frumoase unul cu celălalt, orice conflict se poate rezolva dacă ne ascultăm și ne educăm împreună.

FEDMAȘU IONELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 37

LOCALITATE: BRĂILA

Exemple de bună practică pentru asigurarea incluziunii școlare

Grădinița cu Program Prelungit nr. 37 Brăila participă în cadrul Acreditării Erasmus+ la al patrulea an de implementare a proiectului „Digitalizarea-ultima frontieră”, cu numărul de referință 2024-1-RO01-KA121-SCH-000216115, finanțat de Uniunea Europeană. Scopul principal al implementării din acest an îl reprezintă pregătirea profesorilor grădiniței pentru a identifica diferite nevoi de incluziune și de a crea scenarii de învățare adaptate fiecărui copil aflat sau nu într-o dificultate educațională, socială, culturală, etc.

Pentru atingerea acestui obiectiv sunt organizate activități de mobilitate ca vizite de observare a activităților din alte grădinițe din țări europene partenere, cursuri de formare oferite de instituții formatoare europene și cursuri oferite de invitați experți. La o astfel de activitate, curs de formare, am participat în perioada 17.02.2025-21.02.2025 în Budapesta, Ungaria. Cursul cu titlul „Equity in Education: Embracing Diversity in Special Needs” a creat ocazia participanților să dezbată problematica integrării copiilor de vârstă mică în sala de grupă prin jocuri și activități atractive. Pentru a putea ajuta, la rândul nostru, profesorii, trebuie să fim ajutați să înțelegem specificul fiecărei dificultăți fie că este de ordin cognitiv, comportamental sau etnico-cultural. Suntem martori în ultimii ani ai unei explozii de situații de copii care au nevoie de eforturi susținute pentru a fi incluși în mediul preșcolar și școlar mic, și nu este neapărat vorba de clasică adaptare dificilă la grădiniță de la începutul grupeii mici. Este vorba de copii care au probleme emoționale, cognitive sau provenite din rigoriile unei culturi etnice diferite. Pentru acești copii profesorii trebuie să își adapteze stilul de predare, de acțiune în cadrul grupeii de preșcolari pentru a asigura pentru toți șanse egale la educație. Pentru acest lucru profesorii trebuie să aibă competențe să recunoască semnele dificultăților de învățare sau de adaptare la mediul grupeii. Ei trebuie să fie capabili să asocieze aceste semne cu diferitele metode de intervenție personalizată astfel încât să ofere un sprijin real pentru copii și familiile lor.

La acest curs am avut oportunitatea să fiu sprijinită să identific astfel de situații, să aflu cum să caut cadrul legal specific fiecărei țări pentru asigurarea incluziunii copiilor cu respectarea drepturilor acestora la educație, și mai mult de atât să exerseze câteva modalități pri

care să pot interveni în crearea situațiilor pozitive de incluziune. O astfel de situație o reprezintă formarea unei echipe de specialiști care să creeze planul personalizat de intervenție educațională prin adaptarea curriculumului. Eu, ca educatoare, pot lucra alături de logoped, terapeut, profesorul de sprijin, psiholog și consilierul școlar pentru a forma această echipă interdisciplinară. Copilul aflat în dificultate poate fi sprijinit de aceste persoane pentru a își ameliora condiția sau chiar pentru a depăși dificultatea în care se află. Educatoarea este cea care urmărește, pe un parcurs mai îndelungat, desfășurarea activităților prevăzute în planul de intervenție. Ea crează scenariile de învățare pentru toată grupa de preșcolari, cu particularizarea unor secvențe de învățare cu sarcini adaptate posibilităților de învățare ale copilului vizat.

Dacă ar fi să luăm cazul unui copil cu nevoi de intervenție logopedică și de asigurare a incluziunii lui în mediul grupului marginalizat din cauza faptului că nu se poate face înțeles, cauză a unor manifestări violente uneori față de alți copii, atunci trebuie să privim întregul tablou al situației, căutând cauza, efectele și apoi identificând pași pentru ameliorarea problemei. Sunt situații când, sunt evidențiate numai efectele, în cazul nostru manifestările violente ale copilului, neexistând interes pentru identificarea cauzei lor. În cazul acestui copil rezolvarea problematicii exprimării verbale poate conduce la ameliorarea și apoi eliminarea situațiilor conflictuale cu ceilalți copii, lucru ce apoi va contribui la incluziunea lui totală în grupul de copii.

Fiecare copil reprezintă o unicitate. Fie că vorbim de copii tipici, fie că ne adresăm copiilor cu deficiențe, fiecare situație și fiecare abordare este unică. Profesorii trebuie să fie mereu în căutarea metodei, mijlocului și atitudinii potrivite pentru fiecare situație în parte. Cu cât vrei să înveți, să descoperi mai multe informații despre cum poți sprijini incluziunea școlară pentru fiecare copil, cu atât realizezi cât de vastă este această problemă a asigurării incluziunii școlare. Suntem datori să facem toate eforturile pentru a ține ritmul cu noile provocări educaționale și să nu lăsăm pe nimeni în urmă.

VICOL DANIELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 39

LOCALITATE: GALAȚI

EXPERIMENTĂM, OBSERVĂM,
LUCRURI MULTE ÎNVĂȚĂM!

„Apropie-l pe copil de știință și lasă-l să răspundă singur, să-și întemeieze ceea ce știe, nu pe ceea ce i-ai spus tu, ci pe ceea ce a înțeles el; să nu învețe știința, ci să o gândească. Să-i menținem trează curiozitatea, condițiile de a-l apropia de lumea științei. Să-l stârnim pe copil să observe, să cerceteze și să descopere.”- J.J.Rousseau

Experimentarea și observarea nemijlocită a realității constituie cei doi stâlpi de susținere ai unei metodologii active în predarea științelor, deziderat exprimat încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea de adepții „școlii active”.

Conceput în corelație cu principiile didactice moderne, experimentul de laborator urmează treptele ierarhice ale învățării, conducând copilul de la observarea unor fenomene fizice sau chimice pe baza demonstrației la observarea fenomenelor prin activitatea proprie

(faza formării operațiilor concrete), apoi la verificarea și aplicarea în practică a acestora (faza operațiilor formale) când se cristalizează structura formală a intelectului și în continuare, la interpretarea fenomenelor observate care corespunde cu faza cea mai înaltă din treptele ierarhice ale dezvoltării (faza operațiilor sintetice).

Metoda experimentală are mai multă forță de convingere decât oricare altă metodă și, în acest fel, posibilități sporite asupra formării concepției științifice la copii. Dirijându-i pe copii să observe lumea înconjurătoare, să mânuiască materialul biologic și să interpreteze științific fenomenele naturii, îi învățăm să cunoască natura, s-o prețuiască și s-o ocrotească.

Preșcolarii învață și înțeleg cel mai bine științele naturii prin experiment și investigație. Chiar dacă învățarea prin experiment consumă mai mult timp, s-a demonstrat științific faptul că gradul de retenție al informației crește până la 80-85% în cazul experimentului desfășurat de copil comparativ cu doar 5-10% în cazul expunerii educatoarei.

Pornind de la premisa conform căreia „copilul se dezvoltă prin exercițiile pe care le face și nu prin acelea care se fac în fața lui” (Marc Gabaude), activitățile de învățare din orele de științe, în mod deosebit, antrenează copiii în acțiuni de observare, în experimentarea unor lucrări practice pe măsura posibilităților lor. Acestea determină copiii să desfășoare o muncă creatoare, formându-le tehnici de investigare a realității înconjurătoare: urmărirea fenomenelor naturii specifice fiecărui anotimp, observarea creșterii plantelor și animalelor, influența factorilor de mediu asupra acestora, etc.

Integrarea experimentului în activitățile de învățare solicită atitudine activă și de independență a copiilor, determinându-i să lucreze efectiv cu simțurile, cu mâinile și cu gândirea. Contactul direct cu natura contribuie la dezvoltarea spiritului de observație, suscită curiozitatea, stimulează imaginația creatoare a copilului, dezvoltând în același timp operațiile gândirii (analiza, sinteza, abstractizarea, generalizarea).

Învățarea experiențială se bazează pe principiul implicării active a participanților, care pot asimila mult mai ușor cunoștințe noi pe baza informațiilor obținute în urma propriei experiențe. Astfel, copiii învață într-un mod care le face plăcere și care îi ajută să facă asocieri corecte și să rețină ușor informația, un mod nou și palpitant, care le dezvoltă atât nivelul de cunoștințe, cât și gândirea critică și creativă, prin încurajarea explorării unor noi teritorii.

În cadrul acestui opțional copiii pot deveni mici oameni de știință, învățând distrându-se și experimentând. Copiii învață și înțeleg cel mai bine științele naturii prin experimente. Metoda experimentală are cea mai mare putere de convingere, ajutându-i să observe lumea înconjurătoare, să înțeleagă fenomene ale naturii, să cunoască, să prețuiască, și să ocrotească natura. Acest opțional contribuie la dezvoltarea spiritului de observație, stimulează curiozitatea

și imaginația copilului. Experimentele științifice și înțelegerea modului în care funcționează elementele mediului înconjurător ajută la dezvoltarea capacității de învățare a copiilor, captându-le interesul și hrănindu-le curiozitatea. Materialele folosite sunt ușor de procurat și nu este nevoie de o îndemânare excesivă. Copiii se joacă și fac experimente învățând multe lucruri interesante din diferite domenii și găsesc răspunsul la întrebarea „DE CE?”

Domenii implicate: DȘ

Forme de organizare:

- ✓ Activități frontale
- ✓ Activități pe grupuri mici
- ✓ Activități individuale

Resurse:

- a) materiale: diverse recipiente, materiale din natură, coloranți alimentari, coli de hârtie,, detergent, lanterna, ulei, pamânt, pipete, plastilină, markere, praf de copt, bicarbonate, baloane etc.
- b) umane: copii, educatoare, părinți;
- c) de timp: un an școlar;
- d) metode folosite: experimental, învățarea prin descoperire, demonstrația, observația, exercițiul, problematizarea, jocul, metoda brainstorming, conversația euristică.

Metodologia experimentului didactic

După cum arata M.E. Dulama (2008), experimentul didactic presupune parcurgerea a 4 etape:

1) Pregătirea experimentului de către profesor înainte de lecție:

- stabilirea obiectivelor operaționale;
- documentarea;
- proiectarea experimentului;
- pregătirea aparatelor, instrumentelor și ustensilelor necesare
- efectuarea experimentului pentru asigurarea reușitei;
- elaborarea fișelor de activitate experimentală pentru fiecare elev sau grup;
- stabilirea probelor de evaluare prin care se verifică dacă obiectivele experimentului au fost atinse;

2) Pregătirea experimentului de către profesor cu elevii în lecție:

- organizarea elevilor;

- prezentarea obiectivelor urmărite și argumentarea importanței experimentului pentru ca elevii să participe conștient la propria lor formare prezentarea aparatelor, instrumentelor și ustensilelor necesare;

- prezentarea fișelor de activitate experimentală și a modului de completare;

3) Efectuarea experimentului:

- prezentarea unei probleme, a unei situații problemă, a unui fenomen sau a unui proces;
- formularea unei întrebări cauzale (Din ce cauză s-a produs acest fenomen sau proces?);
- observarea și analizarea unor fapte generice reale sau reproduse (faptul generic este o descriere, un exemplu, o schiță etc., care reprezintă una sau mai multe din trăsăturile esențiale ale noțiunii de format sau elemente ale sferei noțiunii);
- elaborarea ipotezei/ipotezelor;
- proiectarea etapelor experimentului, a modului de lucru și precizarea condițiilor didactice și tehnice efectuarea experimentului;
- colectarea de date și notarea rezultatelor;
- prelucrarea datelor experimentale;
- confirmarea sau infirmarea ipotezei;

4) Valorificarea experimentului:

- prezentarea rezultatelor;
- discutarea rezultatelor;
- validarea rezultatelor cercetării – se realizează prin aplicarea acestora în practică;

Modalități de evaluare:

- ♣ aprecieri verbale;
- ♣ analiza produselor activității
- ♣ realizarea unui cd cu fotografii sau mici filmulețe
- ♣ realizarea unui PPT
- ♣ expoziții cu produsele finite
- ♣ jocuri distractive în aer liber

MONICA VLAD

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.13 - STRUCTURĂ GRĂDINIȚA

P.N. NR. 5

LOCALITATE: BOTOȘANI

Dezvoltarea inteligenței emoționale la copiii de vârstă școlară mică

Termenul de inteligență emoțională (EQ), a devenit popular începând din 1995 datorită cărții lui Daniel Goleman, care poartă același titlu. În lucrarea sa, Daniel Goleman definește inteligența emoțională ca fiind abilitatea de a identifica și gestiona propriile emoții, dar și pe ale celorlalți pentru a le putea exprima într-un mod potrivit și eficient. Inteligența emoțională este o abilitate care poate fi învățată, dezvoltată și perfecționată de-a lungul întregii vieți. În ultimul timp interesul pentru inteligența emoțională la copii a crescut extrem de mult în societatea românească.

Deasemenea inteligența emoțională se numără printre cei mai importanți factori care stau la baza succesului.

Pentru a dezvolta inteligența emoțională, este fundamental să se țină cont de cele 4 componente de bază ale acesteia. Două dintre ele se referă la abilitățile de autoînțelegere și autoreglare iar ultimele două sunt legate de puterea noastră de conectare cu alte persoane prin ascultare activă, empatie și relațiile de calitate.

Componentele sunt: Conștientizarea de sine (cunoașterea propriilor emoții, puncte tari și slabe, motivația, valorile și țelurile, conștientizarea unui sentiment atunci când apare, Calități: încredere în sine, autoevaluare obiectivă, simț al umorului, autocritică, acceptarea feedback-ului constructiv), Autocontrolul/autoreglarea emoțională (amânarea recompenselor, stăpânirea impulsurilor, Calități: demn de încredere, integru, se simte confortabil în vremuri de schimbare și incertitudine), Motivarea (să te simți motivat să performezi, Calități: pasiune pentru muncă și provocări, energie neobosită pentru evoluție și progres, optimism în fața eșecurilor)

Empatia (capacitatea de a înțelege gândurile, emoțiile și stările altcuiva, de a ne pune în pielea celui alt) și Arta de a construi relații (construirea și menținerea unor relații adecvate și pline de satisfacție cu cei din jur).

Ca să traducem într-un limbaj uzual, un copil inteligent emoțional are următoarele caracteristici: optimist, recunoscător, tolerant la frustrare, încrezător în forțele proprii, se

bucură de viață, are relații bune cu cei din jur, performanțe academice crescute, bunăstare psihologică accentuată, sunt mai fericiți și productivi în tot ce fac, îi place să se pună în rolul de lider, este motivat să-și folosească inteligența la maxim.

Sunt studii care afirmă faptul că succesul și fericirea din viața copiilor și adulților sunt corelate în mod clar cu inteligența emoțională. Multe alte studii leagă sănătatea emoțională de o sănătate fizică mai prosperă, rezultate mai bune în carieră și o căsnicie sănătoasă.

Deasemenea un studiu realizat într-o școală din Marea Britanie arată că principalul factor care influențează starea de bine a copiilor este relația pe care o au cu profesorii și colegii lor. Cu alte cuvinte, nivelul de fericire este influențat de relațiile sociale.

Când copiii se simt acceptați și apreciați de cei din jur, vor putea să-și canalizeze energia către învățare. Starea emoțională a elevilor influențează direct rezultatele școlare. Relațiile sociale pe care copiii le au cu profesorii și colegii sunt principalul factor care le definește nivelul de fericire. Educația pozitivă este educația care îi învață pe copii cum să fie fericiți, cum să-și înțeleagă emoțiile și cum să le gestioneze.

Putem concluziona faptul că copiii care știu că dificultățile și greșelile fac parte din învățare, dar pot fi întotdeauna depășite, vor avea un nivel de stres școlar mai scăzut. Tocmai de aceea, este foarte important să acordăm o importanță atât de mare inteligenței emoționale, în special în perioada în care se pun bazele dezvoltării personalității.

Copiii inteligenți emoțional vorbesc cu ușurință despre trăirile lor interioare, despre emoții, pe care să le poată gestiona, despre emoții mai dificile precum furia sau agresivitatea. Deci un copil inteligent emoțional va ști întotdeauna cum să facă față situațiilor de bullying cu care se întâlnește la școală, va ști cum să reacționeze în diverse situații de stres astfel încât să dea randament, va dovedi un comportament echilibrat și consecvent astfel încât să obțină succes în tot ceea ce-și propune, se simte respectat și valorizat, are mai mulți prieteni, trăiesc vieți mai sănătoase, mai fericite.

Dr. John Gottmann prezintă 5 pași concreți pentru dezvoltarea inteligenței emoționale la copii:

1. Să acordăm atenție emoțiilor copiilor

Știm cu toții regula care există atunci când călătorim cu avionul iar însoțitorii de bord anunță să ne punem masca de oxigen, mai întâi își pun părinții, adulții, după aceea aceștia o pun copiilor. Sună egoist? Dacă tu nu te salvezi pe tine mai întâi, nu poți salva pe nimeni altcineva. La fel este și în educația copilului. Dacă noi nu ne cunoaștem emoțiile, nu le înțelegem sau, mai rău, suntem copleșiți de ele, dacă emoțiile ne dictează comportamentul, oare

putem să dezvoltăm aceste calități în copiii cu care lucrăm? Nu, mai întâi trebuie să avem grijă de noi, de sănătatea și bunăstarea noastră fizică și psihică pentru a fi prezenți în viața copiilor.

2. Să recunoaștem emoția copilului ca pe o oportunitate de învățare și dezvoltare

Emoțiile copiilor nu sunt un inconvenient, un obstacol care trebuie depășit, ci sunt mesageri care ne transmit mesaje care ne țin în siguranță.

3. Să ajutăm copiii să identifice emoția și să spună ce simte

Identificarea și denumirea emoțiilor are efectul de calmare a sistemului nervos, copiii își vor reveni mai rapid în urma unor situații supărătoare. Copiii își pot dezvolta un vocabular al emoțiilor prin diverse jocuri de rol, jocuri de mimă, alte activități.

4. Să dăm dovadă de empatie și înțelegere

Empatia este capacitatea de a recunoaște și de a înțelege trăirile și comportamentele unei persoane din jurul tău. Este capacitatea de a înțelege gândurile, emoțiile și stările altcuiva, de a ne pune în pielea celuilalt, în papucii altcuiva. Manifestând empatie față de copii, aceștia învață să se înțeleagă, să se iubească și să se accepte așa cum sunt. Este foarte important să validăm emoțiile copiilor, nu să le negăm, să le înțelegem stările prin care trec și să empatizăm cu ei. Asta nu înseamnă că suntem de acord cu comportamentul nedorit generat de anumite emoții, întărindu-l.

5. Să setăm limite și să rezolvăm problemele împreună

În continuare, doresc să prezint 3 dintre jocurile care se pot desfășura în sala de clasă, care au rolul de a stimula inteligența emoțională la copii.

Joc 1: POT SĂ FAC, NU POT SĂ FAC

Obiectiv: Să învețe că oamenii au atât puncte slabe cât și domenii în care sunt foarte competenți

Procedura: Cadrul didactic explică elevilor că există domenii în care oamenii se descurcă și domenii în care oamenii nu reușesc. Va citi de pe planșa diverse activități, elevii având obligația de a se ridica când aud o activitate pe care o pot face. Se notează numele celor care sunt în picioare urmând discuții cu întrebări de personalizare.

Sarcina cadrului didactic: Este important să pună accent pe faptul că fiecare are puncte tari și puncte slabe și că e normal să putem face doar anumite lucruri.

Bibliografie:

<https://tikaboo.ro/inteligenta-emotionala/>

Daniel Goleman, Inteligența emoțională, Editura Curtea Veche, București, 2008.

JINGA IOANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 3 GHEORGHE LAZĂR

LOCALITATE: BRAȘOV

Profesorul care modelează

Profesorul este cel care trebuie să se modeleze pe sine pentru a putea modela pe alții. El poate trece prin mixtură de emoții pe parcursul unei zile începând cu bucuria de a merge la școală fiind sănătos, satisfacția unor lecții reușite, până la oboseala zilei.

Acestea se datorează unui parcurs profesional pe care îl practică zilnic. Dar profesorul aduce cu sine pe lângă cunoștințe și atitudini și aptitudini necesare la a contribui la modelarea personalității elevilor săi.

De aceea dascălul trebuie să fie modelat cu o inteligență emoțională potrivită profesiei sale. El poate manifesta emoții pozitive sau negative pe parcursul unei zile și ca munca să îi fie încununată de succes este nevoie de responsabilitate.

Dinamica sferei afective a cadrului didactic poate deveni o forță contagioasă pt elevi iar modul în care dascălul își trăiește stările emoționale situaționale- pozitive/negative poate influența demersul educativ.

Este recomandat ca dascălul să nu manifeste emoții necontrolate, negative, care să cuprindă și grupul școlar.

E recomandat ca dascălul să vină cu emoții pozitive care să ajute grupul de studiu la care predă pt o influență care să genereze stări afective pozitive.

Prin zămbet , cuvinte de incurajare spuse la momentul potrivit un dascăl poate influența starea de bine.

Acest lucru nu înseamnă că un profesor nu rămâne demn, ci faptul că este aproape.

O manieră caldă, calmă, constructivă poate ajuta mai mult.

PINTILIE CARMEN

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P NR. 29

LOCALITATE: BRAȘOV

Planificarea activităților de suport educațional și consiliere pentru parinti

Nr. Crt.	Săptămâna	Tema	
MODUL 1			
1.		„Să-i educăm împreună!”	- ședință de bun venit și organizare a grupei mari
2.		„Programul zilnic al copilului la grădiniță și acasă”	- material informațional - dezbateri
3.		„Cei șapte ani de-acasă”- norme de comportare în familie și la grădiniță	- dezbateri - joc de rol
4.		“Copilul meu crește frumos și sănătos!”	- dezbateri
5.		„Cum să devii un părinte bun/competent?”- 8 lucruri esențiale	- referat - discuții
6.		Cât de bine îți cunoști copilul?”	- chestionare părinți
7.		„Copiii de ieri, copiii de azi...”	- relatări, expuneri
VACANȚĂ DE TOAMNĂ			
MODUL 2			
8.		„Influențele ecranului asupra copiilor”	- dezbateri
9.		“Când și cum e bine să recompensăm/sanționăm copilul?”	- discutii
10.		„Corectarea comportamentelor negative ale copiilor”	- referat - discuții tip masă rotundă.
11.		“Școala și familia-o relație periclitată?”	- referat

		“Rolul familiei în educația copilului”	- dezbateri
12.		“Semnele de boala si atitudini parentale”	- referat - dezbateri - discuții
13.		“Jocul în dezvoltarea armoniosa a personalitatii copilului”	- . Material instructiv-educativ pentru părinți ; „Jocul universul copilăriei”
14.		„Cum alegem jucăriile?” „Arta de a oferi daruri”	- dezbateri
15.		„Să învățăm să fim generoși!”	- discutii - referat
VACANȚĂ DE IARNĂ			
MODUL 3			
16.		„Cum îmi petrec timpul liber împreună cu copilul meu?”	- dezbateri - sugestii
17.		„Ce fel de părinți suntem? (stiluri parentale).”	-referat - dezbateri
18.		„Este benefica severitatea la copii?”	- dezbateri
19.		„Stimularea încrederii în sine la copii”	- referat - dezbateri
20.		„Copii mai buni – părinți mai implicați”	- discutii
21.		”Cum să comunicăm mai bine cu copiii noștri?”	- convorbire - dezbateri
VACANȚĂ DE SCHI			
MODUL 4			
22.		“Copilul meu e unic”	-material informațional - dezbateri
23.		„Ce comportamente au copiii din familii monoparentale?”	- referat - dezbateri
24.		„Daca laud copilul, inseamna ca-l rasfat?”	- referat - dezbateri
25.		„Cum îmi protejez copilul?”	- referat

			- sugestii
SĂPTĂMÂNA ȘCOALA ALTFEL			
26.		“Să facem ceva împreună!” “Și copilul poate face treabă” – antrenarea copiilor în activități specifice particularităților de vârstă	-dezbatere -sugestii
VACANȚĂ DE PRIMĂVARĂ			
MODUL5			
27.		Când și cum trebuie începută formarea sentimentului de independență la copil?	-dezbatere
28.		“Sa descoperim împreună talentul copiilor nostri!”	-discutii cu parintii -completarea unor chestionare
29.		“Momente de relaxare – copiii și natura”	-exemple de bune practici
SAPTĂMÂNA VERDE			
30.		“Lectura în familie”	-comunicari ale educatoarei -discutii cu parintii
31.		“Rolul grupului de prieteni sau de joacă în dezvoltarea personalității copilului”	-referat -dezbatere
32.		“Ce-am învățat împreună?”	-dezbatere
33.			-comunicari ale educatoarei
34.		„Suntem pregatiti pentru a porni spre scoala ?”	-discutii cu parintii

UNGUREANU IOANA BIANCA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „DUMBRAVA MINUNATĂ” NR. 18

LOCALITATE: BRAȘOV

Importanța jocurilor de limbaj în grădiniță

În primii ani de viață, limbajul reprezintă nu doar un mijloc de comunicare, ci o punte esențială între copil și lume. La vârsta preșcolară, dezvoltarea comunicării verbale se află într-un proces intens și continuu, iar grădinița are un rol fundamental în stimularea și modelarea acestei capacități. În acest context, jocurile de limbaj devin instrumente pedagogice valoroase, oferind copiilor oportunități multiple de a-și exersa și îmbunătăți exprimarea orală într-un cadru sigur, plăcut și stimulant.

Jocul este modalitatea naturală prin care copilul explorează și învață. În grădiniță, activitățile educative care se desfășoară sub forma jocului capătă un impact mult mai mare asupra învățării, datorită implicării afective și motivației intrinseci a copilului. Jocurile de limbaj se bazează pe această motivație naturală de a comunica, transformând exersarea limbajului într-o experiență ludică și atractivă. Prin intermediul acestor jocuri, copilul învață nu doar să rostească cuvinte, ci și să le înțeleagă sensul, să le folosească adecvat în contexte variate, să formeze propoziții corecte și să-și organizeze gândirea într-un discurs coerent.

Importanța jocurilor de limbaj derivă și din faptul că ele contribuie la formarea vocabularului activ, la dezvoltarea clarității în exprimare și la modelarea unei gândiri logice. Prin dialoguri, povești create de copii, jocuri de rol, ghicitori, descrieri sau exerciții de completare, copilul este încurajat să vorbească liber, să asculte cu atenție și să răspundă adecvat. Aceste exerciții sprijină nu doar dezvoltarea limbajului, ci și a atenției, memoriei, imaginației și a creativității.

Un alt beneficiu semnificativ al jocurilor de limbaj este legat de socializare. Comunicarea este, în esență, o activitate socială, iar copiii învață, prin joc, cum să interacționeze cu ceilalți: cum să respecte rândul la vorbire, cum să asculte și să fie ascultați, cum să își exprime emoțiile și dorințele într-un mod adecvat. Astfel, prin joc, ei își dezvoltă nu doar limbajul, ci și încrederea în sine și abilitatea de a se face înțeleși în diverse contexte.

Cadrele didactice au un rol esențial în alegerea, organizarea și adaptarea jocurilor de limbaj în funcție de particularitățile fiecărui copil. Succesul acestor activități depinde în mare

măsură de modul în care educatorul creează un mediu sigur, prietenos, motivant, în care fiecare copil să se simtă valorizat și încurajat să comunice. Prin observație atentă, intervenții adecvate și o abordare individualizată, educatorul poate identifica dificultățile de exprimare și poate veni în sprijinul dezvoltării armonioase a fiecărui copil.

În concluzie, jocurile de limbaj nu sunt doar simple activități recreative, ci reprezintă veritabile instrumente educaționale, esențiale în formarea exprimării orale, a gândirii și a relațiilor interpersonale. Prin ele, copilul învață să se cunoască pe sine, să se deschidă către ceilalți și să își construiască pas cu pas identitatea lingvistică și socială. De aceea, includerea constantă și creativă a jocurilor de limbaj în rutina zilnică a grădiniței este o necesitate educațională, dar și o investiție valoroasă în viitorul copilului.

TECSI ANA-MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC ANA IPĂTESCU

LOCALITATE: GHERLA

Predarea diferențiată cu scopul recuperării pierderilor în învățare

Tratarea diferențiată rămâne o necesitate de necontestat susținută de cauze cunoscute, generale și situaționale, care în principiu, se leagă de particularitățile individuale ale elevilor, de care nu putem să nu ținem seama, dar și de mediul socio-familial din care provin elevii. Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Prin urmare, tratarea diferențiată a elevilor trebuie să capete o accepție mai generoasă, ea devenind o calitate a management-ului educațional situațional, o abilitate a cadrului didactic în dezvoltarea personalității fiecărui copil. Învățătorul este managerul clasei pe care o conduce. El formează elevii în cadrul unui proces educațional în care își are locul bine determinat, dar nu preponderent. El va trebui să-și formeze, în timp competențele manageriale și să dezvolte la clasă anumite tipuri de relații, care să favorizeze cunoașterea elevilor și tratarea lor diferențiată.

Individualizarea și tratarea diferențiată a elevilor constituie două dintre strategiile principale de ameliorare a randamentului școlar și de înlăturare a insucceselor. Pentru a determina eficacitatea instruirii și reușita tuturor elevilor la învățătură (mastery learning) în condițiile actuale ale învățământului românesc, soluția este individualizarea, diferențierea și motivarea învățării în condițiile instruirii dirijate diferențiate în clasă și în cadrul unor programe compensatorii.

Experiența „la catedră”, stăpânirea domeniului de specialitate, priceperea de a „lucra cu copiii” ș.a. sunt atribuții pe care, de cele mai multe ori, orice educator consideră că le posedă. Există chiar un foarte mare număr de profesori care nutresc convingerea că în munca lor dau dovadă de „măiestrie pedagogică”. Convingerea de a fi posesorii „măiestriei pedagogice” ni se întărește ori de câte ori unii dintre care îi instruiam obțin performanțe deosebite sau excepționale; dar ni se „slăbește” sau se „spulberă” când alții dintre elevii noștri cad victimă insuccesului la învățătură.

Predarea pentru recuperarea pierderilor în învățare, cunoscută și sub denumirea de predare adaptivă sau predare personalizată, este o strategie educațională care vizează să ajute elevii

care au întâmpinat dificultăți în procesul de învățare pentru a recupera pierderile și a atinge obiectivele academice. De ce trebuie să ținem cont în predarea diferențiată? Profesorul trebuie să țină cont, în predarea diferențiată, de: profilul elevilor și a clasei/ câmpul de interes al elevilor/ tipurile de inteligență/ pregătirea prealabilă a elevului.

Profilul elevilor din clasă. În acest caz, predarea diferențiată trebuie să varieze după mai mulți parametri : grupul clasei poate să lucreze în autonomie, cu aceleași mijloace, care să ducă la același rezultat, cu excepția elevilor care se află în dificultate, care fac parte dintr-un grup separat, ajutați de profesor. Altă variantă : grupul clasei poate fi divizat, Fiecare are o activitate diferită, cu mijloace diferite și cu rezultate diferite. Grupul care are dificultăți, apelează la ajutorul profesorului. Mai există varianta în care profesorul poate să desemneze un elev sau un grup de elevi, care să ajute grupul aflat în dificultate. De asemenea, profesorul poate să împartă sarcini fiecărui elev și astfel, în mod individual, fiecare își aduce propria contribuție în cadrul unei activități colective.

Tipurile de inteligență. Teoria inteligențelor multiple este utilă în predarea diferențiată pentru că permite profesorului : – să cunoască stilul preferat, de învățare al elevilor săi -să aleagă strategii de predare, învățare, evaluare variate, care convin stilurilor predominante clasei – să pună în valoare diferitele tipuri de inteligență – să-i îndrume pe elevi să mizeze pe propriile forte. Câmpul de interes al elevilor. Profesorul își planifică activitatea și modul de predare ținând cont de interesul individual al elevului și de interesul colectiv, al clasei. Pregătirea prealabilă a elevului. În acest caz, profesorul trebuie să-și pună câteva întrebări: Oare elevul cunoaște informații legate de subiectul predat? Câte informații posedă elevul? Ce dificultăți întâmpină elevul, în legătură cu subiectul predat?

Așadar, predarea diferențiată este necesară pentru a-i motiva pe elevi să învețe. Profesorul care reușește să-și motiveze elevul să învețe, nu numai că-l ajută pe acesta din urmă să aleagă în mod conștient ceea ce va face în viitor, dar își aduce o mare contribuție la dezvoltarea lui ca individ, ca persoană responsabilă, capabilă să se descurce într-o societate aflată în continuă schimbare.

Bibliografie

Philippe Perrenoud, 2012, L'organisation du travail, clé de toute pédagogie différenciée, ESF Éditeur.

Sabine Khan, 2010, Pédagogie différenciée, de boeck, Le poin sur..... (pédagogie).

Fabienne Schramm, 2002, À chacun sa route, Géométrie, CM 1 cycle, 3 niveau, Paris, Hachette éducation, Avant- propos.

STAN ANICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA P.P "PARFUM DE TEI"

LOCALITATE: CLUJ-NAPOCA

Creativitatea în educație – cheia formării generațiilor viitoare

Creativitatea nu mai este un simplu element decorativ al actului educațional, ci o condiție esențială pentru ca învățarea să fie relevantă, vie și adaptată lumii contemporane. Într-o societate în continuă transformare, școala este chemată nu doar să transmită informații, ci să formeze oameni capabili să gândească critic, să găsească soluții și să se adapteze.

Educația tradițională vs. educația creativă

Pentru mulți ani, școala a fost asociată cu disciplina, repetiția și acumularea de cunoștințe. Însă lumea de astăzi cere mai mult. Elevii trebuie să învețe cum să învețe, cum să colaboreze, cum să creeze și cum să se exprime liber. Aici intervine creativitatea – ca punte între cunoaștere și aplicabilitate.

Educația creativă nu presupune haos, ci o planificare atentă a unor activități care pun accent pe gândirea divergentă, pe exprimarea ideilor personale și pe găsirea unor soluții originale la probleme diverse.

Cum cultivăm creativitatea în clasă?

Învățare prin joc și explorare

Fie că este vorba de clasele mici sau de elevi mai mari, jocul rămâne o formă naturală de învățare. Jocurile didactice, escape room-urile educaționale, simulările sau experimentele îi implică activ pe elevi, le trezesc curiozitatea și le oferă ocazia să descopere în ritmul lor.

Povești și proiecte interdisciplinare

Integrarea poveștilor în orice disciplină aduce un plus de farmec și imaginație. Elevii pot inventa personaje, continua un fir narativ sau pot crea benzi desenate cu teme matematice,

istorice sau științifice. Proiectele care combină mai multe materii stimulează gândirea critică și colaborarea.

Spații de învățare flexibile

O clasă primitoare, cu zone de lectură, colțuri creative și materiale variate, încurajează spontaneitatea și inițiativa. Când elevii au libertatea de a se mișca, de a lucra în echipă sau de a alege modul de lucru, încrederea în sine crește.

Tehnologia ca aliat al creativității

Instrumentele digitale nu înlocuiesc profesorul, dar îi pot extinde posibilitățile. Realitatea augmentată, aplicațiile de design, platformele interactive sau crearea de podcasturi și videoclipuri oferă oportunități noi de exprimare și învățare personalizată.

Profesorul – arhitectul creativității

Un cadru didactic creativ este acela care transformă orice lecție într-o provocare, care vede potențial în fiecare copil și care are curajul să experimenteze. El nu are toate răspunsurile, dar creează contexte în care elevii să le caute singuri. Într-o clasă creativă, greșelile nu sunt penalizate, ci privite ca ocazii de învățare.

Creativitatea – un proces, nu un rezultat

Nu există o rețetă universală pentru creativitate, dar există o certitudine: ea se dezvoltă în timp, prin exercițiu, încurajare și libertate. Elevii care sunt obișnuiți să gândească liber, să aibă inițiativă și să colaboreze devin adulți flexibili, încrezători și inovatori.

Ca și concluzie putem spune:

Creativitatea în educație este mai mult decât un obiectiv: este o promisiune că ne pasă de viitorul copiilor noștri. Este felul prin care transformăm școala dintr-un loc de „trebuie” într-un spațiu de „vreau”.

Așadar, să nu ne temem să ieșim din tipare. Să lăsăm imaginația să deschidă uși. Iar dincolo de lecții, să creștem oameni.

SUCIU DIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA P.P "PARFUM DE TEI"

LOCALITATE: CLUJ-NAPOCA

Creativitate în educație. Exemple de bune practici

Într-o lume aflată într-o continuă schimbare, creativitatea a devenit una dintre cele mai valoroase resurse ale educației moderne. Ea nu mai este privită doar ca o trăsătură a domeniilor artistice, ci ca o abilitate esențială pentru dezvoltarea gândirii critice, a rezolvării de probleme și a adaptabilității. În acest context, educația are rolul nu doar de a transmite cunoștințe, ci și de a stimula imaginația, curiozitatea și inițiativa elevilor.

1. Creativitatea – motorul învățării autentice

Creativitatea în educație înseamnă găsirea unor metode de predare care să implice elevii activ în procesul de învățare. Lecțiile creative trezesc interesul, sporesc motivația și contribuie la o învățare profundă și durabilă. De exemplu, introducerea unor povești în lecțiile de matematică sau folosirea teatrului în orele de limba română pot transforma orele în experiențe memorabile.

De asemenea, proiectele interdisciplinare, atelierele de creație, jocurile de rol sau concursurile tematice oferă oportunități valoroase de exprimare personală și cooperare între elevi.

2. Exemple de bune practici

„Ortogrameland – Aventură prin cuvintele năzdrăvane”

Un exemplu inspirat de abordare creativă este proiectul educativ desfășurat la clasa a II-a, în cadrul unei lecții de consolidare a ortogramelor. Elevii au fost invitați să pătrundă într-o lume imaginară, „Ortogrameland”, unde au devenit cavaleri ai limbii române. Prin jocuri interactive, provocări digitale și misiuni amuzante, copiii și-au fixat cunoștințele într-un mod plăcut și eficient. La final, au primit diplome personalizate, ceea ce le-a sporit sentimentul de reușită.

Povești educative ilustrate

La clasa pregătitoare, un alt exemplu de bună practică a constatat în crearea unei povești originale – „Dani și dragonul dornic de dans” – care a însoțit predarea literei D. Povestea, însoțită de imagini sugestive, a captat atenția elevilor și i-a ajutat să facă legătura între sunet, literă și cuvintele-cheie. Activitatea a fost completată de fișe de lucru creative și jocuri de asociere.

Zile tematice și ateliere de creație

Organizarea unor zile tematice, precum „Ziua fructelor haioase” sau „Laboratorul micilor inventatori”, stimulează curiozitatea și inițiativa elevilor. În astfel de contexte, copiii devin creatori de conținut: scriu povești, realizează desene, construiesc obiecte sau propun soluții la probleme reale.

Platforme digitale și instrumente multimedia

Utilizarea aplicațiilor educaționale precum Wordwall, Genially sau Canva permite transformarea lecțiilor tradiționale în experiențe interactive. Profesorii pot crea quizuri, prezentări dinamice sau hărți mentale care implică activ elevii în procesul de învățare.

3. Rolul cadrelor didactice

Pentru a stimula creativitatea elevilor, este esențial ca și cadrele didactice să fie deschise către inovație. Un profesor creativ este un ghid care oferă libertate de exprimare, încurajează întrebările și acceptă greșelile ca parte a procesului de învățare. De asemenea, colaborarea între colegi, schimbul de idei și participarea la proiecte educaționale, precum eTwinning, oferă noi perspective și resurse valoroase.

Concluzie

Creativitatea în educație nu este un lux, ci o necesitate. Prin metode inovatoare, adaptate nevoilor elevilor, putem construi un mediu de învățare plăcut, incluziv și eficient. Bunele practici demonstrează că imaginația, curajul și dăruirea cadrelor didactice pot transforma școala într-un spațiu al descoperirii și bucuriei de a învăța.

TITE ALINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P., PARFUM DE TEI

LOCALITATE: CLUJ-NAPOCA

Stiluri educative ale părinților și efectele lor asupra dezvoltării copilului

Conceptul de atitudine educativă este definit de către G. Allport (Stănciulescu, Sociologia educației familiale, 1997) ca “stare mentală constituită în experiență, ce exercită o influență dinamică asupra individului, pregătindu-l să reacționeze într-un mod particular la un anumit număr de obiecte și situații”.

Stilul educativ vizează natura și caracteristicile raporturilor familiale în cadrul cărora se realizează procesul educativ. Transmiterea de valori, atitudini, cunoștințe se face apelând la stiluri diferite, adaptate obiectivelor și care se organizează în jurul a două axe : axa autoritate/liberalism sau constrângere/permisivitate și axa dragoste/ostilitate sau atașament/respingere.

Stilul educativ oferă condiții optime pentru dezvoltarea cognitivă și pentru cea afectivă a copilului, important fiind faptul că ființa tânără evaluează climatul familial în termenii înțelegerii și sprijinului parental. Dezvoltarea și maturizarea normală a copilului depind de aceste stiluri educative ale familiei și, în măsura în care acestea îndeplinesc o serie de condiții, se poate vorbi de o dezvoltare armonioasă și echilibrată.

Astfel, M. Voinea (Voinea, 1993) apreciază că părinții trebuie :

- să fie conștienți în ceea ce privește necesitatea educației pe care ei o exercită asupra copilului;
- să aibă clar conturată în minte finalitatea acțiunilor educative;
- să aibă capacitatea de a desfășura aceste activități;
- să-și rezerve timp și să dispună de mijloace adecvate pentru a le realiza;
- să se pună de acord asupra acțiunilor căci coeziunea dintre ei fundamentează etica educativă; părinții să se înțeleagă, mai întâi, asupra unor cerințe (sau sancțiuni) apoi să le impună în mod unitar pentru că altfel copilul va nesocoti cerința unui părinte, prevalându-se de sprijinul celuilalt.

Modelul parental trebuie să asigure influențe bogate, variate și interesante, să antreneze copilul în activități cu rol formativ, să îl stimuleze, să îi dea sarcini care să favorizeze participarea lui și puterea de înțelegere și, mai ales, să comunice mult cu acesta. O antrenare

insuficientă în activități cu potențial formativ conduce la o dezvoltare limitată pentru că subsolicitarea face ca părți importante din potențialul ereditar să se piardă și să nu mai poată fi niciodată recuperate. Efectul invers, suprasolicitarea, apare din dorința poate firească a părinților care doresc copilului o evoluție cât mai apropiată de aspirațiile pe care ei nu și le-au realizat, astfel încât îl “încarcă” prin conținutul și intensitatea activităților. Părinții cu intenții prea bune îl suprasolicită cu așteptările lor legate de carieră și prestigiu astfel încât copilul va face până la pubertate ceea ce i se cere, tot ceea ce se așteaptă de la el, de teama de a nu-și dezamagi părinții.

Părinții trebuie să știe că tot ceea ce îi oferă spre asimilare îi este accesibil copilului doar în raport cu nivelul de dezvoltare psihică atins astfel încât fiecare nouă achiziție a acestuia se obține în anumite momente ale dezvoltării lui și, cel mai important, ei trebuie să cunoască faptul că maturizarea lui psihică se realizează progresiv, existând o coincidență exactă între nivelul evoluției și vârsta copilului. Fiecare moment al copilăriei este un moment al adăugirii care se realizează zilnic, adăugiri care nu sunt improvizate de fiecare individ ci sunt însăși rațiunea de a fi a copilăriei, care tinde spre realizarea adultului ca exemplar al speciei, iar stimulările mediului sunt indispensabile pentru ca aceste schimbări să se manifeste (Wallon, 1975).

Indicatorii ce reflectă permisivitatea sau restrictivitatea părinților sunt reprezentați de :

- controlul parental, ca indicator ce reflectă limitele și constrângerile impuse de părinți copilului, responsabilitățile atribuite acestora și rigoarea cu care sunt aplicate și controlate regulile.
- suportul parental ca reprezentând gradul de angajare a părinților în viața copilului, ajutorul pe care îl oferă, timpul pe care i-l consacră, receptivitatea față de stările lui emoționale și față de nevoile sale.

În funcție de acești indicatori, cercetările au pus în evidență trei modele de acțiune parentală (baumrind-parenting-styles, 2020):

- modelul permisiv, caracterizat prin nivel scăzut al controlului, asociat identificării părintelui cu stările emoționale ale copilului și cu străduința de a înțelege și răspunde nevoilor lui. Acestuia îi sunt impuse puține norme și puține responsabilități astfel încât modul în care copilul răspunde așteptărilor parentale este supus unui control slab.
- modelul autoritar asociază un nivel înalt al controlului cu o slabă susținere a activității copilului. Părinții transmit sistematic valori ca autoritatea, tradiția, ordinea și disciplina, impunând copilului principii și reguli de conduită inviolabile.

- modelul autorizat îmbină controlul sistematic cu un nivel înalt al suportului parental. Părinții formulează reguli și controlează respectarea lor, dar nu le impun ci sunt deschiși la schimburile verbale cu copiii, explicându-le rațiunile pentru care regula trebuie respectată și stimulând totodată autonomia lor de gândire.

Educația familială este orientată de valori care se referă la înflorirea personalității copilului și la reușita lui socială, dar pentru aceasta părinții nu elaborează strategii educative după o anumită logică, nu optează ferm pentru un principiu sau altul. Oricare dintre părinți are în vedere o combinație între cele două, dorind realizarea plină a potențialului său și ca acest potențial să-i conducă spre integrare și reușită socială. Copilul trebuie astfel secondat în tot ceea ce întreprinde, permițându-i-se libertatea de exprimare, încurajându-l, valorizându-l și stimulându-i, în permanență, încrederea în el.

Bibliografie

Berge, A. (1977). Profesiunea de părinte de la căsătoria părinților la căsătoria copiilor. București: Didactică Pedagogică.

Stănciulescu, E. (1997). Sociologia educației familiale. Iași: Polirom.

Voinea, M. (1993). Sociologia familiei. București: Editura Universității .

Wallon, H. (1975). Evoluția psihologică a copilului. București: Editura Didactică și Pedagogică.

DANIEL GABRIELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.P. "PARFUM DE TEI"

LOCALITATE: CLUJ – NAPOCA

Formarea deprinderilor motrice

O deprindere motrică are un sens unic; a învăța să efectuăm mișcările în sens contrar înseamnă a dobândi o altă deprindere. Piaget face această afirmație pentru a arăta caracterul specific al inteligenței, acela de a fi reversibilă în comparație cu motricitatea sau percepția, care „cunosc” compunerea și rămân ireversibile. Pentru a se forma o deprindere presupune o relație între mijloc și scop; acțiunea nu este o succesiune de mișcări asociate mecanic, ci trebuie orientată spre un scop în vederea satisfacerii unei trebuințe, implică intenționalitate. Intenționalitatea specifică activității motrice urmărește un rezultat obiectiv sau subiectiv (Piaget, 1965,1980).

Prin încercări și erori repetate copilul își însușește o deprindere, reducând-o apoi la automatizarea mișcării selecționate după tatonare, acesta fiind un aspect al inteligenței senzomotorii. Multitudinea mișcărilor haotice oferă un mare număr de soluții în atingerea unui scop. Fără aceste soluții alternative, comportamentul nostru ar fi rigid, inflexibil. Apar două soluții, stabilitate și flexibilitate, când urmărim felul în care copiii își însușesc schemele de mișcare. Piaget (1952) a urmărit primele răspunsuri ale abilităților primare ale copilului, acestea sunt: fixarea privirii și apoi atingerea obiectului urmărit, diferențiind proprietățile propriilor segmente (mâna) și de cele ale mediului înconjurător (jucărie), precum și spațiul care le separă.

Tranziția de la mișcarea haotică la cea de atingere voluntară se face pe diverse căi, urmărind schimbările din mișcarea precursoră (răsucire și scuturare), până se ajunge la selecția unor pattem-uri stabile, manifestate prin atingere și apoi prin prindere. Copilul „învață” relația dintre direcție și forța generată prin activarea musculaturii și mișcarea propriu-zisă a membrelor. Parametrii de motricitate, ce acompaniază mișcările mai reușite, sunt selectați, reținuți și întăriți peste acei parametri ce conduc la mișcări mai puțin reușite. Astfel, mișcările se restrâng ca număr de posibilități într-un cadru de scheme de mișcare, adaptate și prin îmbunătățirea coordonării oculo-manuale și a controlului motricității (Nelson, Luciana, 2001).

Procesul de formare a deprinderii motrice are trei stadii (Robănescu, N., Marcu, V., Mertoiu, M., Robănescu, L., Stanciu, M.M., (2001):

Etapă de învățare. Răspunsurile reflexe sunt determinate instinctual în cadrul reflexelor primitive. Mișcarea activă este la început greoaie, cu participarea altor mușchi (sinkinezii). Treptat, prin analizarea rezultatelor obținute prin mișcare se selectează acele pattem-uri eficiente, se dezvoltă procesul de inhibiție diferențiată.

Analiza și sinteza mișcării este proprietatea scoarței cerebrale care în urma analizei deosebește elementele mișcării, particularitățile ei, sintetizându-le. Se concretizează sistemul de conexiuni temporale ce corespund stimulilor externi legați de executarea unei anumite deprinderi.

În etapa structurării se formează un stereotip dinamic (engrama motorie) și cuprinde calitățile mișcării: finețea, forța, gradarea, ritmul, viteza etc. La formarea deprinderii participă toată gama analizatorilor (extero-, proprioceptorii și interoceptorii, văzul, canalele semicirculare labirintice etc.).

Engramele pentru activități obișnuite umane încep în copilărie și se mențin toată viața; astfel omul poate recunoaște o situație și o poate compara cu altele întâlnite în trecut, dar poate întâlni și situații noi pentru care nu are formate deprinderi. Răspunsul va fi corelat și ajustat acestei noi situații. Abilitățile de recunoaștere a unei noi situații, de a da răspunsul cel mai adecvat au două proprietăți: una stabilă și una flexibilă în toate activitățile și sunt rezultatul repatizării și naturii dinamice în sistemul de dezvoltare. Astfel, nicio abilitate nu este dobândită separat de dezvoltarea mentală a activității motrice. În cazuri patologice există pericolul ca procesul de învățare să se facă defectuos prin fixarea unor deprinderi incorecte sau să intervină factori care să perturbe coordonarea mișcărilor: stări emoționale, oboseala, durerile musculare, anxietatea. Mișcarea potrivită pentru a îndeplini un scop este considerată ca act mental cognitiv și face parte dintr-un sistem neuromotor complex (Nelson, Luciana, 2001).

MAEREANU ANIȘOARA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEORETIC „MIHAI EMINESCU”

LOCALITATE: CĂLĂRAȘI

Evaluarea alternativă

Evaluarea alternativă în România reprezintă un concept relativ recent, având rolul de a oferi o evaluare mai personalizată, mai complexă și mai apropiată de realitățile elevilor, comparativ cu metodele tradiționale de evaluare. Aceasta include diverse tehnici și metode care urmăresc să pună accent pe procesul de învățare și să încurajeze dezvoltarea abilităților critice și creative ale elevilor. Evaluarea alternativă este un instrument flexibil, care poate ajuta la identificarea progresului real al unui elev, fără a se baza exclusiv pe teste standardizate.

Caracteristici ale evaluării alternative

1. Centrarea pe procesul de învățare: Evaluarea alternativă pune accent pe cum învață elevul, nu doar pe ceea ce învață. Este vorba de observarea și aprecierea progresului acestuia pe parcursul unei perioade mai lungi de timp, având în vedere etapele de învățare și îmbunătățirea continuă.
2. Diversificarea metodelor de evaluare: În locul testelor scrise tradiționale, evaluarea alternativă poate include portofolii, proiecte, prezentări, studii de caz, analize de grup sau evaluări prin auto-reflecție.
3. Feedback constructiv și continuu: În locul notelor finale, evaluarea alternativă încurajează oferirea unui feedback detaliat și constructiv, care ajută elevul să înțeleagă ce trebuie îmbunătățit și ce a reușit să facă bine.
4. Implicarea activă a elevului: În cadrul evaluării alternative, elevii sunt adesea implicați în procesul de evaluare prin auto-evaluare sau evaluare reciprocă. Aceasta le permite să își dezvolte abilități de autorefecție și să își asume responsabilitatea pentru propriul proces de învățare.
5. Flexibilitate: Evaluarea alternativă poate fi adaptată nevoilor fiecărui elev, având în vedere diferitele stiluri de învățare și ritmuri de progres.

Tipuri de evaluare alternativă

1. Portofolii: Colecțiile de lucrări realizate de elev pe parcursul unui semestru sau an școlar, care demonstrează progresul și învățătura acestora. Portofoliile pot include eseuri, teme, proiecte și reflecții ale elevului asupra învățării sale.

2. Proiecte de grup: Evaluarea colaborativă prin proiecte comune ajută elevii să dezvolte abilități de lucru în echipă și să aplice cunoștințele dobândite într-un context real.
3. Prezentări și discuții: Elevii pot fi evaluați pe baza unor prezentări orale sau a discuțiilor în clasă, ceea ce le permite să își demonstreze abilitățile de comunicare și gândire critică.
4. Jurnale de învățare: Jurnalele sunt folosite pentru a încuraja elevii să își exprime gândurile și reflecțiile personale asupra procesului lor de învățare.
5. Auto-evaluare și evaluare reciprocă: Elevii sunt implicați activ în procesul de evaluare, având oportunitatea să își aprecieze propriul progres sau să ofere feedback colegilor.

Avantajele evaluării alternative

Dezvoltarea abilităților de gândire critică și reflexivă: Prin metodele de auto-evaluare și evaluare reciprocă, elevii învață să gândească critic și să își analizeze progresul.

Reducerea stresului asociat cu examenele: Evaluarea alternativă pune mai puțin accent pe testele scrise și mai mult pe procesul de învățare, ceea ce reduce presiunea și anxietatea elevilor.

Personalizarea învățării: Fiecare elev are șansa să își dezvolte abilitățile într-un mod care îi este mai apropiat, iar evaluarea este ajustată pentru a ține cont de nevoile individuale.

Promovarea creativității: Elevii sunt încurajați să fie creativi și să aplice cunoștințele într-un mod inovator.

Provocări și limitări

Resurse insuficiente: Implementarea evaluării alternative necesită un timp mai mare din partea profesorilor pentru a evalua și a oferi feedback detaliat, ceea ce poate pune presiune pe resursele existente.

Necesitatea formării profesorilor: Majoritatea cadrelor didactice din România sunt obișnuite cu metodele tradiționale de evaluare, astfel că există nevoie de formare continuă și de susținere în adoptarea metodelor alternative.

Posibilitatea subiectivității: În anumite situații, evaluarea alternativă poate fi mai subiectivă, iar transparența în procesul de evaluare poate deveni o problemă.

În România, evaluarea alternativă a fost introdusă treptat, în special în învățământul preuniversitar, ca parte a reformelor educaționale care urmăresc să îmbunătățească calitatea învățării și să reducă dependența de examenul național. Totuși, integrarea completă a acestui tip de evaluare presupune o schimbare semnificativă în mentalitatea cadrelor didactice și în politica educațională. Un exemplu de implementare a evaluării alternative în România este utilizarea portofoliilor și a evaluărilor formativ-continuu, în special în școlile care aplică metode inovative, cum ar fi școlile Montessori sau școlile din sistemul educațional alternativ. De asemenea, Ministerul Educației a încurajat folosirea unor forme de evaluare mai flexibile

prin diverse programe de formare pentru profesori și prin alinierea sistemului educațional românesc la standardele internaționale de evaluare.

Concluzie

Evaluarea alternativă în România reprezintă un pas important spre o educație mai personalizată și mai relevantă, care pune accent pe dezvoltarea holistică a elevului și pe învățarea continuă. Deși implementarea sa întâmpină unele provocări, beneficiile acestei abordări pot contribui semnificativ la îmbunătățirea calității învățământului și la creșterea motivației și satisfacției elevilor.

AMARGHIOALEI ELENA CRISTINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 PIATRA NEAMȚ

LOCALITATE: PIATRA NEAMȚ

FIȘĂ DE LUCRU V, v

1. Desparte în silabe cuvintele:

veverițe, vânt, zarzavat, vară, violet, vioară.

2. Sublinează cu albastru litera “v” și cu roșu litera „V”. Transcrie textul!

La Văratec

Victor și Viviana au plecat în vizită la Văratec. Ei îl vizitează pe Viorel. Îi însoțește și Veronica.
Viorel îi întâmpină în grădina casei. Toți sunt tare fericiți.

3. Puneți în locul punctelor cuvintele potrivite: pe,cu,în, la.

cu

Vioara este..... cutie.

pe

Maria este.....dentist

în

Sonia esteIulia.

la

Cana estemasă.

4. Găsește cuvintele ordonând corect silabele următoare:

le, o, vi, re, : _____

jit, ves, te: _____

ver, țuri, de : _____

vi, Vi, na, a : _____

oa, ră, vi: _____

ve, ță, ve, ri: _____

io, va, Cra: _____

beș, vor, te: _____

ta, în, ți, e, vi: _____

oa, a, vi, ne: _____

5. Înlocuiește litera v cu o altă literă învățată, pentru a obține cuvinte noi, apoi scriele pe spațiul dat.

var

vară

vină

văr

vid

vase

voi

vene

CODILĂ MONICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MARIUS ȘANDRU" REȘIȚA

LOCALITATE: REȘIȚA

Valorizarea strategiilor educaționale utilizate în prevenirea
și combaterea abandonului școlar și a parasirii timpurii a școlii

Părăsirea timpurie a școlii are implicații sociale și economice importante este un factor major care contribuie la excluziunea socială ulterioară în viață. Tinerii care părăsesc premature școala sunt mai predispuși riscului asociat șomajului sau al celui de a câștiga mai puțin odată ce găsesc un loc de muncă. Estimările legate de competențe necesare în Europa sugerează că, pe viitor, doar 1 din 10 locuri de muncă va putea fi accesat de o persoană care a părăsit timpuriu școala. Iar această problemă generează o serie de costuri publice și sociale, sub forma unor venituri și a unei creșteri economice mai mici, a unor venituri fiscale mai reduse și a unor costuri mai ridicate pentru serviciile publice, cum sunt cele din sănătate, justiție și plata prestațiilor sociale.

Cauzele părăsirii timpurii sunt multiple și diverse: lipsa accesibilității în general și a adaptării rezonabile în învățământ, lipsa tehnologiilor de acces și a tehnologiilor și dispozitivelor assistive în procesul de învățământ, insuficiența serviciilor de sprijin oferite, lipsa transportului adaptat, slaba conștientizare a familiei cu privire la importanța dezvoltării potențialului copilului/tânărului cu dizabilități, atitudini discriminatorii sau negative cu privire la incluziunea școlară a copiilor și tinerilor cu dizabilități și/sau cerințe educative speciale și altele.

Prevenirea abandonului școlar trebuie să fie o prioritate în sistemul educațional actual, iar stabilirea și implementarea unor strategii de bază pentru a preveni acest fenomen s-au dovedit a fi benefice în timp.

Printre aceste strategii, amintim:

Mentoratul/tutoriatul

Prima strategie, mentoratul, reprezintă o relație suport de tip unu la unu, bazată pe încredere. Tutoriatul, activitate unu la unu, este focalizată pe dezvoltarea competențelor de scris și citit.

Învățarea aplicată

Această metodă de predare/învățare promovează creșterea personală și socială, dezvoltarea carierei și a responsabilității civice.

Programe școlare alternative

Folosite în cazul persoanelor aflate în situație de risc de abandon școlar, acestea trebuie să satisfacă nevoile sociale ale elevilor și să răspundă cerințelor academice.

Programe extrașcolare

Au rolul de a trezi interesul pentru diferite domenii și sunt foarte importante pentru elevii aflați în situația de eșec școlar.

Educația timpurie a copiilor, oferirea de oportunități educaționale

Cea mai bună strategie pentru a reduce numărul celor care abandonează școala este de a le oferi cea mai bună înțelegere în școală.

Implicarea familiei

Implicarea familiei are un impact pozitiv asupra succesului școlar al elevului și în dezvoltarea acestuia.

Programe de citire și scriere

Pentru a ajuta elevii care nu au rezultate foarte bune, trebuie intervenit timpuriu prin focalizarea pe abilitățile de citire/scriere deoarece acestea sunt baza pentru învățarea efectivă în orice domeniu.

Există situații de copii care s-au întors cu părinții lor din alte țări și sistemul de învățământ este diferit de sistemul de învățământ este diferit de cel românesc. Am întâlnit situația când doi frați gemeni au venit din Italia și nu scriau decât cu litere de tipar, pentru că nu se folosește scrierea cu litere de mână. A trebuit să încep scrierea cu litere de mână și acum am reușit să îi integrez în colectiv. Am folosit programe flexibile de recuperare a cunoștințelor pentru ca elevii întorși din țări ca Austria, Germania, Italia, Spania să se adapteze sau readapteze cerințelor învățământului de stat românesc, să recupereze materia pierdută sau își însușească cunoștințele lipsă.

În mod normal, în familiile funcționale se pun bazele educației autentice și normale. Școala are importanță și copiii pun pe primul loc frecventarea școlii și ducerea la bun sfârșit a ceea ce au început. Se continuă la grădiniță, apoi la școală, unde profesorii prin puterea exemplului au o misiune grea și continuă. Abandonul școlar înseamnă părăsirea sistemului de învățământ și întreruperea oricăror raporturi cu școala înainte de încheierea unui ciclu complet de învățământ sau de a obține o calificare profesională.

Cei care abandonează școala sunt în principal cei care lipsesc mult, provin din familii disfuncționale, au tulburări comportamentale, probleme de sănătate. Părăsirea școlii este cu atât mai problematică atunci când se produce în clasele terminale, deoarece atât elevul cât și sistemul de învățământ au cheltuit resurse materiale și spirituale care nu s-au finalizat, nu s-au

concretizat. Din păcate, stâlpul de bază al societății începe să își piardă din valoare, se clatină și exemplele din mass-medie contribuie și ele în mod negativ la aceasta. Personajele care apar pe sticlă sunt un exemplu negativ pentru copiii care privesc emisiuni cu și despre ele. Soluția salvatoare este plecarea în Occident unde cred că se obține un venit mare fără a avea nevoie de vreo diplomă obținută în România.

În ceea ce privește conceptul de educație incluzivă, se remarcă o serie de lipsuri. Profesorul de sprijin lipsește cu desăvârșire cel puțin în mediul rural. Cadrul didactic nu poate acoperi nevoile elevului cu CES în același timp cu cerințele celorlalți copii. Mai nou, fenomenul Bullying-ului a luat amploare, există elevi marginalizați, înjosiți, jigniți, agresați fizic sau în mediul online.

Rețelele sociale pe care copiii zilelor noastre le folosesc cu vârf și îndesat oferă informații prețioase celor ce le caută dar oferă și pericole celor care nu sunt atenți, nu sunt supravegheați. Consilierul școlar trebuie să pună la bătaie toate metodele, toată dibăcia, toată munca de convingere pentru a ajuta familia, cadrul didactic să poată gestiona situațiile problematice apărute. De multe ori părinții nici nu știu sau nu își dau seama de problemele pe care le au copiii lor fiind prea ocupați cu munca, fiind absenți din viața propriilor odrasle. Și atunci când văd pericolul sau se întâmplă o tragedie de multe ori este prea târziu.

Pentru a valorifica obiectivele strategiilor educaționale utilizate în prevenirea și combaterea abandonului școlar, propun următoarele soluții:

- Revizuirea programelor școlare în scopul menținerii interesului elevilor față de lecții
- Dotarea tuturor claselor cu echipament modern în scopul eficientizării procesului educative
- Promovarea angajării în câmpul muncii cadre didactice cu o pregătire profesională înaltă
- Monitorizarea elevilor care absentează frecvent de la ore
- Motivarea elevilor de a nu absenta de la ore, prin implicarea lor în diverse acțiuni socio-
- Educative
- Luarea legăturii cu familia/tutorele copilului care absentează frecvent de la ore, în scopul
- elucidării situației
- Parteneriat diriginte-psiholog școlar în scopul alegerii programului sau activităților de
- intervenție/ prevenție și aplicarea acestora în clasele de elevi cu nivel înalt al
- absenteismului(copii cu risc social sporit)
- Implicarea părinților în viața social-morală și educațională a copiilor: asistare la ore;

- participare activă la ședințele organizate în școli; participarea, alături de copii, la activități
- extra-curriculare; sprijinirea copilului în pregătirea temele pe acasă; comunicare eficientă cu
- copiii proprii
- Desfășurarea orelor informative pentru părinți, pe diverse tematici, cum ar fi:
„Consecințele
- absenteismului școlar”, „Consecințele abandonului școlar”, etc.
- Suport psiho-emoțional familiilor social-vulnerabile, în scopul depășirii situațiilor psiho-
- traumatizante și dificile legate de creșterea și educația copiilor
- Colaborare cu mass-media în scopul realizării emisiunilor educative pe tematici diverse
- Monitorizarea familiilor cu risc social sporit și includerea acestora în diverse programe de
- sprijin social
- Parteneriat polițist – părinte - cadru didactic, în vederea prevenirii și diminuării problematicei
- abandonului școlar în comunitate
- Parteneriat asistent social-polițist în vederea intervenției timpurii în familiile cu risc sporit de

Vulnerabilitate

- Sesizarea din partea comunității în situații de vulnerabilitate socială a minorilor

Bibliografie

1. Bîrsan C., Lungu A. Abandonul școlar – efect al insuccesului școlar - studiu de cercetare. Sălaj, 2007.
2. Neamțu C. Devianța școlară. Ghid de intervenție în cazul problemelor de comportament ale elevilor. Iași: Polirom, 2003.

CHIRILĂ RAMONA-MARIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MARIUS ȘANDRU” REȘIȚA

LOCALITATE: REȘIȚA

Strategii de valorificare a diferențelor culturale

Multiculturalitatea înseamnă înțelegerea, acceptarea și recunoașterea diferențelor dintre indivizi din culturi diferite care interacționează unii cu alții și în ultima instanță trăiesc în același spațiu. Înseamnă diversitate, iar o diversitate bine trăită are efecte benefice prin faptul că ne expune. Ne expune altor culturi, altor mentalități, ne oferă reculul necesar față de cultura și identitatea noastră. În al doilea rând înseamnă maturitatea de a nu acționa în detrimentul celuilalt conform reflexelor identitare, sau mai precis spus, a acelor reflexe identitare care ar atenta la libertățile celuilalt de o altă cultură și identitate decât a noastră.

Educația interculturală își propune să pregătească indivizii și societățile pentru o mai atentă deschidere spre dimensiunea culturală a existenței lor. În condițiile sporirii contactelor, interacțiunilor posibile, se pot decela două mari seturi de obiective ale școlii interculturale: - păstrarea și apărarea diversității culturale a populației școlare. Școala, ca instanță de transmitere a valorilor, se va centra pe pluralitatea culturilor pe care mediul multicultural îl presupune. Trebuie evitată instituirea primatului unei culturi asupra alteia. Acest obiectiv presupune două aspecte: pe de o parte, vizează adaptarea educatului la mediul propriu, al regiunii, orașului, culturii sale particulare, cu toate trăsăturile, iar pe de altă parte, acest tip de școală îi propune să asigure adaptarea educatului la mediu în condițiile coexistenței mai multor grupuri culturale. Se cer a fi vizate atât culturile familiale, cât și cele înconjurătoare, ambientale. Trebuie vegheat ca școlara să nu defavorizeze o cultură sau alta în numele unor relativisme explicate.

Educația interculturală trebuie să țină cont de diferitele stiluri de viață, să se adapteze la nevoile și interesele fiecăruia dar să și fie elaborată și configurată pe principiul participării egale a tuturor celor implicați în procesul educativ.

Egalitatea diferențelor trebuie să fie baza educației interculturale. Pentru a acorda oportunități și posibilități egale tuturor culturilor, pentru dezvoltarea fiecărei culturi și identități educația interculturală trebuie să respecte diferențele și să promoveze egalitatea. Acest lucru contribuie la depășirea inegalităților sociale.

Educația interculturală promovează atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a raportului „eu-celălalt” și a noțiunii de străin, recunoașterea și respectarea

diferențelor culturale prin valorificarea pozitivă a relațiilor de egalitate între oameni și nu prin aplicarea polarității superior-inferior. De asemenea presupune promovarea unor politici școlare care să permită egalizarea șanselor în educație și a unor strategii de valorificare a diferențelor culturale pentru a le transforma în resurse pedagogice. Dintre strategiile de valorificare a diferențelor culturale menționez:

- Reflectarea variatelor realități socio-culturale în textele citite, în povestiri, în compoziții plastice, în compoziții muzicale;
- Utilizarea în învățare a experiențelor diferite;
- Recunoașterea sărbătorilor și a festivităților specifice grupurilor etnice;
- Valorificarea în curriculum a resurselor comunității locale;
- Interpretarea succeselor și a performanțelor unor copii din perspectiva valorilor unui grup;
- Gestionarea democratică a clasei sau școlii, pentru a permite fiecăruia posibilitatea de a se exprima, de a ține cont de altul, de a dezbate, de a-și asuma responsabilități;
- Antrenarea tuturor copiilor în studiul continuu al comunității locale;
- Formarea unor conduite interculturale;
- Experimentarea a diferite roluri, inclusiv cel de animator sau lider;
- Participarea la evenimente culturale și sărbători locale;
- Încheierea de parteneriate cu diverse instituții;
- Introducerea stării de bine în școală;
- Implementarea la clasă a opționalului „Educația pentru diversitate”;
- Învățarea cooperativă ar asigura o exercitare optimă a prestigiului și ar conduce la reducerea inegalităților instituite în școală.

Trebuie să învățăm să ne respectăm unii pe alții, să comunicăm, să ne tolerăm, să cooperăm cu ceilalți, deoarece doar așa nu vor mai exista diferențe între noi care suntem diferiți, dar totuși egali. Și pentru că toți copiii au drepturi egale la educație, este necesară identificarea, valorificarea și stimularea tuturor capacităților și disponibilităților existente la fiecare, indiferent de etnie, în scopul unei educații eficiente.

ZAMFIR LILIANA*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN BRÂNCUȘI”**LOCALITATE: MEDGIDIA***Obținerea de performanțe prin tratarea diferențiată și individualizată**

În calitate de conducător al procesului de învățământ, am lăsat drum liber inteligenței constructive și imaginației. Se știe că strategiile algoritmice impun un drum precis, o determinare riguroasă a succesiunii de operații, care prescriu „pas cu pas” parcurgerea procesului de învățare, care sunt „rigide și directive”. Ele „înăbușă manifestarea spontaneității”, reduc posibilitățile de manifestare a curiozității și originalității. Acestea sunt specifice pentru situații cu sfârșit „închis”. La polul opus se situează „strategiile euristice, nealgoritmice sau neprescriptive”. Ele au trăsături comune cu investigația științifică, situează elevul în postura unui subiect epistemic, el fiind cel ce caută, tatonează, enunță ipoteze, explorează alternative diverse, își asumă riscul încercărilor și erorilor, al ambiguității și incertitudinii. Sunt strategii specifice unei predări provocatoare de întrebări noi, care cer răspunsuri nu parcursuri stricte, în care rolul principal îl are munca independentă, capacitatea de rezolvare „autonomă” a problemelor. Aceste strategii sunt specifice pentru „situații cu sfârșit deschis, cu mai multe răspunsuri, se încurajează învățarea independentă, inițiativa, copiii simțindu-se responsabili și motivați” (M.Constandache, p.10-11).

Un tip aparte îl constituie „strategiile creative”, elevii având posibilitatea să meargă pe „trasee inedite”. Ele pun accentul pe promovarea gândirii productive, lăsând câmp liber originalității, spontaneității și gândirii divergente. După modul de grupare a elevilor, se împart în :strategii frontale, de grup-colective , de microgrup-echipă, în perechi-duale, individuale și mixte.

Fișa matematică, în cadrul tuturor tipurilor de activități matematice desfășurate în școală, devine un mijloc important prin care putem testa: ritmul de lucru al copiilor, calitatea lucrărilor, nivelul de pregătire, lipsurile din cunoștințe și nivelul de dezvoltare intelectuală al fiecărui copil. Folosind fișele matematice am insistat asupra formării unor deprinderi de muncă independentă care vizează: înțelegerea sarcinii de către copii, dialogul învățător–copil prin întrebări și explicații competente și accesibile și aspectul corectitudinii rezolvării sarcinii. În cadrul lecțiilor, am desfășurat sistematic activități pe grupe și individual, prilej cu care ei și-au

exersat capacitățile intelectuale prin rezolvarea unor sarcini de cunoaștere și exerciții cu conținut matematic.

Activitatea diferențiată traduce în viață concepția științifică psihologică cu privire la raportul dintre dezvoltarea psihică a copilului, la cerințele actuale ale programei de învățământ. Eficiența acestei strategii de lucru constă și în participarea activ-conștientă a tuturor copiilor clasei în conformitate cu dezvoltarea acestora. Astfel, am dat posibilitatea copiilor de a acționa conform nivelului de înțelegere și ritmul de lucru în așa fel încât toți copiii să-și însușească conținutul programei instructiv-educative, diferențiat fiind doar stilul de lucru. În activitatea diferențiată am pornit de la faptul cunoscut din literatura de specialitate că în dezvoltarea copilului există momente disarmonice și armonice și că nu toți copiii au aceeași dezvoltare (unii mai lentă, alții mai rapidă) a fost necesar să cunosc nivelul dezvoltării intelectuale al copiilor cu care am lucrat. În acest scop am făcut observații sistematice în desfășurarea procesului instructiv-educativ și am trecut la probe de cunoaștere. Apoi am desfășurat activități pe grupe în funcție de nivelul de dezvoltare al copiilor.

Aplicarea probelor de cunoaștere (fișa psihopedagogică) m-a ajutat să descopăr cauzele care au generat ritmuri diferite în dezvoltarea intelectuală a copiilor și să trec la o influențare instructiv-educativă specific diferențiată. În rezolvarea acestei probleme de un real ajutor a fost caietul de observare a copiilor, unde am consemnat copiii cu lacune în cunoștințe, priceperi, deprinderi din cauza slabei dezvoltări a proceselor cognitive (percepții, reprezentări, gândire, imaginație, memorie și limbaj) și am constatat existența unor copii care nu pot fi atenți pe o durată mai mare de timp, dând semne de oboseală, somnolență, stare de nervozitate. De asemenea în clasă erau și copii care frecventau școala fără să fi frecventat grădinița. În acest caz a fost necesară o muncă diferențiată.

Prin evaluarea cunoștințelor copiilor am constatat că unii copii își însușesc numai parțial cunoștințele din programă, dovedesc dificultăți de exprimare și înțelegere, nu pot lucra independent. Eficiența activităților matematice depinde astfel de stabilirea unor teme cu implicații formative, copilul fiind stimulat să gândească, să analizeze, să compare, să concluzioneze, să înțeleagă. Pentru a evita trecerea în mod mecanic de la o activitate la alta am inclus în structura lecțiilor de matematică unele exerciții cu caracter aplicativ pentru stimularea independenței în gândirea și acțiunea copilului, corelarea obiectivelor activității frontale cu obiectivele activităților pe grupe și individuale în cadrul unor exerciții și jocuri didactice.

Descoperirea copiilor capabili de performanță constituie o prioritate în activitatea noastră, având în vedere faptul că aceștia vor fi potențiali olimpici, oameni de știință, savanți, artiști etc. Nu este lipsită de importanță nici activitatea de înlăturare a lacunelor din cunoștințele

copiilor, aceasta presupunând o foarte bună cunoaștere a copilului. Deosebirile dintre copii pot fi calitative sau cantitative. Activitatea de diferențiere trebuie orientată spre acele aspecte care influențează randamentul școlar. Orice activitate de diferențiere a instruirii trebuie să pornească întotdeauna de la sesizarea trăsăturilor, dar și a deosebirilor dintre subiecți, deosebiri manifestate pe mai multe planuri. Depistarea a ceea ce îi diferențiază pe elevi reprezintă operația inițială, premisă a oricărei acțiuni de tratare diferențiată. Tehnica de lucru a fost aceeași la toate grupele de nivel, dar sarcinile au fost diferite, în raport cu posibilitățile fiecărei grupe de copii, iar gradul de dificultate al întrebărilor a fost diferit de la un grup la altul, urmărind realizarea aceluiași obiective la toate grupele.

Această strategie de lucru am aplicat-o la sfârșitul clasei I, deoarece începutul primului modul a fost consacrat cunoașterii copiilor. Am folosit cu succes această metodă de lucru în activitățile de „adunare și scădere”. De exemplu: clasa a fost împărțită în trei grupe de copii în funcție de nivelul dezvoltării intelectuale. La începutul activității am folosit fișe individuale de verificare a numărului până la 8, înainte și înapoi, procedând astfel: * grupa copiilor cu nivel slab a rezolvat o fișă în care li s-au dat grupe de obiecte la care ei au adăugat atâtea liniuțe încât să rezulte numărul 8; * grupa copiilor cu nivel mediu a rezolvat o fișă în care până la cifra 5 s-au dat cifrele, copiii având ca sarcină să deseneze atâtea cerușe cât arată cifra și de a completa până la 8 elemente; * grupa copiilor buni și foarte buni a avut o fișă în care li s-au dat cifrele de la 1 la 8, sarcina fiind aceea de a desena atâtea cercuri cât arată fiecare cifră.

Verificarea am realizat-o folosind semnale sonore, copiii având ca sarcină să scoată din coșulețe atâtea obiecte câte semnale au auzit; această sarcină a fost pentru copiii cu nivel slab și mediu, iar copiii cu nivel bun și foarte bun au avut ca sarcină să scoată din coșuleț, pe lângă obiecte, și cifrele corespunzătoare.

LILIANA ZAMFIR

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN BRÂNCUȘI”

MEDGIDIA

LOCALITATE: MEDGIDIA

Obținerea de performanțe prin tratarea diferențiată și individualizată

Învățământul diferențiat și individualizat, potrivit cu forțele intelectuale ale copiilor, cu aptitudinile și cu nivelul lor de pregătire, reprezintă o preocupare constantă a pedagogiei. Individualizarea actului didactic la nivelul celor trei verigi, predare-învățare-evaluare, este o acțiune pedagogică ce are loc în condițiile învățământului organizat pe colectivități școlare și constă în măsuri care urmăresc să adapteze educația la posibilitățile intelectuale ale fiecărui copil. Ea se realizează cu ajutorul unui conținut instructiv-educativ diferențiat și al unor tehnici didactice variate, adaptabile fiecărui copil, într-o ambianță școlară organizată pe colectivități; este necesară în condițiile instrucției pe colectivități (grupe/clase) deoarece nu toți elevii reușesc să facă față exigențelor conținutului învățământului actual.

În lucrarea „Tehnologia instruirii”, autoarea Olga Oprea consideră că instruirea individualizată se aplică în sistemele școlare și preșcolare contemporane în următoarele situații:

- a) cu scop „terapeutic” pentru recuperarea elevilor care prezintă forme de întârziere în dezvoltarea intelectuală, fără să fie înapoiați mintal;
- b) pentru prevenirea și recuperarea retardării școlare, cauzată de motive de ordin pedagogic;
- c) pentru a oferi un supliment de instrucție elevilor supradotați și celor care posedă aptitudini speciale pentru anumite discipline.

Diferențierea în educație înseamnă „a organiza interacțiunile și activitățile în așa fel încât fiecare copil să fie constant sau cât mai frecvent confruntat cu situațiile didactice cele mai fecunde pentru el” (P. Pernenoud, 1995). Într-o asemenea perspectivă trebuie abordată și înțeleasă problematica diferențierii și individualizării educației în școală. Problema instruirii în învățământul primar se impune ca o necesitate din noul curriculum național, din care reținem că dezideratul școlii este „o școală pentru fiecare”. Un interes crescut prezintă strategiile de stimulare a resurselor personale, cele de diferențiere și individualizare sau de personalizare a instruirii. Acestea își găsesc suportul în psihologia umanistă modernă, în teoriile individualizatoare și personalizatoare. Învățarea diferențiată are ca scop eliminarea unor lacune din cunoștințele și deprinderile însușite de copii, atingerea performanțelor minimale acceptate,

iar rolul cel mai important în acest tip de învățare îl are îmbogățirea și aprofundarea cunoștințelor acelor copii capabili de performanțe superioare. Descoperirea copiilor capabili de performanțe trebuie să constituie o prioritate în activitatea învățătorilor, deoarece aceștia vor fi potențiali olimpici, oameni de știință etc. Se pot numi copii supradotați doar acei copii care dovedesc capacități superioare vârstei lor, iar talentați sunt acei copii care dovedesc calități deosebite în anumite domenii precis definite, acestea apar evidente în urma aplicării și interpretării rezultatelor unor probe de evaluare inițială. Pentru munca diferențiată, doar învățătorul este cel care planifică și asigură activități care sunt potrivite fiecărui copil, dându-i posibilitatea să reflecte, bineînțeles că într-o măsură oarecare, în privința procesului de învățare, sprijinindu-l și încurajându-l.

Am orientat activitatea de diferențiere spre acele aspecte care influențează randamentul școlar. Orice activitate de diferențiere a instruirii am pornit-o întotdeauna, de la sesizarea trăsăturilor, dar și a deosebirilor dintre subiecți manifestate pe mai multe planuri. Aceste trăsături îi diferențiază pe copii reprezentând operația inițială, premisă a oricărei acțiuni de tratare diferențiată, astfel știut cum să-mi orientez intervenția, adaptând-o în raport cu trebuințele fiecăruia, dar și pentru dezvoltarea sentimentelor favorabile apartenenței la grup. M-am concentrat asupra acelor caracteristici ale imaginației elevilor care pot fi utilizate pentru a facilita o învățare mai plină de sens. Am adaptat strategiile didactice astfel încât să li se asigure copiilor capacități necesare învățării permanente. Metodele și conținuturile au răspuns intereselor, nevoilor, cerințelor individuale cât și cerințelor de grup, noi având rolul de a-i ajuta pe elevi să devină răspunzători de propria formare.

Am creat o atmosferă de lucru, care să stimuleze disponibilitățile spre acțiune, într-un cadru psiho-pedagogic pozitiv. Am realizat aceste obiective folosind strategii interactive, eficiente prin aceea că am încurajat interacțiunile pozitive dintre membrii grupurilor, bazate pe învățarea prin colaborare ori prin competiție. Învățarea prin descoperire se realizează prin propriul efort, favorizând dezvoltarea deprinderilor de investigare, a aptitudinilor și intereselor, a unei atitudini experimentale și explorative. Învățarea prin cercetare pune elevul în situația de a gândi și acționa independent. Elevul are inițiativă și căutări frecvente atunci când i se oferă cele mai potrivite condiții didactico-metodice. Strategiile moderne pun accentul pe contactul direct cu problemele vieții, ale muncii practice, cultivă spiritul aplicativ, experimental, sentimente concrete, încurajează creativitatea și inițiativa, stimulează efortul de autocontrol și ajutorul reciproc. Cei mai eficienți profesori așa ziși „profesori strategici” sunt cei capabili să combine metodele și tehnicile de predare-învățare. O astfel de activitate strategică își găsește fundamentele științifice și metodologice în modurile diferite în care elevii își reprezintă

realitatea, în care au acces la cunoaștere, ceea ce sugerează un număr mare de modalități de combinare, devenind foarte stimulativă pentru elevi. Ea conferă flexibilitate, adaptabilitate și mai multă eficiență metodologiei didactice. Aceste operații combinatorii implică artă și măiestrie, ingeniozitate, ca și abilitate în utilizarea lor.

În calitate de conducător al procesului de învățământ, am lăsat drum liber inteligenței constructive și imaginației. Se știe că strategiile algoritmice impun un drum precis, o determinare riguroasă a succesiunii de operații, care prescriu „pas cu pas” parcurgerea procesului de învățare, care sunt „rigide și directive”. Ele „înăbușă manifestarea spontaneității”, reduc posibilitățile de manifestare a curiozității și originalității. Acestea sunt specifice pentru situații cu sfârșit „închis”. La polul opus se situează „strategiile euristice, nealgoritmice sau neprescriptive”. Ele au trăsături comune cu investigația științifică, situează elevul în postura unui subiect epistemic, el fiind cel ce caută, tatonează, enunță ipoteze, explorează alternative diverse, își asumă riscul încercărilor și erorilor, al ambiguității și incertitudinii. Sunt strategii specifice unei predări provocatoare de întrebări noi, care cer răspunsuri nu parcursuri stricte, în care rolul principal îl are munca independentă, capacitatea de rezolvare „autonomă” a problemelor. Aceste strategii sunt specifice pentru „situații cu sfârșit deschis, cu mai multe răspunsuri, se încurajează învățarea independentă, inițiativa, copiii simțindu-se responsabili și motivați” (M.Constandache, p.10-11).

Un tip aparte îl constituie „strategiile creative”, elevii având posibilitatea să meargă pe „trasee inedite”. Ele pun accentul pe promovarea gândirii productive, lăsând câmp liber originalității, spontaneității și gândirii divergente. După modul de grupare a elevilor, se împart în :strategii frontale, de grup-colective , de microgrup-echipă, în perechi-duale, individuale și mixte.

Fișa matematică, în cadrul tuturor tipurilor de activități matematice desfășurate în școală, devine un mijloc important prin care putem testa: ritmul de lucru al copiilor, calitatea lucrărilor, nivelul de pregătire, lipsurile din cunoștințe și nivelul de dezvoltare intelectuală al fiecărui copil. Folosind fișele matematice am insistat asupra formării unor deprinderi de muncă independentă care vizează: înțelegerea sarcinii de către copii, dialogul învățător–copil prin întrebări și explicații competente și accesibile și aspectul corectitudinii rezolvării sarcinii. În cadrul lecțiilor, am desfășurat sistematic activități pe grupe și individual, prilej cu care ei și-au exersat capacitățile intelectuale prin rezolvarea unor sarcini de cunoaștere și exerciții cu conținut matematic.

Realizarea obiectivului principal al educației școlare de a „ permite fiecărui copil să-și urmeze drumul său de creștere și dezvoltare” impune tratarea diferențiată și individualizată.

Învățământul individualizat constă în îndeplinirea unor sarcini în mod independent. Diferențierea și individualizarea în învățare are ca scop: eliminarea unor lacune din cunoștințele copiilor; atingerea performanțelor minimale acceptate; îmbogățirea și aprofundarea cunoștințelor copiilor capabili de performanțe superioare. Individualizarea în învățare solicită: analiza competentă a conținutului noțional; raționalizarea și programarea secvențială a conținutului din care să rezulte sarcinile diferențiate; cunoașterea ritmului propriu al copilului sau grupului de copii.

Metoda individualizată prezintă următoarele avantaje: copilul cucerește pas cu pas cunoștințe, își însușește singur deprinderi de muncă intelectuală, îl obișnuiește pe copil cu diferite responsabilități, oferindu-i o mai largă autonomie în comportare, îi sporește încrederea în forțele proprii, îi dezvoltă spiritul de inițiativă, priceperea de organizare a muncii, îl determină să caute mijloace de informare, stimulează formarea deprinderilor de muncă independentă, munca independentă permite asimilarea temeinică a cunoștințelor, priceperilor, deprinderilor. Activitatea individualizată este caracterizată prin: sarcini individualizate ca obiective, conținut, mod de realizare, copiii rezolvând individual, răspunzând individual.

Activitățile organizate în această etapă oferă posibilitatea de a organiza activități pe grupe de elevi și individual și au o dublă sarcină: pe de o parte, pregătesc înțelegerea noilor cunoștințe, pe de altă parte se fixează și se verifică cunoștințele copiilor. Individualizarea învățării am aplicat-o în toate etapele activităților matematice: predare, consolidare, evaluare. Cea mai practică formă de organizare a fost activitatea individuală cu ajutorul fișelor matematice, procedeu care permite fiecărui copil să execute o muncă personală adaptată posibilităților intelectuale. Activitatea individuală cu ajutorul fișelor matematice a vizat: asimilarea de noi cunoștințe, formarea priceperilor și deprinderilor, consolidarea cunoștințelor. Amintim importanța folosirii fișelor matematice în activitățile organizate cu elevii care nu au frecventat grădinița. Acești copii rămân în urmă față de acei copii care au frecventat grădinița încă de la grupa mică. De aceea, aceste activități pe grupe dau posibilitatea de a efectua cu ei muncă independentă.

Activitatea diferențiată cu copiii trebuie să asigure realizarea în cel mai înalt grad a sarcinilor învățământului informativ-formativ care vizează dezvoltarea armonioasă a tuturor laturilor personalității. Munca diferențiată este utilă și aplicabilă pe întreg parcursul școlarității, școala fiind considerată ca fiind a doua treaptă a învățământului, incluzând și grădinița. În tratarea diferențiată a copiilor am avut în vedere respectarea particularităților individuale solicitând toți copiii clasei, atât pe cei care întâmpină greutăți în acumularea cunoștințelor cât și pe cei cu posibilități deosebite, asigurând în acest fel stimularea dezvoltării lor până la nivelul

maxim al disponibilităților pe care le are fiecare copil ținând seama și de aptitudinile fiecăruia în parte.

Activitatea diferențiată traduce în viață concepția științifică psihologică cu privire la raportul dintre dezvoltarea psihică a copilului, la cerințele actuale ale programei de învățământ. Eficiența acestei strategii de lucru constă și în participarea activ-conștientă a tuturor copiilor clasei în conformitate cu dezvoltarea acestora. Astfel, am dat posibilitatea copiilor de a acționa conform nivelului de înțelegere și ritmul de lucru în așa fel încât toți copiii să-și însușească conținutul programei instructiv-educative, diferențiat fiind doar stilul de lucru. În activitatea diferențiată am pornit de la faptul cunoscut din literatura de specialitate că în dezvoltarea copilului există momente disarmonice și armonice și că nu toți copiii au aceeași dezvoltare (unii mai lentă, alții mai rapidă) a fost necesar să cunosc nivelul dezvoltării intelectuale al copiilor cu care am lucrat.

În acest scop am făcut observații sistematice în desfășurarea procesului instructiv-educativ și am trecut la probe de cunoaștere. Apoi am desfășurat activități pe grupe în funcție de nivelul de dezvoltare al copiilor. Aplicarea probelor de cunoaștere (fișa psihopedagogică) m-a ajutat să descopăr cauzele care au generat ritmuri diferite în dezvoltarea intelectuală a copiilor și să trec la o influențare instructiv-educativă specific diferențiată. În rezolvarea acestor probleme de un real ajutor a fost caietul de observare a copiilor, unde am consemnat copiii cu lacune în cunoștințe, priceperi, deprinderi din cauza slabei dezvoltări a proceselor cognitive (percepții, reprezentări, gândire, imaginație, memorie și limbaj) și am constatat existența unor copii care nu pot fi atenți pe o durată mai mare de timp, dând semne de oboseală, somnolență, stare de nervozitate. De asemenea în clasă erau și copii care frecventau școala fără să fi frecventat grădinița. În acest caz a fost necesară o muncă diferențiată.

Prin evaluarea cunoștințelor copiilor am constatat că unii copii își însușesc numai parțial cunoștințele din programă, dovedesc dificultăți de exprimare și înțelegere, nu pot lucra independent. Eficiența activităților matematice depinde astfel de stabilirea unor teme cu implicații formative, copilul fiind stimulat să gândească, să analizeze, să compare, să concluzioneze, să înțeleagă. Pentru a evita trecerea în mod mecanic de la o activitate la alta am inclus în structura lecțiilor de matematică unele exerciții cu caracter aplicativ pentru stimularea independenței în gândirea și acțiunea copilului, corelarea obiectivelor activității frontale cu obiectivele activităților pe grupe și individuale în cadrul unor exerciții și jocuri didactice.

Descoperirea copiilor capabili de performanță constituie o prioritate în activitatea noastră, având în vedere faptul că aceștia vor fi potențiali olimpici, oameni de știință, savanți, artiști etc. Nu este lipsită de importanță nici activitatea de înlăturare a lacunelor din cunoștințele

copiilor, aceasta presupunând o foarte bună cunoaștere a copilului. Deosebirile dintre copii pot fi calitative sau cantitative. Activitatea de diferențiere trebuie orientată spre acele aspecte care influențează randamentul școlar. Orice activitate de diferențiere a instruirii trebuie să pornească întotdeauna de la sesizarea trăsăturilor, dar și a deosebirilor dintre subiecți, deosebiri manifestate pe mai multe planuri. Depistarea a ceea ce îi diferențiază pe elevi reprezintă operația inițială, premisă a oricărei acțiuni de tratare diferențiată. Ideile de mai sus ne-au condus la împărțirea clasei în trei categorii: copii cu nivel intelectual slab, cu nivel mediocru și cu nivel bun și foarte bun.

Tehnica de lucru a fost aceeași la toate grupele de nivel, dar sarcinile au fost diferite, în raport cu posibilitățile fiecărei grupe de copii, iar gradul de dificultate al întrebărilor a fost diferit de la un grup la altul, urmărind realizarea acelorași obiective la toate grupele. Această strategie de lucru am aplicat-o la sfârșitul clasei I, deoarece începutul primului modul a fost consacrat cunoașterii copiilor. Am folosit cu succes această metodă de lucru în activitățile de „adunare și scădere”. De exemplu: clasa a fost împărțită în trei grupe de copii în funcție de nivelul dezvoltării intelectuale.

La începutul activității am folosit fișe individuale de verificare a numărului până la 8, înainte și înapoi, procedând astfel: * grupa copiilor cu nivel slab a rezolvat o fișă în care li s-au dat grupe de obiecte la care ei au adăugat atâtea liniuțe încât să rezulte numărul 8; * grupa copiilor cu nivel mediu a rezolvat o fișă în care până la cifra 5 s-au dat cifrele, copiii având ca sarcină să deseneze atâtea cerculețe cât arată cifra și de a completa până la 8 elemente; * grupa copiilor buni și foarte buni a avut o fișă în care li s-au dat cifrele de la 1 la 8, sarcina fiind aceea de a desena atâtea cercuri cât arată fiecare cifră. Verificarea am realizat-o folosind semnale sonore, copiii având ca sarcină să scoată din coșulețe atâtea obiecte câte semnale au auzit; această sarcină a fost pentru copiii cu nivel slab și mediu, iar copiii cu nivel bun și foarte bun au avut ca sarcină să scoată din coșuleț, pe lângă obiecte, și cifrele corespunzătoare.

După desfășurarea activității de adunare și scădere cu o unitate în limitele 1-8, am folosit copiii buni la descoperirea cunoștințelor noi, iar pe cei cu nivel slab și mediu la repetarea cunoștințelor, după care am trecut la fixare. Fixarea s-a realizat propunând copiilor buni să rezolve probleme orale, iar copiii cu nivel slab și mediu au rezolvat probleme propuse folosind și material individual. Folosind fișele matematice în tratarea diferențiată a copiilor în mod sistematic am constatat un progres real al tuturor școlarilor din clasa I.

Cunoștințele, priceperile și deprinderile au fost însușite în mod activ și conștient. Progresul copiilor cu nivel slab a fost evident, ajungând astfel să aibă un nivel aproximativ egal cu nivelul general al clasei, iar copiii cu nivel foarte bun au exersat pe latura creativității și

flexibilității. Pe măsură ce am lucrat cu copiii conform principiului tratării diferențiate, am ajuns la situația împărțirii copiilor pe mai puține grupe. Folosirea fișelor matematice în tratarea diferențiată a copiilor are eficiență deosebită deoarece permite mobilitatea trecerii copiilor de la o grupă de nivel la alta, pe măsura însușirii de cunoștințe și învățării de a opera cu acestea. Consider că acest mod de lucru facilitează o adaptare mai bună la condițiile școlare. Eficiența aplicării fișelor matematice prin procedeele amintite dezvoltă sentimentul de încredere în forțele proprii ale copilului și-i dă posibilitatea să învingă greutățile ivite.

Îmbinarea activităților de grup cu munca independentă în cadrul activităților matematice se impune și în perspectiva cerinței stimulării proceselor de comunicare între copii, ca mijloc de sporire a eficacității muncii de instrucție și educație. Este important ca în individualizarea învățării să se țină seama de cerința ca permanent sarcinile de lucru repartizate copiilor să sporească în grad de dificultate, solicitându-i pe copii câte puțin peste posibilitățile dovedite anterior; altfel, iam menține la același nivel, frânându-le dezvoltarea. Individualizarea învățării are urmări benefice asupra dezvoltării intelectuale a copiilor. Învățământul individualizat constă în împlinirea unor sarcini de lucru de către fiecare copil în mod independent. Această formă de organizare are următoarele avantaje: îl ajută pe copil să-și însușească deprinderi de muncă intelectuală, îl obișnuiește pe copil cu diferite responsabilități, oferindu-i o mare autonomie în comportare, îl ajută la eliminarea lacunelor; respectă particularitățile de vârstă, conduce la aprecierea cât mai exactă a capacităților fiecărui copil tratat separat. La vârstele mici, diferențierea și individualizarea procesului formativ-educativ constituie calea de „stimulare a dezvoltării individuale și sociale” (E. Vrasmas, 1999). Ele presupun adaptarea metodelor și procedeelor didactice la particularitățile învățării individului și încurajarea învățării experiențiale.

Condiția necesară diferențierii și individualizării este cunoașterea caracteristicilor individuale ale fiecărui copil, caracteristici care se manifestă ca particularități ale vârstei și particularități individuale. În activitatea instructiv-educativă din școală, diferențierea se realizează la nivelul metodelor și procedeelor de învățare. În organizarea învățării diferențiate și individualizate în școală, trebuie să respectăm o serie de cerințe: cunoașterea inițială a copiilor (nivelul de cunoștințe, nivelul capacităților cognitive, ritmul de muncă, calitățile atenției, efortul voluntar, interesele, înclinațiile, deprinderile intelectuale și motorii, gradul de maturizare socio-afectivă, gradul de independență); realizarea obiectivelor pedagogice de către toți copiii, adecvând metodologia la particularitățile individuale; organizarea învățării diferențiate și individualizate la toate tipurile de activități și pe tot parcursul desfășurării secvențelor de predare-învățare-evaluare; evitarea suprasolicitării și a subsolicitării; antrenarea

diferențiată nu numai a copiilor cu dificultăți în învățare, cu lacune, dar și a copiilor cu înclinații speciale; îmbinarea activității diferențiate și individualizate cu activitatea frontală, favorizând astfel potențarea capacității de învățare, dar și de relaționare a copiilor, formarea capacității de cooperare și competiție.

Un experiment interesant de individualizare a învățământului a fost realizat de pedagogul elvețian R. Dottrens, care a propus învățarea cu ajutorul fișelor, stabilind patru categorii de fișe: fișe de dezvoltare pentru elevii foarte buni dintr-o clasă, care termină munca independentă înaintea celorlalți, aceste fișe cuprind întrebări și exerciții mai grele, mai multe, cu scopul de a valorifica la maxim potențele intelectuale ale elevilor foarte buni; fișe de recuperare destinate elevilor cu gândire mai lentă, mai puțin ageră (ele se alcătuiesc în legătură cu golurile în cunoștințe, după ce acestea au fost sesizate, în prealabil); fișe de exerciții menite să înlocuiască ori să completeze exercițiile din manual, adaptate la elevii unei clase; fișe de autoinstruire ce cuprind cunoștințe explicate, împreună cu teme de control destinate autoinstruirii elevilor.

Utilizarea fișelor este un procedeu care poate fi aplicat pentru a integra activitatea individuală a preșcolarilor în cea frontală sau colectivă. Considerăm că această metodă a fișelor de învățare se adaptează foarte bine în activitățile de consolidare a cunoștințelor. Am alcătuit fișele, după ce am stabilit ce cunoștințe au dobândit în activitățile anterioare și care sunt mai dificile și trebuie abordate cu insistență. Proiectarea și desfășurarea unor activități pe baza acestei tehnici de învățare cu ajutorul fișelor contribuie la obținerea unor rezultate mai bune în pregătirea copiilor, la ridicarea nivelului general al performanțelor școlare, la egalizarea sau apropierea șanselor de reușită.

În cadrul unui învățământ preponderent colectiv, activitatea diferențiată și individualizată are rolul de a contribui la optimizarea celor trei verigi ale actului didactic, predare-învățare-evaluare, și la evitarea sau reducerea eșecului școlar. Ca o concluzie, evaluarea pe baza fișelor se poate defini ca un sistem de concepții, principii și tehnici referitoare la măsurarea și aprecierea rezultatelor școlare și preșcolare și a procesului didactic. În învățământul primar actul de evaluare păstrează caracteristicile evaluării activității didactice, dar cu note specifice determinate de treapta de învățământ și de natura conținutului de evaluat, având drept scop măsurarea și aprecierea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor dobândite de copii în cadrul actului educațional.

În același timp, evaluarea urmărește și aspectele formative ale muncii învățătorului, concretizată în activitățile și comportamentele dobândite de copil prin procesul de învățământ. Evaluarea constituie o acțiune complexă care presupune realizarea multor operații întreprinse

de cadrul didactic, acestea constând în măsurarea fenomenelor vizate de evaluare (utilizarea unor procedee, instrumente evaluative, conceperea de teste și probe); interpretarea și aprecierea datelor obținute; adaptarea deciziilor ameliorative, care se constituie în baza concluziilor desprinse din interpretarea datelor evaluării, rezultatelor și prin preconizarea măsurărilor pentru înlăturarea neajunsurilor și îmbunătățirilor activității în etapa următoare.

Evaluarea este definită ca activitate prin care se înregistrează, se prelucrează și se interpretează informații despre calitatea rezultatelor școlarilor și a procesului care a condus la aceste rezultate, dar și despre evoluția posibilă a procesului didactic în vederea perfecționării lui și a maximalizării rezultatelor celor mici. Cu alte cuvinte, în procesul instructiv- educativ, evaluarea reprezintă mecanismul fundamental al conexiunii inverse și-i conferă demersului didactic un caracter reglabil și autoreglabil.

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan - Sisteme de instruire alternative și complementare, Editura POLIROM, București, 2008, p. 334; 337; 338;
2. Constandache, Mirela - Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar -teorie și practică, Editura EX PONTO, Constanța, 2008, p.10, 11, 26, 146;
3. Constandache, Mirela - Profesionalism și competență în cariera didactică, Editura EX PONTO, Constanța , 2006, p.10.

DINESCU MARIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ SFÂNTUL NICOLAE”

LOCALITATE: PIETROȘIȚA, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Metoda „pălăriile gânditoare”

Metoda „Pălăriile gânditoare” contribuie la stimularea creativității participanților care se bazează pe interpretarea de roluri în funcție de pălăria aleasă. Sunt șase pălării gânditoare, fiecare având câte o culoare: alb, roșu, galben, verde, albastru și negru. Membrii grupului își aleg pălăriile și vor interpreta astfel rolul precis, așa cum consideră mai bine.

Culoarea pălăriei este cea care definește rolul.

- pălăria albastră – CLARIFICĂ - MODERATORUL
- pălăria albă – INFORMEAZĂ - POVESTITORUL
- pălăria roșie – SPUNE CE SIMTE DESPRE ... - PSIHOLOGUL
- pălăria neagră – IDENTIFICĂ GREȘELILE - CRITICUL
- pălăria galbenă - ADUCE BENEFICII - OPTIMISTUL
- pălăria verde – GENEREAZĂ IDEILE NOI - GÂNDITORUL

Pălăria albastră:

- Exprimă controlul procesului de gândire și de organizare.
- Supraveghează și dirijează bunul mers al activității.
- Albastru e rece – este culoarea cerului care este deasupra tuturor, atotvăzător, atotcunoscător.

Pălăria albă:

- Oferă o privire obiectivă asupra informațiilor.
- Stă sub semnul gândirii obiective.
- Este concentrată pe fapte obiective și imagini clare.

Pălărie roșie:

- Dă frâu liber imaginației și sentimentelor.
- Oferă o perspectivă emoțională asupra evenimentelor.
- Descătușează stările afective.
- Roșu poate însemna și supărarea sau furia.

Pălăria neagră:

- Este perspectiva gândirii negative, pesimiste.
- Exprimă prudența, grija, avertismentul, judecata.
- Oferă o perspectivă întunecoasă, tristă, sumbră asupra situației în discuție.

Pălăria galbenă:

- Oferă o perspectivă pozitivă și constructivă asupra situației.
- Este gândirea optimistă, constructivă pe un fundament logic.
- Culoarea galbenă simbolizează lumina soarelui, strălucirea, optimismul.
- Pălăria verde:
- Exprimă ideile noi, stimulând gândirea creativă.
- Este simbolul fertilității, al producției de idei noi, inovatoare.
- Este verdele proaspăt al ierbii, al vegetației, al abundenței.

Exemplu: (întrebări/ comportamente posibile), clasa a II-a; text suport: Pif, Paf, Puf, după Cezar Petrescu.

Pălăria albastră	Pălăria albă	Pălăria roșie	Pălăria neagră	Pălăria galbenă	Pălăria verde
-Ce este prietenia?	-Cine sunt personajele poveștii?	-Enumeră emoții, sentimente pe care ți le trezește întâmplarea?	- Identifică o greșeală realizată de Pif?	-Explică modul în care întreține prietenia Pif cu Puf și Paf?	-Arată de ce este entuziasmat băiatul.
-Ce informații avem?	-La ce activități participă Pif la bunici				
-Putem rezuma?		-Ce îți place cel mai mult la text?		-Care sunt trăsăturile unui prieten?	-Dă un alt titlu potrivit poveștii.
-Care este ideea principală?	-Povestește pe scurt conținutul.				
-Ce părere aveți în legătură cu acest episod?					

Bibliografie :

1. Dulamă M. E. Metodologii didactice activizante – teorie și practică. Cluj-Napoca, Editura Clusium, 2008.

2. Sellnow R. Atelierul viitorului. (traducere de Ida Alexandrescu), București, Editura Fiat Lux, 1997.
3. Volontir N., Roșcovan S., Mocanu O. Aplicații ale metodei „șase pălării” în Tendințe actuale în predarea și învățarea geografiei. Volumul II, Cluj –Napoca, Editura Glisium, 2006.

BĂDĂLUȚĂ ANIȘOARA IULIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ELENA DOAMNA”

LOCALITATE: TECUCI

Importanța activităților din Programul „Școala Verde” în dezvoltarea comportamentelor ecologice ale copiilor

Într-o lume în continuă schimbare, în care tehnologia și urbanizarea influențează tot mai mult viața de zi cu zi, este esențial ca educația să se adapteze și să răspundă nevoilor reale ale copiilor. Una dintre inițiativele care a căpătat tot mai multă relevanță în acest context este programul Școala Verde, un concept educațional care promovează protejarea mediului, dezvoltarea durabilă și implicarea activă a elevilor în activități ecologice și comunitare. „Școala Verde” este o inițiativă educațională ce are ca scop formarea unei generații conștiente de impactul pe care omul îl are asupra mediului și pregătirea elevilor pentru a deveni cetățeni responsabili, implicați în protejarea planetei. Aceasta nu înseamnă doar predarea unor noțiuni teoretice despre ecologie, ci implică activități practice, proiecte interdisciplinare, ieșiri în natură și colaborări între profesori, elevi și comunitate.

Activitățile desfășurate în cadrul Școlii Verzi contribuie în mod esențial la dezvoltarea personală și emoțională a copiilor. Prin contactul direct cu natura, aceștia își dezvoltă empatia, responsabilitatea și respectul față de tot ce îi înconjoară. Participarea la proiecte ecologice, precum plantarea copacilor, colectarea selectivă sau grădinaritul, îi ajută pe elevi să înțeleagă consecințele acțiunilor lor și să devină mai conștienți de rolul pe care îl au în protejarea mediului.

Mai mult decât atât, activitățile de acest tip încurajează munca în echipă, comunicarea și gândirea critică. Copiii învață să colaboreze, să-și exprime ideile și să ia decizii împreună, calități esențiale pentru viața personală și profesională de mai târziu.

Un alt avantaj important al activităților din Școala Verde este caracterul lor practic și aplicativ. Educația tradițională tinde să fie dominată de teorie, însă învățarea prin experiență are un impact mult mai puternic asupra copiilor. De exemplu, atunci când elevii construiesc un hotel pentru insecte sau participă la un proiect de reciclare creativă, ei nu doar că rețin informațiile mai ușor, dar dezvoltă și abilități concrete: de la îndemânare și creativitate, până la organizare și asumarea de responsabilități.

Astfel de activități stimulează și curiozitatea naturală a copiilor, făcând învățarea mai plăcută și mai relevantă. Copiii nu mai întreabă „La ce îmi folosește asta?”, pentru că văd imediat aplicabilitatea și impactul acțiunilor.

Educația verde nu se referă doar la protejarea mediului, ci și la promovarea unui stil de viață sănătos. Prin grădinărit, gătit sănătos, mișcare în aer liber și conectare cu natura, elevii învață să aibă grijă nu doar de planetă, ci și de propriul corp și de bunăstarea lor emoțională. Aceste activități reduc stresul, îmbunătățesc concentrarea și contribuie la o stare generală de bine.

În plus, petrecerea timpului în aer liber are beneficii dovedite asupra sănătății fizice și mintale. Copiii care petrec mai mult timp în natură sunt mai activi, mai echilibrați emoțional și dezvoltă o relație mai armonioasă cu mediul înconjurător.

Școala Verde nu înseamnă doar ecologie – înseamnă educație pentru cetățenie activă. Elevii sunt încurajați să se implice în comunitate, să participe la acțiuni de voluntariat, să organizeze campanii de conștientizare și să caute soluții la problemele locale. Aceste experiențe le dezvoltă simțul responsabilității și le oferă încredere în propriile forțe.

Îmbinarea educației ecologice cu abordarea STEAM

Un aspect tot mai apreciat în cadrul activităților din Școala Verde este integrarea educației ecologice cu abordarea STEAM (Știință, Tehnologie, Inginerie, Artă și Matematică). Această combinație transformă învățarea într-o experiență captivantă și interdisciplinară, oferindu-le elevilor ocazia de a învăța prin explorare, experimentare și creație.

Exemple de activități STEAM în Școala Verde:

Știință: Elevii pot realiza experimente despre calitatea aerului sau apei din comunitatea lor, folosind kituri simple de testare. De exemplu, pot măsura pH-ul apei sau nivelul de poluare a aerului în apropierea școlii.

Tehnologie: Crearea de senzori cu Arduino sau Raspberry Pi pentru monitorizarea temperaturii solului sau umidității dintr-o grădină școlară. Astfel, elevii își dezvoltă abilități de programare și învață cum tehnologia poate ajuta mediul.

Inginerie: Construcția de sisteme simple de irigare prin picurare sau a unei mori de vânt artisanale pentru grădina școlii. Aceste proiecte dezvoltă gândirea logică și creativitatea tehnică a copiilor.

Artă: Reutilizarea materialelor reciclabile pentru realizarea de instalații artistice sau afișe pentru campanii de conștientizare ecologică. Prin artă, elevii exprimă idei despre protejarea mediului într-un mod sensibil și original.

Matematică: Elevii pot colecta date din proiectele ecologice (de exemplu, cantitatea de deșeuri colectate sau consumul de apă economisit) și le pot reprezenta grafic sau interpreta statistic. Astfel, învață aplicabilitatea matematicii în viața reală.

Prin aceste activități, elevii își dezvoltă o gândire complexă, capabilă să conecteze domenii diferite, să caute soluții inovatoare și să abordeze problemele de mediu într-un mod responsabil și creativ.

Activitățile din cadrul Școlii Verzi joacă un rol esențial în formarea unor copii echilibrați, conștienți, creativi și responsabili. Acestea oferă o alternativă valoroasă la metodele clasice de învățare și contribuie la dezvoltarea armonioasă a elevilor, atât pe plan intelectual, cât și emoțional și social.

Într-o lume care se confruntă cu provocări ecologice fără precedent, educația pentru mediu nu mai este o opțiune, ci o necesitate. Prin programe precum Școala Verde, avem șansa de a crește o generație pregătită să protejeze și să prețuiască natura, dar și să contribuie activ la construirea unui viitor sustenabil.

BÎRA ILINCA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ELENA DOAMNA", TECUCI,
GALAȚI LOCALITATE: TECUCI, GALAȚI*

Scierea creative - Povestea călătoare

Creativitatea este o abilitate esențială în dezvoltarea copiilor, contribuind la îmbunătățirea gândirii critice, a exprimării și a capacității de rezolvare a problemelor. Activitățile creative îi ajută pe elevi să își exprime ideile într-un mod original și să colaboreze eficient cu colegii.

Scierea creativă este o metodă excelentă prin care elevii își dezvoltă vocabularul, învață să structureze idei și își îmbogățesc imaginația.

Activitatea „Povestea călătoare” desfășurată cu elevii clasei a III-a B s-a bazat pe scrierea colaborativă, în care fiecare elev a contribuit la o poveste fără a cunoaște întreaga desfășurare. Aceasta a stimulat spontaneitatea și i-a încurajat pe copii să își asume riscuri creative fără teama de greșeli.

De asemenea, această activitate a susținut dezvoltarea competențelor sociale și emoționale, deoarece elevii au învățat să accepte ideile altora și să creeze împreună un produs final unic. Citirea poveștilor rezultate a generat entuziasm și amuzament, consolidând spiritul de echipă și oferind un mediu de învățare plăcut.

„Povestea călătoare” a fost o activitate ludică, potrivită pentru elevii clasei și care a contribuit la dezvoltarea expresivității scrise, a colaborării și a imaginației, oferindu-le copiilor o experiență de învățare memorabilă.

Pentru a înțelege mai bine impactul acestei activități asupra elevilor, este important să observăm modul în care a fost desfășurată: de la explicarea regulilor și crearea unui început captivant, până la scrierea colaborativă și ilustrarea poveștilor, fiecare etapă a contribuit la stimularea creativității și a spiritului de echipă.

În continuare, voi detalia pașii activității „Povestea călătoare” și beneficiile pe care le-a adus elevilor.

Obiective:

- Dezvoltarea imaginației și creativității prin scriere colaborativă.
- Îmbunătățirea capacității de exprimare scrisă.
- Crearea unui mediu distractiv și interactiv pentru elevi.

1. Introducerea activității- explicarea jocului

Am anunțat elevii că vom crea o poveste împreună, pe grupe, dar într-un mod amuzant și misterios! Fiecare dintre ei va contribui la poveste, dar fără să știe exact ce au scris colegii înainte. La final, vom citi împreună și vom descoperi cât de neașteptat s-a transformat povestea! M-am asigurat că toți elevii au fost entuziasmați și au înțeles regulile.

2. Crearea începutului

Am scris pe tablă un enunț de început pentru fiecare echipă, enunț care trebuie să fie captivant și să stârnească curiozitatea, de exemplu:

- "Într-o dimineață însorită, Ana a descoperit o cheie strălucitoare ascunsă sub un copac."
- "În mijlocul pădurii, un băiețel a găsit o poțiune magică și nu știa ce să facă cu ea."
- "Un balon uriaș și colorat a apărut brusc deasupra orașului și toată lumea s-a oprit să-l privească."

După ce un copil a citit enunțul propus, le-am explicat elevilor că vor trebui să continue povestea într-un mod creativ.

3. Scrierea pe etape- reguli de scriere:

- a) Fiecare elev va scrie o propoziție care continuă povestea.
- b) După ce scrie, îndoiește foaia astfel încât următorul elev să vadă doar ultima propoziție.
- c) Foaia circulă către următorul coleg, care adaugă o nouă propoziție inspirată doar din ce vede.
- d) Procesul se repetă de 5-6 ori, până când fiecare elev va contribui de mai multe ori la poveste.

Exemplu de cum ar putea arăta o poveste finală: (Fiecare elev vede doar propoziția anterioară)

1. Într-o dimineață însorită, Ana a descoperit o cheie strălucitoare ascunsă sub un copac.
2. A ridicat cheia și a simțit cum mâna îi furnică.
3. Deodată, în fața ei a apărut o ușă misterioasă.
4. Când a deschis ușa, a fost trasă într-un tunel plin de lumini colorate.
5. La capătul tunelului, a întâlnit un dragon care o aștepta.
6. Dar dragonul era prietenos și i-a spus că trebuie să găsească o comoară ascunsă.
7. Ana a urmat harta dragonului și a descoperit o cutie strălucitoare.
8. Când a deschis cutia, a găsit un mesaj secret: "Aceasta este doar începutul aventurii tale!"

La final, elevii vor râde de întorsăturile neașteptate pe care le-a luat povestea.

4. Finalizarea poveștii

Citirea poveștilor- Un elev din fiecare echipă a citit cu voce tare povestea finală.

Discuție ghidată despre poveste:

- Ce părți v-au surprins cel mai mult?
- Cum s-a transformat povestea de la început până la final?
- Ați fi scris altfel dacă ați fi văzut toată povestea?

5. Ilustrarea poveștii

Elevii au fost încurajați să aleagă o scenă din poveste și să o deseneze. Aceasta poate fi:

- Momentul când Ana găsește cheia.
- Întâlnirea cu dragonul.
- Comoara descoperită.

Desenele au fost expuse în clasă pentru a crea o expoziție a "Poveștilor călătore".

În concluzie, activitatea exemplifică în mod concret impactul pozitiv al creativității în educație, demonstrând că scrierea colaborativă este o metodă eficientă și atractivă de învățare.

LAZĂR GIGIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1

LOCALITATE: DRĂGĂNEȘTI -GALAȚI

Impactul activităților extracurriculare asupra elevilor

Activitățile extracurriculare reprezintă un element prioritar în politicile educaționale întrucât au un impact pozitiv asupra dezvoltării personalității tânărului, asupra performanțelor școlare și asupra integrării sociale în general.

Participarea la activități extracurriculare structurate organizate de școli, spre deosebire de participarea la activități nestructurate (uneori incluzându-le și pe cele organizate în școli) se asociază cu rezultate pozitive în ceea ce privește

- »performanță și rezultate școlare mai bune;
- »coeficienți de abandon școlar mai scăzuți;
- »o stare psihologică mai bună, incluzând un nivel de stimă de sine mai bun
- »un nivel scăzut de comportamente delincvente

Prin activitatea extracurriculară înțelegem:

- totalitatea acțiunilor educative organizate și desfășurate în afara planului de învățământ, dar strâns legate de acesta, sub conducerea cadrelor didactice. Astfel de activități sunt cercurile de elevi, serbările școlare, competițiile sportive.
- totalitatea acțiunilor educative desfășurate în cadrul instituțiilor culturale, cum sunt teatrele, bibliotecile, casele de creație etc. Aceste instituții organizează activități instructiv-educative de tipul: prezentarea unor filme, spectacole, lansări de cărți, simpozioane etc.

Prin abordarea dată înțelegem că, activitatea în afara clasei și extrașcolară ocupă un loc important în ansamblul influențelor educative, lărgind orizontul cultural al elevilor, completând

cu noțiuni noi volumul de cunoștințe însușite la lecții, constituind, un mijloc de formare a competențelor și de a-și folosi în mod rațional timpul liber

Grupul de autori I. Mureșan, E. Crișan, C. Precup, A. Rotar susține că AE:

- sunt un tip de activități complementare demersului didactic prevăzut de Planurile cadru și Curriculumul Național, care pot avea caracter științific, artistic, sportiv, vocațional și sunt dedicate

unor grupuri de elevi care sunt interesați de acestea, se desfășoară în instituțiile de învățământ sau

în afara lor;

- pot fi organizate de școli sau de diverse instituții locale sau județene, organizații, ONG-uri, în colaborare cu instituțiile de învățământ.

Un studiu indică un impact diferit al activităților extracurriculare, în funcție de tipul lor:

- participarea în toate tipurile de activități extracurriculare corelează cu creșterea rezultatelor școlare;

- participarea la activități sportive, administrativ-școlare și cluburi școlare înregistrează o probabilitate mai mare ca elevii să se înscrie la facultate până la vârsta de 21 de ani;

- participarea la activități prosociale corelează cu o rată mai mică de delincvență în rândul elevilor participanți.

»activizarea copiilor, dezvoltarea unei atitudini proactive;

»integrarea copiilor într-un colectiv, dezvoltarea spiritului de echipă și experiența lucrului în echipă;

»creșterea stimei de sine și a încrederii în forțele proprii, autocunoaștere;

»dezvoltarea abilităților de comunicare;

»creșterea interesului pentru școală în general, stimularea interesului pentru cunoaștere în general;

»descoperirea și dezvoltarea talentelor și aptitudinilor copiilor;

»dezvoltarea unei atitudini deschise, tolerante, umaniste și ecologiste;

»dobândirea abilităților practice în situații concrete, utile pentru viață (să vorbească cu instituțiile

statului, să caute informații pe internet, să pună un garou, să folosească bancomatul sau cântarul într-un supermarket);

»capacitatea de a se adapta ușor unor situații noi, dezvoltarea unor comportamente adecvate social pentru situații uzuale;

»îmbunătățirea relației cu profesorii, crearea unei legături mai apropiate între cadre didactice și copii;

»îmbunătățirea relației cu părinții;

»crearea unei legături mai strânse între familii, copii și reprezentanții școlii sau școala ca instituție;

»supravegherea copiilor.

În concluzie, activitățile extrașcolare au un caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora

Bibliografie:

Țîru C. Maria, „Pedagogia activităților extracurriculare” – Suport de curs, Cluj-Napoca 2007
Baban, Adriana, Consiliere educațională, Cluj - Napoca , 2001 Cristea, Gabriela, Pedagogie generală, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 2002 Kulcsar, Tiberiu,

:

ALALIȚEI VIRGINICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ „EMIL GÂRLEANU“

LOCALITATE: GALAȚI

Starea de bine a elevilor

Oferirea unui mediu prietenos și a unei atmosfere potrivite în sala de clasă constituie o provocare continuă pentru cadrele didactice. Se știe că și un mediu pozitiv de învățare se poate transforma rapid pe fondul unor împrejurări nefavorabile. Este necesar să se creeze condițiile potrivite pentru învățare pe tot parcursul zilei, reacționând atunci când apar incidente, interacțiuni și evenimente, cu profesionalism, calm și consecvență.

Aici intervine managementul comportamentului pozitiv care se axează pe construirea unui comportament de susținere a învățării, pe motivarea elevului și pe prevenirea comportamentelor inadecvate. Managementul comportamentului pozitiv nu presupune ignorarea comportamentului inadecvat, deoarece acest lucru poate avea efecte negative pe termen lung, ci se referă la a observa și a evidenția comportamentele dezirabile în vederea corectării elevilor într-o manieră pozitivă și constructivă.

Managementul comportamentului pozitiv oferă următoarele beneficii:

- dezvoltarea elevilor într-un mediu de învățare calm și pozitiv;
- dezvoltarea abilităților sociale;
- promovarea unui model de comportament adecvat și dezirabil;
- facilitarea stării de bine.

Exemple de metode care conduc la dezvoltarea unui management al comportamentului pozitiv:

Să ne așteptăm la ce este mai bun și să nu anticipăm ce este mai rău!

Cadrele didactice trebuie să emită așteptări pozitive de la elevii lor în ceea ce privește comportamentul, comunicându-le totodată aceste așteptări.

Să ne întâmpinăm elevii într-o atmosferă plăcută!

Cadrele didactice pot să întâmpine elevii la ușă, folosindu-le numele și exprimându-și bucuria de a-i vedea, să personalizeze salutul.

Să nu aducem acuzații și să nu criticăm!

Dacă este o situație în care acuzațiile sunt de neevitat, discutăm în particular cu elevul în cauză, departe de urechile colegilor. De asemenea, nu aducem în discuție abateri sau incidente din trecut deoarece elevii trebuie să înțeleagă că se poate trece peste greșeli.

Să sugerăm o alternativă pozitivă la un comportament inadecvat!

Elevii reacționează mai bine atunci când simt că au avut dreptul de a alege. Atunci când un elev cu specificarea că ambele trebuie să fie acceptabile.

Să formulăm obiectivele într-o manieră pozitivă!

Atunci când elevii știu exact ce se așteaptă de la ei, se străduiesc să se conformeze. Este necesar să se stabilească obiective clare și ușor de atins, cu instrucțiuni precise pentru ca elevii să le poată îndeplini.

Să oferim recompense, nu sancțiuni!

Este indicat să le reamintim elevilor de potențialele recompense pentru comportamentele așteptate, mai degrabă decât să îi amenințăm cu sancțiuni.

Să utilizăm laudele și aprecierile individuale pentru a motiva tot grupul!

Comportamentul inadecvat poate fi o strategie de atragere a atenției, astfel că oferirea atenției din motive pozitive poate motiva elevii. Acest fapt poate funcționa și atunci când atenția pozitivă e acordată altor elevi, deoarece îi poate încuraja pe cei care o aud să muncească pentru a primi laude similare.

Este necesar să se evite următoarea situație: în clasele în care managementul comportamentului este deficitar, elevii perturbatori pot ajunge să primească atenție disproporționată din partea profesorilor și acest lucru conduce la o dinamică nesănătoasă care stimulează comportamentele inadecvate.

Bibliografie

- Allday, R. A., & Pakurar, K., 2007, Effects of teacher greetings on student on-task behaviour. Journal of Applied Behavior Analysis;
- Cook C. R., Fiat, A. & Larson, M., 2018, Positive Greetings at the Door: Evaluation of a Low-Cost, High- Yield Proactive Classroom Management Strategy. Journal of Positive Behavior Interventions;
- Cowley, S., 2014. Getting the Buggers to Behave, Bloomsbury, London.

IVĂNESCU GIULIA- CAMELIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ „EMIL GÂRLEANU”

LOCALITATE: GALAȚI

Consiliere în terapia tulburărilor de limbaj

Când vorbim despre conceptul de „consiliere” în cadrul terapiei tulburărilor de limbaj trebuie să facem distincția între două tipuri:

Consilierea educațională - include acele activități în care se urmărește depășirea unor probleme cu grad mai scăzut de complexitate (lipsa de motivație, lenea, refuzul de a participa activ și afectiv la ședințele logopedice etc).

Consilierea psihologică - este utilizată în cazul copiilor cu tulburări de limbaj care au dezvoltat și alte tipuri de tulburări (emoționale, comportamentale etc.).

Dintre tulburările asociate care pot fi dezvoltate de către copiii cu deficiențe de vorbire se pot enumera:

*tulburări de comportament

- comportament agresiv (violență fizică sau verbală asupra celorlalți);
- comportament evitativ (evită să vorbească în fața clasei);
- comportament opozant (refuză anumite sarcini);
- comportament hiperactiv (nu are răbdare să stea în bancă, să finalizeze sarcinile școlare, deranjează ceilalți colegi);

*tulburări emoționale

- depresie de intensități diferite (se simte trist, plânge ușor, nu are un somn liniștit);
- anxietate (neliniștit în interacțiunea cu alte persoane);
- fobie școlară (refuzul de a merge la școală acuzând reacții somatice ca dureri de cap, de stomac, grețuri etc);

*întârziere în dezvoltarea proceselor cognitive

- atenția, memoria, rezolvarea de probleme pot constitui procese pe care copiii cu tulburări de vorbire nu le dezvoltă la parametrii normali (concentrare slabă, memorează greu, îi este greu să găsească soluții la diferite situații problematice apărute).

Asocierea deficiențelor de vorbire cu alte tulburări are un impact extrem de puternic asupra dezvoltării armonioase a copiilor.

Dezvoltarea armonioasă presupune interacțiuni sociale sănătoase, pozitive, capacitatea de a comunica asertiv cu cei din jur, deprinderi cognitive specifice vârstei cronologice.

Strategii utilizate pentru copiii cu tulburări de vorbire:

- deficiența de vorbire se poate corecta;
- nu este ceva ce trebuie să îi izoleze de ceilalți;
- și alți copii au trecut prin așa ceva;
- toți avem atât calități cât și defecte și nimeni nu este perfect;
- prin voință și perseverență putem depăși momentele dificile.

Activități propuse în consilierea copiilor cu tulburări de vorbire

Caracterul aplicațiilor terapeutice se bazează pe activități plăcute copiilor cum ar fi: povestea, jocul, desenul, construcția din materiale.

Exemple de activități:

Prietenul meu, balonul - desen, joc, pentru creșterea stimei de sine, motivație de a participa la dialoguri-activitate individuală;

Un orar colorat- desen- pentru creșterea motivației de a lucra tema de casă dată de logoped.

Rățușca Susu-poveste, terapeutică-comportamente evitative, depresie - activitate individuală, activitate de grup sau la clasă.

Vânătoarea de comori- joc - pentru fobie școlară, anxietate- activitate individuală;

Spune mai departe- exercițiul: propoziții lacunare-pentru comportament opozant-activitate individuală, de grup sau la clasă.

Adevărata față a clovnului- desenul- pentru exprimarea emoțiilor, izolare socială.

Practica logopedică este un proces complex ce se poate desfășura pe o perioadă mai mare de timp, desfășurată în etape, fiecare etapă ducând la succesul celorlalte.

Educarea personalității este mai mult decât necesară în perioada pubertății și adolescenței când conștientizarea defectelor de vorbire determină nervozitate, rețineri, negativism. Înlăturarea negativismului și a unor tulburări de comportament concomitent cu recuperarea logopedică va reda încrederea în propriile posibilități ale logopatului și se va crea convingerea că este o tulburare trecătoare.

Bibliografie:

Laura Hărdălău, Ioana Drugaș, Logopedie prin jocuri și exerciții, Editura Primus, 2010

MOCANU GEORGIANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA STEP BY STEP CU P.P. ȘI P.N. „RAZĂ DE SOARE”

LOCALITATE: PLOIEȘTI

„Din nou la grădiniță!”

Anul școlar a început cu noi provocări, cu noi gânduri, dar și cu preșcolari noi. Grupa mică ne uimește la fiecare generație de copiii veniți pentru prima dată într-o instituție. Deși curioși, la prima vedere, aceștia se transformă în exploratori care, întorc fiecare jucărie, cutie sau carte pe toate părțile. Am observat că răspund foarte bine la regulile clasei, reguli pe care le-am stabilit cu ei și pe care le-am pus în practică încă de a doua zi. Nu mică mi-a fost mirarea când, un copil a venit la mine și mi-a zis: „acum am terminat de strâns jucăriile, îmi dai telefonul?”. M-am uitat la el și am zâmbit, apoi l-am chemat la o măsuță cu multe jucării, dar nici nu a vrut să se așeze, am încercat să îi arăt o carte, dar nu a fost interesat de imaginile colorate, i-am propus un joc cu cânt, dar a fost de neînduplecat....el voia telefonul.

Ziua a trecut cu multe plânsete, dar s-a liniștit la masă, iar după somn, când au venit părinții să îl ia am ieșit să vorbesc cu aceștia, copilașul a ieșit în întâmpinarea lor și.....mama era deja cu telefonul în mână. Am tare dezamăgită când am văzut că, îl loc de îmbrățișări părinții oferă copiilor telefonul.

Am încercat să discut cu părinții, dar mi-au spus că nu se înțeleg cu el și, ca să nu plângă îi făceau toate poftele. Părinții erau tineri, frumoși, aveau școală, aveau un loc de muncă, dar nu se descurcau deloc atunci venea vorba despre copil.

Trăim într-o eră digitală, înțeleg, dar uităm să mai vorbim sau să ne exprimăm sentimentele așa cum făceam odinioară și ne pierdem într-o lume virtuală.

Din acea zi am căutat să atrag copiii în lumea jocurilor, a cărților cu povești și a artei. Au descoperit ușor, ușor o lume care le plăcea, chiar dacă nu derulau imaginile sau butonau după bunul plac. Am atras copiii cu multe cărți colorate, cărți pe care le folosesc acum cu drag, le răsfoiesc ori de câte ori doresc și, au grijă de paginile lor.

Cea mai bună metodă a fost să „citească” cu ei imaginile și să le îndrept privirea spre ceea ce îmi doream să descopere în lumea poveștilor. Așa au început să ia singuri cărțile și să își facă singuri o lume de poveste. Descriau, așa cum se pricepeau, fiecare personaj și spuneau cu ce este îmbrăcat sau dacă este bun sau rău, dar mai ales ce învățăm de la personajul ales de ei.

Am hotărât apoi să chem pe rând câte un părinte să citească la grădiniță povești copiilor, acest lucru a ajutat la o colaborare mai bună copil-părinte-educatoare. Am împrumutat părinților cărți de la grădiniță, cărți cu povești, pe care trebuiau să le citească acasă împreună cu copiii și apoi să le aducă la grădiniță după ce au terminat de citit poveștile.

„O oră petrecută citind este o oră furată din paradis.” - Thomas Wharton

TIBA VALENTINA LIVIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PRIMARĂ NR.3 NOVACI

LOCALITATE: MIHĂILEȘTI

JUDEȚUL GIURGIU

Importanța Studierii Istoriei la Ciclul Primar:

Fundația Identității și a Înțelegerii Lumii

Studierea istoriei în ciclul primar nu este doar o adăugire la programa școlară, ci o necesitate fundamentală pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. La această vârstă fragedă, se pun bazele înțelegerii lumii înconjurătoare, iar istoria joacă un rol crucial în formarea identității, a gândirii critice și a empatiei față de ceilalți.

În primul rând, istoria le oferă elevilor de ciclul primar o perspectivă asupra timpului și a schimbării. Prin intermediul poveștilor captivante despre trecut, copiii înțeleg că lumea în care trăiesc nu a existat dintotdeauna în forma actuală. Ei descoperă evoluția societății, a tehnologiei și a ideilor, realizând că prezentul este rezultatul unui lung șir de evenimente și decizii. Această conștientizare temporală îi ajută să se situeze în propriul context și să înțeleagă ciclicitatea evenimentelor.

Mai mult decât atât, istoria contribuie semnificativ la formarea identității personale și naționale. Familiarizându-se cu figurile marcante ale trecutului, cu evenimentele cruciale și cu tradițiile culturale, copiii își dezvoltă un sentiment de apartenență și mândrie față de comunitatea lor. Ei învață despre valorile și principiile care au modelat societatea în care trăiesc, construind astfel o temelie solidă pentru înțelegerea propriei identități culturale. Poveștile despre eroi și momente de unitate pot inspira patriotismul și respectul față de simbolurile naționale.

Studiul istoriei la ciclul primar stimulează, de asemenea, dezvoltarea gândirii critice. Chiar dacă la un nivel elementar, copiii sunt expuși la diferite perspective și interpretări ale evenimentelor trecute. Ei învață să distingă între fapte și opinii, să pună întrebări și să caute răspunsuri. Analizarea unor surse simple, cum ar fi imagini sau mărturii scurte, îi ajută să își formeze propriile concluzii și să nu accepte informația în mod pasiv. Această abilitate de a analiza și evalua informația este esențială pentru succesul lor academic viitor și pentru a deveni cetățeni informați și responsabili.

Nu în ultimul rând, istoria cultivă empatia și înțelegerea interculturală. Prin explorarea vieților și experiențelor oamenilor din alte epoci și culturi, copiii învață să privească lumea din perspective diferite. Ei descoperă similitudini și diferențe, înțelegând că, dincolo de barierele temporale și geografice, oamenii au avut și au aceleași nevoi și emoții fundamentale. Această expunere timpurie la diversitate contribuie la combaterea prejudecăților și la promovarea toleranței și a respectului față de ceilalți.

În concluzie, studierea istoriei la ciclul primar depășește simpla memorare a datelor și a numelor. Ea reprezintă o investiție esențială în formarea unor indivizi echilibrați, cu o identitate bine definită, cu capacitate de gândire critică și cu o înțelegere profundă a complexității lumii în care trăiesc. Prin intermediul istoriei, copiii de astăzi devin cetățenii conștienți și responsabili de mâine.

PEPTU AURA-ELENA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC NR.1

LOCALITATE: PRUNDU, JUDEȚUL GIURGIU

Tehnici inovative de predare

Activitatea instructiv-educativă se desfășoară în baza unor finalități, este pusă în practică prin intermediul unui sistem de metode și procedee, apelează la o serie de mijloace tehnice de realizare, iar rezultatele sunt verificate și evaluate prin strategii specifice. Curriculum-ul școlar integrează toate aceste componente, dintre care o poziție centrală revine metodelor care fac posibilă atingerea finalităților educaționale.

Metodele didactice reprezintă un ansamblu de mijloace și procedee integrate la nivelul unei acțiuni implicate în realizarea obiectivelor pedagogice concrete ale activității de instruire sau educație proiectată de către profesor.

Totodată, metodele de învățământ fac parte din condițiile externe ale învățării, care determină eficiența acestora. De aici decurge importanța alegerii judicioase a metodelor corespunzătoare fiecărei activități didactice.

“Nu există metode bune sau rele, ci metode adecvate, bine sau prost utilizate.” (I. Cerghit).

Trăind într-o societate aflată în continuă schimbare, elevul va trebui ca universului informațional întâlnit să-i dea sens în mod critic, creativ și productiv. Pentru a manevra bine informațiile, elevul va trebui să aplice un set de deprinderi de gândire care să-i ofere posibilitatea de a sorta informația cu eficiență. Pentru aceasta va trebui să parcurgă un proces sistematic de analiză și reflecție critică. Elevii înșiși trebuie să organizeze ceea ce au auzit și văzut într-un tot ordonat și plin de semnificații. Dacă elevilor nu li se oferă ocazia discuției, a investigației, a acțiunii și eventual a predării, învățarea nu are loc.

În școala modernă, dimensiunea de bază în funcție de care sunt considerate metodele de învățământ este caracterul lor activ adică măsura în care sunt capabile să declanșeze angajarea elevilor în activitate, concretă sau mentală, să le stimuleze motivația, capacitățile cognitive și creatoare.

Care sunt metodele de predare inovatoare?

Metodele de predare inovatoare nu se referă doar la utilizarea celei mai de ultimă oră tehnologie în clasă sau la atingerea constantă a celor mai recente tendințe educaționale.

Totul se referă la utilizarea de noi strategii de predare care se concentrează mai mult pe studenți. Acestea inovatoare încurajează elevii să se alăture proactiv și să interacționeze cu colegii lor și cu tine - profesorul - în timpul lecțiilor. Elevii vor trebui să lucreze mai mult, dar într-un mod care să le răspundă mai bine nevoilor și să-i ajute să crească mai repede.

Spre deosebire de predarea tradițională, care se concentrează în principal pe cât de multe cunoștințe le puteți transmite studenților, modalitățile inovatoare de predare caută adânc în ceea ce studenții iau cu adevărat din ceea ce predați în timpul cursurilor.

Tehnici de predare inovatoare:

1. Lecțiile interactive(pot îmbunătăți reținerea și durata de atenție a elevilor);
2. Utilizarea tehnologiei de realitate virtuală (elevii se pot scufunda în spații diferite și pot interacționa cu obiecte “reale”, în loc să vadă lucruri pe ecrane plate) ;
3. Utilizarea AI în educație (folosirea AI îi ajută pe profesori să reducă volumul de muncă, să își personalizeze cursurile și să își instruiască elevii mai eficient);
4. Învățarea combinată (este o metodă care combină atât formarea tradițională în clasă cât și predarea online de înaltă tehnologie. AhaSlides este un instrument excelent pentru învățarea mixtă care implică studenții în sălile de clasă față în față și virtuale. Elevii pot participa la chestionare, jocuri, brainstorming și multe activități de clasă pe această platformă.)
5. Învățare bazată pe anchetă (învățarea bazată pe anchetă este, de asemenea, un fel de învățare activă. În loc să susții o prelegere, începi lecția oferind întrebări, probleme sau scenarii. Elevii trebuie să cerceteze subiectul în mod independent sau cu un grup pentru a găsi un răspuns. Această metodă îi ajută să dezvolte foarte mult abilitățile de rezolvare a problemelor și de cercetare.
6. 3D Printing (Imprimarea 3D vă face lecțiile mai distractive și oferă studenților experiență practică pentru a învăța mai bine lucruri noi. Această metodă duce implicarea în clasă la un nou nivel pe care manualele nu îl pot compara niciodată.

Imprimarea 3D oferă studenților tăi înțelegerea lumii reale și le aprinde imaginația. Studiul este mult mai ușor atunci când elevii pot ține modele de organe în mâini pentru a afla despre corpul uman sau pentru a vedea modele de clădiri celebre și pentru a le explora structurile.

Noul mileniu aduce noi cerințe educaționale care impun noi metode, altele decât cele folosite până acum.

În abordarea creativității în procesul educațional, elevul trebuie încurajat să gândească independent, să își asume riscuri și responsabilități în demersul său spre formare intelectuală.

Procesul instructiv-educativ trebuie astfel conceput și desfășurat, încât să-i convingă pe elevi să prețuiască propria moștenire națională, să primească contribuțiile originale ale oricărei națiuni la civilizația modernă, pregătind atât elevii, cât și dascălii să înțeleagă valoarea diversității și a independenței de spirit.

Educația este factorul hotărâtor al dezvoltării psihoindividuale a persoanei. Ea sistematizează și organizează influențele mediului, dezvoltă personalitatea.

Bibliografie:

www.didactic.ro

<http://Ahaslides.ro>

COJOCARU ADINA CAMELIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRCEA SÂNTIMBREANU

LOCALITATE: BRAD

PROIECTARE DIDACTICĂ STEAM – 5E			
TEMA ANUALĂ DE STUDIU	Apa	SUBTEMA	Apa din jurul nostru
NIVEL/VÂRSTA	9-10 ani, Clasa a III-a	DURATA ACTIVITĂȚII	1-2 săptămâni
TITLUL ACTIVITĂȚII	Apa esențială vieții- activitate integrată	AUTORI	Prof.înv.primar:Cojocaru Adina Camelia
ACHIZIȚII ȘI CONCEPTE LEGATE DE ACTIVITATE (Obiectivele învățării)			
SCIENCE	Să răspundă la provocările despre apă Văd/Cred că/ Mă întreb folosind tehnici de gândire vizibilă Să realizeze experimente precum: Circuitul apei în natură, Norul de ploaie înțelegând modul în care se produc folosind materialele primite		
TECHNOLOGY AND ENGINEERING	Să creeze un traseu programând șoricelul sau albinuța folosind indicatoare și săgeți în așa fel încât să ajungă la fluviul Dunărea Să folosească laptopul și harta rutieră pentru a realiza un traseu cât mai real Să realizeze un pod rezistent peste un râu/pârâu folosind materialele primite(dacă va trece de testul foenului înseamnă că a fost bine construit)		
ART	Să cunoască și să enumere fenomenele naturii Să realizeze o pictură pe un borcan din sticlă reprezentând la alegere unul din fenomenele preferate: ploaie,zăpadă,furtună,vânt,curcubeul etc		
MATHEMATICS	Să rețină informații din materialul : Utilizarea apei în numere Să rezolve în echipă problemele propuse precum și activitatea practică		
Link înspre resurse, aplicații	https://www.twinkl.ro/resource/ziua-mondiala-a-apei-utilizarea-apei-in-numere-powerpoint-ro-ds-1707905227		

	https://www.twinkl.ro/resource/ziua-mondiala-a-apei-prezentare-powerpoint-ro-t-tp-369 https://www.twinkl.ro/resource/apa-vad-cred-ma-intreb-prezentare-powerpoint-ro1-t-1709922478 https://www.youtube.com/watch?v=EMPKGNCIGzE https://www.youtube.com/watch?v=UtwvYMom-94 https://www.youtube.com/watch?v=mylCQjryPiU https://wordwall.net/ro/resource/53735936/fenomenele-naturii
ETAPELE ACTIVITĂȚII	
ENGAGE (Introducere/ Captarea atenției)	Cu ocazia Zilei Mondiale a Apei- 22 martie 2024- cu sloganul - Apă pentru pace în acest an, ne vom implica și realiza un proiect despre apă aflând cât mai multe informații pe care le vom putea pune în practică în diferite domenii STEAM. Se prezintă un mesaj al zilei în care este prezentată o poezie despre apă și o întrebare deschisă : Ce reprezintă apă pentru fiecare dintre voi? la care fiecare scrie și lipește răspunsul pe mesaj. Se prezintă un material power- point cu informații despre apă.Apoi elevii sunt rugați să scrie pe două postituri răspunsurile lor la : Ce știi despre apă? Ce vreau să știi? Se realizează și Cvintete despre apă.
EXPLORE - Explorare	Elevii explorează la fiecare grupă în parte materialele primite și recomandate pentru a fi folosite.Folosesc laptopul pentru a găsi tipuri de poduri și pentru a putea să își creeze o imagine cât mai reală a construcției. Caută și își aleg materialele de construcție.Vizionează materialele power point despre apa și dau răspunsuri la Văd/ Cred că/Mă întreb utilizând tehnicile de gândire vizibilă. Folosesc harta rutieră pentru a cunoaște distanțele dintre râuri importante din țară, Europa și la nivel mondial. Se prezintă globul pământesc unde se poate observa cantitatea de apă de pe pământ. Se adresează întrebări și elevii dau răspunsuri fiind foarte implicați.

EXPLAIN Explicare	Se prezintă materialele/ instrumentele de lucru de la fiecare grupă, se citește sarcina de lucru și apoi se explică dându-se și explicații suplimentare acolo unde elevii cer.
ELABORATE - Elaborare	Elevii lucrează sarcinile de lucru primite încercând să țină seama de regulile grupului ținând seama de părerea colegului și ajutându-se reciproc acolo unde este cazul și se lucrează în echipă. În funcție de dinamica clasei și de experiențele anterioare aceste activități pot fi lucrate concomitent pe grupe în aceeași zi cu toți elevii din clasă sau împărțindu-se în două zile diferite. Important este ca fiecare elev să beneficieze de fiecare domeniu și să participe la toate activitățile propuse în cadrul acestui proiect.
EVALUATION - Evaluare	Fiecare echipă își desemnează un lider care prezintă produsul final și modul de lucru acolo unde s-a lucrat în echipă și individual acolo unde sarcina de lucru a impus acest lucru. Se face Turul galeriei de către fiecare echipă observându-se ceea ce s-a lucrat. Se adresează întrebări atât de către elevi cât și de către cadrul didactic. Se propun sugestii, îmbunătățiri, soluții. Se testează cu ajutorul foenului rezistența podurilor construite. Se fac aprecieri și se scot în evidență aspectele pozitive întâlnite pe parcursul activității.
Link înspre activitate	

BOGDAN ILDIKO

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL NAȚIONAL MIHAI EMINESCU

LOCALITATE: PETROȘANI

Activități extrașcolare pentru preșcolari

Activitățile extrașcolare reprezintă o componentă esențială în dezvoltarea armonioasă a copiilor preșcolari. Aceste activități, desfășurate în afara programului formal de învățământ, au rolul de a stimula creativitatea, dezvoltarea emoțională și socializarea copiilor. În perioada preșcolară, copiii sunt extrem de receptivi la noi experiențe, ceea ce face ca implicarea lor în astfel de activități să aibă un impact semnificativ asupra dezvoltării lor ulterioare.

Importanța activităților extrașcolare

Participarea la activități extrașcolare ajută la dezvoltarea unei game variate de abilități: de la cele motrice și cognitive, până la cele sociale și emoționale. Ele oferă copiilor oportunitatea de a învăța prin joc, de a-și descoperi pasiunile și talentele, dar și de a se integra într-un grup. În plus, aceste activități pot contribui la creșterea încrederii în sine și a autonomiei.

Tipuri de activități extrașcolare pentru preșcolari

a. Activități artistice: Pictura, desenul, modelajul sau muzica dezvoltă creativitatea și expresivitatea copiilor. Prin artă, aceștia își exprimă emoțiile și își îmbunătățesc motricitatea fină.

b. Activități sportive: Înotul, dansul sau jocurile în aer liber contribuie la dezvoltarea fizică armonioasă, la coordonarea mișcărilor și la formarea unui stil de viață sănătos.

c. Activități educative: Cluburile de lectură, atelierelor de știință sau de limbi străine stimulează curiozitatea intelectuală și susțin învățarea prin descoperire.

d. Excursii și vizite: Vizitele la muzee, grădini zoologice sau ferme educative oferă copiilor ocazia de a învăța lucruri noi într-un mod interactiv și atractiv

Rolul părinților și al cadrelor didactice

Implicarea părinților și a educatorilor este esențială pentru succesul activităților extrașcolare. Ei trebuie să aleagă activități potrivite vârstei și intereselor copilului, să îl încurajeze și să participe activ în procesul de dezvoltare al acestuia. O colaborare eficientă între părinți și cadrele didactice contribuie la o experiență pozitivă și echilibrată pentru copil.

Concluzii

Activitățile extrașcolare pentru preșcolari reprezintă un pilon important în educația

timpurie, oferind numeroase beneficii pentru dezvoltarea fizică, intelectuală și emoțională a copiilor. Prin diversitatea lor, aceste activități pot transforma procesul de învățare într-o aventură plăcută și constructivă.

Bibliografie

- Dumitru, I. (2010). *Psihologia educației*. Editura Polirom.
- Stan, E. (2015). *Educația timpurie – Fundamente și practici*. Editura Didactică și Pedagogică.

POPA CARMEN- CRISTINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL NAȚIONAL MIHAI EMINESCU

LOCALITATE: PETROȘANI

Rolul jocului didactic în învățare și educare

Prima vârstă a copilului stă sub semnul jocului, care însă îl fascinează și pe adult, prin frumusețe și libertate. Vocația pentru joc desăvârșeste condiția omului de făuritor și înțelept, probându-i imaginația și spiritual creator. Tocmai de aceea, jocul didactic ar putea fi soluția practică a unei lecții reușite, o metodă de a îmbina utilul cu plăcutul, de a-i dezmoști (la propriu și la figurat) pe copii, de a dinamiza ora și de a preda, a consolida sau a evalua performanțele școlare ale elevilor într-o manieră mai puțin plictisitoare.

Plecând de la premisa știută că un copil mai întâi vorbește, apoi citește (vorbirea precede citirea și scrierea, sunetul precede semnul lingvistic), familia, grădinița, școala, mediul social în care copilul trăiește, pot avea influențe pozitive sau negative asupra vorbirii copilului. Este imperios necesar în acest sens, ca și prin joc, să formăm și să îmbogățim vocabularul copiilor, să se exprime corect și fluent, să conștientizeze sensul cuvintelor pentru a le folosi în noi enunțuri.

Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operațiuni care urmăresc obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală, fizică a copilului. Incorporat în activitatea didactică, elementul de joc imprimă acestuia un caracter mai viu și mai atrăgător, aduce varietate și o stare de bună dispoziție funcțională, de veselie și bucurie, de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei și a plictiselii, a oboselii.

Jocul didactic este un tip specific de activitate prin care învățătorul consolidează, precizează și chiar verifică cunoștințele elevilor, le îmbogățește sfera lor de cunoștințe, pune în valoare și le antrenează capacitățile creatoare ale acestora.

Atunci când jocul este utilizat în procesul de învățământ, el dobândește funcții psihopedagogice semnificative, asigurând participarea activă a elevului la lecții, sporind interesul de cunoaștere față de conținutul lecției. Această metodă dinamizează acțiunea didactică prin intermediul motivațiilor ludice care sunt subordonate scopului activității de predare-evaluare într-o perspectivă pronunțat formativă.

Prin joc, elevii pot ajunge la descoperiri de adevăruri, își pot antrena capacitatea lor de acțiune creativă, pentru a cunoaște strategiile jocului care sunt în fond strategii euristice, în

care se manifestă istețimea, spontaneitatea, inventivitatea, inițiativa, răbdarea, îndrăzneala, etc. Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu întreaga clasă, aduce variație în procesul de instruire a copiilor, făcându-l mai atractiv.

Eficiența jocului depinde de cele mai multe ori de felul în care învățătorul știe să asigure o concordanță între tema jocului și materialul didactic existent, de felul în care știe să folosească cuvântul ca mijloc de îndrumare a elevilor prin întrebări, răspunsuri, indicații, explicații, aprecieri. Pentru ca jocul să devină un mijloc de activizare a elevilor trebuie să conțină măcar unul din elementele de joc. Cele mai des folosite sunt: mișcarea, ghicirea, așteptarea, întrecerea, surpriza etc. Într-un joc pot fi folosite mai multe elemente, dar nu pot lipsi cu desăvârșire, deoarece sarcina didactică rezolvată fără un asemenea element nu mai este joc.

Jocul didactic este o metodă modernă, care activează și dinamizează colectivul de elevi, îi regroupează, anulând monotona ordine din bănci, îi solicită să colaboreze și să dezbată idei, probleme, sarcini de lucru. Poate fi aplicat în oricare moment al lecției, în funcție de scopurile urmărite de învățător. Distractiv și instructiv în egală măsură, jocul didactic le permite elevilor să se cunoască mai bine, să-și descopere calități de coordonator, de coechipier etc., să-și dezvolte spiritul de competiție și de colegialitate.

Bibliografie:

Pop, Eleonora, 1976, Jocuri și alte activități alese, Culegere metodică, București;

Popescu Mihăilești, Alexandru, nr. 9, 1985, Stimularea creativității în exprimarea orală la copii, în „Reviste de pedagogie” ;

VULC ELENA MIHAELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU” PETROȘANI

LOCALITATE: PETROȘANI

Importanța jocului în procesul de învățare la copiii din ciclul primar

Introducere

Învățarea la vârstele mici este strâns legată de joc. În ciclul primar, copiii nu percep învățarea ca pe o activitate separată de joacă, ci mai degrabă ca o continuare a acesteia. Prin joc, ei își dezvoltă imaginația, gândirea logică, creativitatea și își formează abilități sociale esențiale. Acest referat își propune să evidențieze rolul esențial al jocului în procesul educațional.

Dezvoltare

1. Definirea jocului în context educațional

Jocul este o activitate liberă, plăcută, desfășurată de copii din proprie inițiativă, fără constrângeri, dar care poate fi orientată pedagogic pentru a facilita învățarea. În educație, jocul devine un instrument didactic important, folosit atât pentru predare, cât și pentru evaluare.

2. Tipuri de jocuri utilizate în învățământul primar

- Jocuri didactice – întăresc cunoștințele prin reguli simple (ex: „Roata întrebărilor”, „Cine știe câștigă?”).
- Jocuri de rol – dezvoltă empatia și gândirea creativă (ex: simularea unor situații cotidiene).
- Jocuri de mișcare – utile în pauze sau în lecțiile de educație fizică pentru menținerea atenției.
- Jocuri logico-matematice – stimulează gândirea analitică și rapiditatea în luarea deciziilor.

3. Beneficiile jocului în procesul de învățare

- Motivație crescută – copiii învață mai ușor când activitatea este ludică și atractivă.
- Îmbunătățirea atenției și concentrării – sarcinile jocului cer atenție susținută și respectarea regulilor.
- Dezvoltarea socială – colaborarea și competiția sănătoasă stimulează respectul față de ceilalți și spiritul de echipă.

- Flexibilitatea cognitivă – jocurile dezvoltă capacitatea de adaptare și rezolvare a problemelor.

4. Rolul cadrului didactic în integrarea jocului

Profesorul trebuie să aleagă jocuri adecvate vârstei și nivelului de cunoștințe ale elevilor. El ghidează jocul fără a-i limita libertatea și folosește rezultatele activităților ludice pentru a evalua progresul elevilor.

Concluzie

Jocul reprezintă o punte naturală între copilărie și învățare. Prin intermediul jocului, copiii nu doar că acumulează cunoștințe, ci își dezvoltă personalitatea, creativitatea și capacitatea de relaționare. În contextul educațional modern, jocul nu trebuie privit ca o simplă recreere, ci ca o metodă eficientă de formare intelectuală și social

Bibliografie

Cucoș, C. (2006). Pedagogie. Editura Polirom, Iași.

Jinga, I., Istrate, E. (2008). Manual de pedagogie. Editura All, București.

Piaget, J. (1999). Psihologia copilului. Editura Polirom, Iași.

Gherguț, A. (2007). Psihopedagogie specială. Editura Polirom, Iași.

Vygotsky, L. (1978). Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes. Harvard University Press

ONU ANCA MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA LUMEA COPILOR

LOCALITATE: LUPENI

Creativitate în educație „creativitate prin ochi de copil”

Lumea copilului este un univers fascinant, plin de culoare, libertate și curiozitate. Acolo, frunza devine elicopter, o cutie de carton devine rachetă, iar un băț poate fi, pe rând, baghetă magică, spadă sau telescop. Prin ochii unui copil, creativitatea nu este un concept, ci un mod natural de a fi. Este limbajul lor nativ – cel prin care învață, visează și comunică.

Pentru un adult, creativitatea poate fi o abilitate. Pentru un copil, este însăși esența jocului și a gândirii. Un copil nu întreabă „e corect ce desenez?”, ci desenează cu entuziasm. Nu întreabă „are sens povestea asta?”, ci o spune cu toată convingerea. În lumea copilului, fantezia nu are granițe, iar orice întrebare are mii de răspunsuri posibile. Copiii nu gândesc în alb și negru, ci în nuanțe infinite. Tocmai de aceea, creativitatea lor este pură, sinceră și uneori surprinzătoare.

Creativitatea este una dintre cele mai valoroase trăsături ale ființei umane, iar grădinița este spațiul ideal pentru a o descoperi, cultiva și încuraja. În această etapă timpurie a vieții, copiii sunt curioși, dornici să exploreze lumea și liberi în gândire. Rolul educației preșcolare este să păstreze și să dezvolte această creativitate, nu să o limiteze. Creativitatea este capacitatea de a genera idei noi, originale, de a găsi soluții la probleme și de a exprima gânduri și emoții în moduri neobișnuite. La copii, creativitatea se manifestă în joc, desen, povești, întrebări curioase și moduri inedite de a interacționa cu lumea din jur.

În cadrul activităților din grădiniță, creativitatea stimulează gândirea independentă, copiii învățând să gândească în afara tiparelor. Își dezvoltă încrederea în sine atunci când ideile lor sunt apreciate, primind curajul necesar să se exprime, îmbunătățindu-și comunicarea și dorința de a se exprima prin desene, jocuri de rol sau muzică. Creativitatea înseamnă adaptabilitate, o calitate esențială a vieții.

Factori care influențează creativitatea preșcolarilor

1. Mediul educațional: Un spațiu primitiv, cu materiale diverse, colorate și interactive stimulează gândirea creativă.

2. Atitudinea adultului: Educatorul sau părintele trebuie să încurajeze exprimarea liberă, să evite critica excesivă și să aprecieze efortul copilului.
3. Libertatea de exprimare: Copilul are nevoie de ocazii în care să poată crea fără constrângeri – desen liber, jocuri fără reguli stricte, povești inventate.
4. Jocul: Este principalul mijloc prin care creativitatea se dezvoltă. Prin joc, copilul imită, dar și creează, combină idei și își imaginează situații.

„Creativitatea prin ochi de copil” este o lecție pentru toți adulții. Copiii nu inventează ca să fie „creativi”, ci pentru că așa văd lumea. Au curajul să viseze fără limite, să greșească fără teamă, să creeze fără reguli. Dacă învățăm să le privim lumea cu deschidere, putem redescoperi și noi, adulții, o parte pierdută din propria noastră creativitate.

În ochii unui copil, orice este posibil. Depinde de noi dacă păstrăm acea lumină aprinsă.

SCORȚAR LARISA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA "LUMEA COPIILOR"

LOCALITATE: LUPENI

Competențele în educație și elementele de pedagogie digitală aplicată în învățământul preșcolar

Învățământul preșcolar reprezintă o perioadă esențială în dezvoltarea copiilor, în care sunt puse bazele unor abilități fundamentale care îi vor ajuta pe parcursul întregii lor educații. În acest context, competențele în educație sunt esențiale pentru formarea unei educații de calitate. În plus, având în vedere progresul tehnologic rapid, pedagogia digitală joacă un rol din ce în ce mai important în procesul educațional, chiar și în învățământul preșcolar.

1. Competențele în educație

Competențele în educație se referă la abilitatea educatorilor de a sprijini dezvoltarea copiilor în mod holistic, ținând cont de aspectele cognitive, emoționale și sociale. Printre competențele esențiale ale educatorilor preșcolari se numără:

- Competența didactică: Capacitatea de a planifica și organiza activități educaționale care să stimuleze curiozitatea și creativitatea copiilor.
- Competența în comunicare: Educatorii trebuie să fie capabili să comunice eficient cu copiii, dar și cu părinții, pentru a asigura o dezvoltare armonioasă a acestora.
- Competența în gestionarea grupului: Abilitatea de a crea un mediu de învățare sigur și stimulant, unde fiecare copil se simte valorizat.
- Competența în utilizarea tehnologiilor educaționale: Capacitatea de a folosi instrumente digitale pentru a sprijini învățarea prin jocuri educative, aplicații interactive, și alte resurse digitale.

2. Pedagogia digitală aplicată în învățământul preșcolar

Pedagogia digitală în învățământul preșcolar se referă la integrarea tehnologiilor digitale în procesul educațional, având ca scop sprijinirea învățării copiilor prin utilizarea unor resurse inovative. În cadrul acestui proces, educatorii trebuie să fie bine pregătiți pentru a utiliza eficient aceste resurse.

Utilizarea aplicațiilor educaționale: există o gamă largă de aplicații educaționale care sunt concepute pentru a stimula imaginația și abilitățile cognitive ale copiilor, prin jocuri și

activități interactive. Exemple includ aplicații pentru învățarea literelor, numerelor sau conceptelor de bază din știință.

Jocurile educative pe calculator: acestea pot ajuta copiii să învețe într-un mod plăcut și stimulat, dezvoltându-le abilități cognitive, motorii și de rezolvare a problemelor. Plăci interactive și tablouri inteligente: Aceste tehnologii permit interactivitatea între copii și învățători, facilitând o învățare mai activă și mai diversificată.

Înregistrări video educaționale pot fi utilizate pentru a explica concepte abstracte sau pentru a arăta exemple practice, contribuind la înțelegerea mai ușoară a unor teme complexe.

3. Avantajele utilizării pedagogiei digitale în educația preșcolară

Utilizarea pedagogiei digitale aduce numeroase beneficii în învățământul preșcolar:

- Stimularea creativității și imaginației: Aplicațiile și jocurile digitale ajută copiii să exploreze și să creeze într-un mod inovativ.
- Dezvoltarea abilităților digitale: Copiii învață de la o vârstă fragedă să folosească tehnologia într-un mod constructiv, dezvoltând abilități care vor fi esențiale în viața lor ulterioară.
- Accesibilitate: Resursele educaționale digitale pot fi accesibile din orice loc, astfel încât învățarea nu se limitează doar la mediul școlar.
- Personalizarea învățării: Tehnologiile digitale permit crearea unui plan de învățare adaptat nevoilor fiecărui copil, oferindu-le oportunitatea de a învăța în ritmul propriu.

4. Provocările pedagogiei digitale în învățământul preșcolar

Deși avantajele sunt semnificative, există și unele provocări în integrarea pedagogiei digitale în învățământul preșcolar:

- Dependența de tehnologie: utilizarea excesivă a dispozitivelor digitale poate duce la o dependență de tehnologie, ceea ce poate afecta dezvoltarea socială și fizică a copiilor.
- Lipsa resurselor adecvate: nu toate instituțiile de învățământ dispun de tehnologia necesară sau de formarea corespunzătoare a cadrelor didactice.
- Echilibrul între tehnologie și interacțiunea umană: este esențial ca tehnologia să fie utilizată într-un mod complementar cu metodele tradiționale de învățare și interacțiune directă între educatori și copii.

În concluzie, competențele în educație și pedagogia digitală aplicată în învățământul preșcolar reprezintă un element fundamental în dezvoltarea unui sistem educațional adaptat cerințelor societății moderne. Educatorii trebuie să fie pregătiți să utilizeze tehnologiile digitale într-un mod eficient, echilibrându-le cu metodele tradiționale de învățare, pentru a sprijini dezvoltarea completă a copiilor.

Bibliografie:

- Antoci, M. (2021). Pedagogia preșcolară: Teorii și practici educaționale. Editura Didactică și Pedagogică.
- Harrison, C., & Thomas, M. (2018). Digital Technologies and Early Childhood Education: A Critical Approach. Routledge.
- Muntean, A. (2019). Educația digitală în învățământul preșcolar. Editura Educațională.
- Popenici, S. (2020). Competențe în educație. Abordări didactice în contextul digitalizării învățământului. Editura Universității din București.

POPA IONELA DANIELA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT JUNIOR
SLOBOZIA*

LOCALITATE: SLOBOZIA

Stiluri parentale și etapele de dezvoltare în copilărie

În abordarea subiectului stilurilor parentale și a etapelor de dezvoltare în copilărie, este esențial să înțelegem complexitatea interacțiunilor dintre părinți și copii. Stilurile parentale se referă la „modus operandi” prin care părinții își îndrumă și își influențează copiii în formarea identității și în dezvoltarea lor emoțională și socială. În literatura de specialitate, stilurile parentale sunt adesea clasificate în funcție de nivelul de control și suport emoțional pe care părinții îl oferă copiilor. Cel mai cunoscut model este cel propus de Diana Baumrind și extins ulterior de Maccoby și Martin: autoritar, permisiv, autoritar și neglijent, fiecare având un impact diferit asupra comportamentului și stării de bine a copiilor.

Etapale de dezvoltare în copilărie sunt marcate de tranziții fundamentale, care includ atât aspecte fizice, sociale, cât și cognitive. Copilăria, care se întinde de la naștere până la aproximativ 12 ani, este o perioadă de explorare și învățare. În această etapă, interacțiunile cu părinții și figura maternă sunt esențiale pentru formarea abilităților sociale și a stimei de sine. Pentru cadrul didactic, interacțiunea dintre stilurile parentale și etapele de dezvoltare este decisivă pentru identificarea unor măsuri eficiente în sprijinul dezvoltării sănatoase a copiilor. Această relație nu doar că influențează tiparele de comportament și adaptabilitatea la mediul social, dar are și implicații pe termen lung asupra sănătății mentale și a relațiilor interumane ale individului. Înțelegerea acestora reprezintă un pas important în conturarea intervențiilor educaționale și de suport pentru părinți, având ca scop optimizarea bunăstării familiale și dezvoltarea unei generații capabile să facă față provocărilor viitorului.

„Stilul parental” se referă la modul în care părinții își cresc copiii, influențându-le dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă. Conceptul a fost fundamentat în anii '60 de studiile psihologului Diana Baumrind, care a identificat o serie de dimensiuni esențiale în stilul parental, cum ar fi controlul și căldura. Controlul se referă la așteptările și limitele pe care părinții le impun copiilor, în timp ce căldura reflectă dragostea și susținerea emoțională acordată. Aceste dimensiuni deliniază o arhitectură dinamică, în care interacțiunile dintre

părinți și copii influențează nu doar comportamentele individuale ale copiilor, ci și starea lor generală de bine.

Stilurile parentale sunt, în esență, categorizări ale modalităților prin care părinții își exercită influența asupra copiilor lor, iar cercetările au identificat patru stiluri principale: autoritar, permisiv, autoritativ și neglijent.

- ✓ Stilul parental autoritar este caracterizat printr-o disciplină strictă și reguli rigide, adesea însoțite de o lipsă de căldură emoțională, rezultând adesea în copii care devin ascultători dar care pot avea dificultăți în a-și exprima emoțiile.
- ✓ Stilul permisiv, pe de altă parte, se bazează pe o abordare de tip "lasă-i să facă ce vor", favorizând libertatea în detrimentul limitelor. Copiii crescuți în acest mediu pot dezvolta abilități sociale variate, dar pot experimenta și probleme de disciplină sau reguli.
- ✓ Stilul autoritar, considerat de mulți specialiști ca fiind cel mai eficient, combină cerințe ferme cu suport emoțional, promovând autonomie și responsabilitate.
- ✓ Stilul neglijent coincide adesea cu absența implicării, având un impact profund negativ asupra dezvoltării pe termen lung a copilului, ce poate duce la probleme de încredere și relaționare.

În funcție de stilul adoptat, părinții pot influența atitudinile și valorile pe care copiii le dezvoltă, dar și modul în care aceștia se integrează în societate și gestionează relațiile interumane. Astfel, studiul stilurilor parentale nu este doar o chestiune academică, ci o provocare de a promova dezvoltarea sănătoasă și echilibrată a noilor generații.

Stilurile parentale au un impact semnificativ asupra comportamentului copiilor, modul în care părinții interacționează cu aceștia influențând nu doar dezvoltarea personalității, ci și abilitățile sociale și emoționale ale acestora. Părinții autoritari, care impun reguli stricte și așteaptă obediență necondiționată, pot genera copii care învață să evite conflictele, dar care au dificultăți în exprimarea sentimentelor și în dezvoltarea unei stime de sine sănătoase. Acest stil tinde să ducă la o conformitate excesivă, dar, în același timp, la o frustrare internă, dată de restricționarea autonomiei. Pe de altă parte, părinții permisivi, care oferă libertate fără reguli clare, pot să încurajeze o personalitate mai deschisă și creativă, dar riscă să dezvolte copii cu abilități limitate în gestionarea responsabilităților și în recunoașterea consecințelor acțiunilor lor. Stilul autoritar combină cadrul de reguli cu căldură și sprijin emoțional, având un efect pozitiv asupra comportamentului copilului. Studiile arată că un copil crescut în mediu autoritar este mai predispus să dezvolte competențe sociale ridicate, fiind capabil să-și exprime opiniile, să colaboreze cu ceilalți și să-și regleze emoțiile. Aceștia învață prin observație și practică,

având suportul necesar pentru a face greșeli și a învăța din ele, ceea ce îi pregătește pentru provocările complexe ale vieții adulte. În contrast, stilurile parentale inconsistente pot genera confuzie în rândul copiilor, care nu își pot dezvolta încrederea în sine și, în consecință, prezintă comportamente de anxietate sau agresivitate.

Conform cercetărilor, impactul stilurilor parentale nu este doar un fenomen de moment; efectele se resimt pe termen lung, influențând nu doar comportamentul individual, ci și relațiile interumane ale copilului în adolescență și ulterior în viața adultă. Această dinamică complexă subliniază importanța alegerii conștiente a abordărilor parentale, care să susțină nu doar dezvoltarea sănătoasă a copilului, ci și eficiența sa în interacțiunile sociale și în integrarea în societate. Copiii care sunt învățați să comunice deschis și să își exprime sentimentele devin adulți capabili să inițieze și să mențină relații sănătoase. Cei crescuți într-un mediu marcat de frică sau manipulare pot dezvolta o teamă de reproș sau de abandon, afectându-le abilitatea de a construi relații durabile. Astfel, impactul stilurilor parentale asupra relațiilor sociale se extinde dincolo de simplele interacțiuni, influențând formarea identității sociale a tinerilor și capacitatea lor de a se adapta la schimbările din mediul social. Competențele sociale dobândite în copilărie, susținute de un stil parental pozitiv, servesc nu doar ca fundamente pentru viața adultă, ci și ca un mecanism de apărare și integrare într-o societate complexă.

Implicarea familiei în dezvoltarea copilului este fundamentală, influențând nu doar abilitățile cognitive, ci și dezvoltarea socială și emoțională. Un aspect esențial al acestui proces este sprijinul emoțional, care oferă fundația necesară pentru dezvoltarea sănătoasă a copilului. Copiii care beneficiază de un mediu familial cald și încurajator se simt mai încrezători și mai capabili să facă față provocărilor vieții. Interacțiunile pozitive, cum ar fi îmbrățișările, conversațiile deschise și reacțiile eficiente la emoțiile copiilor, contribuie la construirea unei stime de sine solide. De asemenea, sprijinul emoțional ajută copiii să dezvolte abilități sociale esențiale, cum ar fi empatia și gestionarea conflictelor, care le vor fi de un real folos pe parcursul vieții.

Pe lângă sprijinul emoțional, implicarea familiei în activități conștiente reprezintă un alt pilon crucial în dezvoltarea copilului. Participarea la jocuri interactive, activități educaționale sau sportivă nu doar îmbunătățește abilitățile cognitive, ci și stimulează coeziunea familială. Aceste activități dezvăluie oportunități de învățare prin observație și imitație, oferind contexte în care copiii pot aplica noile cunoștințe. Aceasta implicare activează resursele interne ale copiilor, încurajându-i să exploreze, să experimenteze și să învețe în moduri care sunt adaptate nevoilor și intereselor lor unice.

Astfel, implicarea familială se dovedește a fi un factor determinant în modelarea unei dezvoltări armonioase și echilibrate a copilului. Prin combinarea sprijinului emoțional cu activitățile interactive, familiile contribuie semnificativ la crearea unui cadru propice pentru evoluția sănătoasă a copiilor, pregătindu-i astfel să devină indivizi capabili, empatici și adaptabili în fața provocărilor viitoare. Această simbioză între sprijinul familial și activitățile comune subliniază complexitatea procesului de dezvoltare și evidențiază responsabilitatea colectivă a familiei în formarea viitorului generațiilor.

Bibliografie:

Beșu, A. M. (2023). Familia factor cu impact decisiv în dezvoltarea comportamentului prosocial la elevii de vârstă școlară mică. In Familia—factor existențial de promovare a valorilor etern-umane (pp. 190-199). idsi.md

Ionescu, M. F. (). Rolul atitudinilor parentale asupra formării competențelor sociale ale elevilor de vârstă școlară mică. Cercetare. idsi.md

RUSU, P. P. (2024). Strategiile de parenting și starea de bine a copiilor și părinților.. Journal of Psychology/Revista de Psihologie. idsi.md

PAVAL ELENA CORNELICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALA CIOHORANI

LOCALITATE: CIOHORANI

Creativitate în educație

Într-o lume aflată în permanentă schimbare, unde informația e accesibilă instantaneu, nu mai este suficient ca elevii să memoreze anumite fapte și formule. Școala trebuie să încurajeze gândirea critică a elevilor, precum și soluționarea inovatoare a problemelor și exprimarea liberă a ideilor, acestea fiind trăsături esențiale ale creativității.

Creativitatea este una din cele mai valoroase abilități ale secolului în care trăim, iar rolul său în educație devine tot mai important. Ea este o componentă critică pentru tipul de gândire divergentă necesară inovației, ajutându-i pe elevi să fie mai abili în formarea de idei originale, precum și în deblocarea a noi căi în exprimarea lor personală. Dezvoltarea acestei abilități contribuie la formarea unor indivizi flexibili, inovatori și capabili să se adapteze provocărilor viitorului.

Profesorii joacă un rol indispensabil în menținerea și încurajarea creativității elevilor, deși cea din urmă se poate dezvolta mult și în afara clasei. Cadrele didactice au oportunități ample de a cultiva creativitatea copiilor, pe care îi îndrumă zilnic pe cărările cunoașterii. Mediul de învățare creativ încurajează elevii să-și folosească cât mai mult imaginația, să gândească critic pentru rezolvarea problemelor, dar și să învețe prin încercări și erori.

Valorificând astfel de abilități, precum stabilirea de obiective, împărtășirea cunoștințelor și construirea de relații, un mediu de învățare creativ poate susține elevii în exersarea și dezvoltarea propriilor teorii și idei. Pe măsură ce elevii sunt susținuți în efortul lor de a căuta soluții inovative, ei se vor simți confortabil încercând lucruri noi, chiar dacă vor mai comite uneori erori.

Dar cum ar putea profesorii să promoveze gândirea creativă la clasă?

Chiar dacă nu putem oferi un răspuns concret la această întrebare, întrucât fiecare clasă e unică și fiecare elev are propriul său stil de a învăța și de a gestiona problemele, am putea urmări totuși câteva obiective pentru a face sala de clasă un loc al creativității și al gândirii libere. Iată câteva dintre acestea:

- Găsiți alternative la învățarea prin memorare, înlocuind sarcinile axate pe acest tip de învățare cu unele care le permit elevilor să conteste presupunerile. Se pot reformula

temele pentru a promova creativitatea, adăugând expresii precum „să ne imaginăm“ sau „să presupunem“.

- Îngăduiți-le elevilor să-și exercite instinctele creative, prin înlocuirea sarcinilor ce au un singur răspuns corect cu cele care oferă mai multe variante pentru descoperirea unei soluții.
- Răbdarea e cheia! Nu vă grăbiți în a demonstra dumneavoastră soluții creative pentru elevi, ci oferiți-le timp să-și dea seama singuri de rezolvări ale unor probleme, într-o manieră cât mai creativă.
- Lucrul pe grupe poate stimula creativitatea, spiritul de echipă și imaginația. Nu ezitați să lucrați cu ei pe echipe, căci grupurile tind să găsească soluții rapide și creative, precum și să promoveze un sentiment de colaborare. Astfel, elevii pot să conștientizeze punctele forte individuale ale fiecărui membru al grupului și felul în care aceste puncte forte pot fi valorificate pentru rezolvarea unei probleme într-un mod unic.
- Oferirea unui feedback atât din partea profesorilor, cât și din partea colegilor se numără printre metodele mai simple de a stimula gândirea creativă. Feedback-ul este foarte util și eficient, ajutându-i pe elevi să recunoască valoarea creativității lor. Profesorii vor stabili modalitatea în care elevii pot oferi feedback constructiv, în moduri care vor fi bine primite și utile pentru colegii lor.
- Curiozitatea trebuie încurajată! Copii au numeroase curiozități despre lumea pe care o explorează, de aceea suntem datori să le oferim oportunitatea de a-și împărtăși cunoștințele cu clasa și a-și exprima punctul de vedere.
- Fiți modele pentru elevi! Cadrele didactice sunt modelele cele mai concludente atunci când posedă calitățile pe care doresc să le insuflă altora. Veniți la clasă cu idei noi și creative, elevii vor aprecia asta și vă vor urma exemplul.
- Veniți permanent cu activități interesante, care le permit să își dezvolte creativitatea, imaginația și abilitățile analitice! Spre exemplu, la clasele primare alternați activitățile de învățare cu vizionarea unor prezentări, filmulețe sau desene animate educative, care să le mențină viu interesul pentru participarea activă la ore. Prin metode moderne și interactive, precum învățarea prin proiecte, jocuri educative sau dezbateri, se creează un mediu în care elevii sunt motivați și implicați activ.

În concluzie, creativitatea reprezintă o abilitate esențială de viață, iar cadrele didactice pot contribui la dezvoltarea ei, prin felul lor de a fi, prin interesul acordat pregătirii orelor și prin activitățile desfășurate la clasă.

MARTINAȘ LUCIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „SF. SAVA”

LOCALITATE: IAȘI

Proiect didactic

Nivel I/Grupa: Mijlocie

Domeniul experiențial: Limbă și comunicare

Categoria de activitate: Educarea limbajului

Mijloc de realizare: dramatizare

Tema activității: „Ridichea uriașă”

Scopul activității: Formarea deprinderii de a se substitui personajelor din poveste, de a imita replici ale acestora cu ajutorul educatoarei.

Obiective operaționale:

O1: Să identifice personajele principale din poveste;

O2: Să exprime emoțiile și acțiunile personajelor prin mimică, gesturi și cuvinte;

O3: Să îmbunătățească abilitățile de lucru în echipă prin colaborarea în timpul activității;

O4: Să dezvolte creativitatea și imaginația copiilor prin participarea la o dramatizare.

Material didactic: siluete din polistiren (bătrânul, bătrâna, nepotul, câinele, pisica, șoricelul), o "ridiche uriașă" confecționată din materiale ușor accesibile, decorațiuni pentru scenă (o grădină, o casă, copaci), elemente de sunet (muzică de fundal, sunete de natură, sunete amuzante pentru acțiuni).

Mod de desfășurare a activității:

A. Introducerea activității:

Educatoarea le va povesti copiilor pe scurt povestea „Ridichea uriașă” și va sublinia învățăturile morale legate de ajutorul dat reciproc și perseverență.

Se va discuta despre importanța echipei și a muncii colective, iar copiii vor fi întrebați ce părere au despre ajutarea unui prieten atunci când este nevoie.

B. Pregătirea pentru dramatizare:

Împărțirea copiilor în grupuri care vor reprezenta diferitele personaje ale poveștii: bătrânul, bătrâna, nepotul, câinele, pisica și șoricelul. Explicarea fiecărui rol și a comportamentului pe care îl vor adopta. De exemplu, bătrânul va fi blând și înțelept, iar pisica va fi jucăușă, câinele va fi energic și puternic, iar șoricelul va fi mic și agil.

C. Dramatizarea poveștii:

Scena 1: Bătrânul pune semințele de ridiche în pământ și are grijă de ele. Cu fiecare zi, ridichea crește tot mai mare.

Scena 2: Bătrânul se pregătește să culeagă ridichea uriașă, dar nu reușește să o scoată singur din pământ. Încearcă să tragă de ea, dar nu reușește. Bătrâna vine în ajutor, dar nici ea nu reușește.

Scena 3: Nepotul vine și încearcă să ajute, dar și el e prea mic.

Scena 4: Câinele, pisica și șoricelul se alătură pe rând și, în final, cu toții, împreună, reușesc să scoată ridichea uriașă din pământ. Fiecare personaj își joacă rolul specific, demonstrând cum fiecare ajutor contează.

Scena 5: La final, toți se bucură de succes și învață că doar prin muncă în echipă au reușit să depășească dificultatea.

D. Încheierea activității:

După dramatizare, copiii vor discuta despre importanța muncii în echipă și despre cum fiecare ajutor contează în atingerea unui scop comun.

Educatorul va întreba copiii ce au învățat din această poveste și ce ar face ei dacă ar trebui să ajute un prieten.

Evaluarea activității:

Evaluare continuă: Educatorul va observa participarea copiilor în cadrul dramatizării, modul în care înțeleg rolurile și interacțiunile dintre personaje.

Evaluare finală: Copiii vor răspunde la întrebări simple despre poveste: „Cum a reușit bătrânul să scoată ridichea?”, „De ce a fost important ca toată lumea să ajute?”, „Ce am învățat despre munca în echipă?”

BURLACU ALINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIAL NR. 1 DOMNITA, STRUCTURA ȘCOALA PRIMARĂ NR. 2 DOMNIȚA

LOCALITATE: DOMNIȚA

Jocul didactic – principala formă de activitate în grădiniță

Motto: „Jocul este singura atmosferă în care ființa sa psihologică poate să respire și în consecință poate să acționeze. A ne întreba de ce se joacă copilul înseamnă a ne întreba de ce este copil, nu ne putem imagina copilăria fără râsetele și jocurile sale.” (Eduard Claparède)

Jocul este principala formă de activitate în grădinița de copii. Pentru un copil sănătos, nimic nu este mai impropriu decât starea de apatie și nemișcare. Jocul este tot atât de necesar dezvoltării multilaterale a copilului ca și lumina soarelui.

După cum bine știm, înainte de a trăi și a acționa în lumea ideilor, individul trăiește și acționează în lumea lucrurilor, a obiectelor și fenomenelor din lumea reală. Viața psihică a copilului începe prin contactul senzorial cu obiecte și fenomene, iar primele sale acțiuni apar ca reacții de răspuns la incitațiile lor. Prin urmare, întreaga evoluție a activității și comportamentului uman poate fi interpretată ca un proces continuu de acomodare la obiect și de asimilare a obiectului, acest proces având la bază permanenta semnalizare senzorială. Trecerea de la perceperea nediferențiată spre perceperea organizată și sistematică a mediului înconjurător nu se face rapid și nici spontan, ci presupune un proces de educație și instrucție relativ îndelungat, prin organizarea unor activități complete cu obiectele și substituturile acestora. Jocul favorizează angajarea afectiv-atitudinală a copilului, întrecerea cu sine, dorința de autodepășire, care devin acute în contextul întrecerii cu ceilalți. Pentru copil, jocul este distracție, este învățătură, este muncă, mijloc prin care se educă, mijloc eficient de cunoaștere a lumii înconjurătoare.

Termenul „didactic” (asociat celui de joc) indică latura instructivă, care devine, în mod necondiționat, parte integrantă și se concretizează, la nivelul fiecărui joc didactic, printr-un anumit volum de cunoștințe, de acțiuni obiectuale și mintale pe care le solicită. Îmbinarea elementului instructiv cu cel distractiv conduce la apariția unor stări emotive complexe, care stimulează și exersează procesele de dezvoltare psihică.

Jocul didactic este conform dicționarului de pedagogie un „tip de joc prin care educatorul consolidează, precizează și verifică cunoștințele predate copiilor, le îmbogățește sfera de cunoștințe”¹. (*Dicționarul de pedagogie, EDP, București, 1979, p. 241*)

Jocul didactic are o serie de caracteristici care-l diferențiază de celelalte jocuri și activități comune din grădiniță:

- *Scopul didactic* reprezintă o finalitate educativă și se formulează prin raportare la obiectivele specifice. Formularea scopului jocului trebuie să fie clară și precisă, asigurând buna organizare și desfășurare a activității.

- *Sarcina didactică* este formulată în funcție de conținutul jocului și reprezintă elementul de instruire prin care se exersează operațiile gândirii (recunoaștere, descriere, reconstituire, comparație). Sarcina didactică este problema intelectuală centrală pe care copiii trebuie să o rezolve.

- *Conținutul jocului* reprezintă ansamblul cunoștințelor deprinderilor, priceperilor care le achiziționează sau se consolidează; conținutul trebuie prezentat într-o manieră accesibilă și plăcută copiilor. Jocurile didactice pot avea același conținut, dar ele dobândesc mereu alt caracter datorită faptului că sarcinile pe care le au de rezolvat copiii sunt diferite. Numai cunoscând conținutul și varietatea jocului didactic, educatoarea poate să se orienteze cu ușurință în alegerea și conducerea metodică a jocului didactic, la utilizarea lui pentru formarea și educarea copilului de vârstă preșcolară.

- *Regulile jocului* didactic reglementează conduita și acțiunile copiilor pe tot parcursul jocului (ce este și ce nu este permis, succesiunea acțiunilor, cum să se joace, reglementează distribuția rolurilor, relațiile dintre copii, stimulează sau inhibă manifestările comportamentale ale participanților la joc, etc.) având un caracter prestabilit și obligatoriu pentru participanți.

- *Acțiunile de joc* sunt mijloace prin care jocul devine o acțiune plăcută, distractivă, relaxantă. Ele antrenează copiii la o activitate intelectuală al cărei efort nu este conștientizat, ele dinamizează participarea și favorizează obținerea performanțelor. Acțiunile de joc sunt reprezentate prin elemente specifice: descoperirea, ghicirea, așteptarea, întrecerea, etc.

Conținutul, sarcina didactică (problema intelectuală), regulile și acțiunile de joc (ghicire, surpriză, mișcare, etc.) conferă jocului didactic un caracter specific, înlesnind rezolvarea problemelor puse copiilor.

- *Materialul didactic* trebuie să fie adecvat conținutului jocului și vârstei copiilor, poate conține jucării, jetoane, cartonașe, medalioane, fise de lucru individual, ilustrații, tablouri sau

planse utilizate pentru descrieri și povestiri, mozaicuri, desene de decupat, figuri geometrice; materiale din natură, creioane, culori, acuarele, plastilină, hartie, lipici, costume, DVD-uri,.

O caracteristică esențială a jocului didactic constă în crearea unor condiții favorabile pentru aplicarea multilaterală a cunoștințelor și pentru exersarea priceperilor și deprinderilor sub forma unor activități plăcute și atractive.

Bine elaborat și condus, jocul constituie un veritabil instrument de lucru în activitățile cu copiii preșcolari, dezvăluind virtuți formative dincolo de toate așteptările. Pentru valorificarea acestui incredibil potențial, educatoarea va trebui să-și folosească și chiar să-și dezvolte disponibilitățile empatice, înțelegând prin aceasta capacitatea de a se transpune imaginar în vârsta copilăriei.

În cele ce urmează, voi exemplifica modalități de dezvoltare a limbajului copiilor prin intermediul jocului didactic la grupa mare.

În grădiniță, copiii preșcolari sunt familiarizați cu noțiunile de cuvânt, silabă, sunet, cu propoziția simplă, apoi cu cea dezvoltată. Astfel, ei află că totul în jurul nostru poate fi denumit prin cuvinte care îmbinate între ele conduc la situații de comunicare a unor idei. Astfel realizăm vorbirea. Tot în jocul didactic îi putem face pe copii să înțeleagă că uneori cuvintele, ca și noi oamenii, au o familie. Există așadar cuvinte-părinți și cuvinte-copii. Pornind de la acest aspecte, noi, educatoarele, am utilizat și creat jocuri didactice care să contribuie la realizarea obiectivelor menționate anterior. Pentru ca preșcolarii să înțeleagă ce înseamnă familia de cuvinte am realizat jocul didactic „Și eu am o familie” sau „Frații și surorile mele”. Pentru a-i deprinde pe copii cu „familia de cuvinte” (sinonime, antonime, omonime, paronime) și pentru deprinderea acestora cu formularea cuvintelor noi prin derivare cu ajutorul sufixelor și prefixelor, la grupa mare, în cadrul proiectului tematic „Toamna”, în săptămâna cu tema, „Legume de toamnă”, după activitățile de observare, lectură după imagini, memorizarea unor poezii adecvate, am antrenat copiii în jocul didactic, „Caută rudele cuvântului”.

Jocul l-am desfășurat astfel : copiii așezați pe covor, în mijloc multe jetoane cu imagini reprezentând tema dată. Fiecare copil trebuie să aleagă câte un jeton și să-l explice. Apoi, la solicitarea mea, copiii au ales imagini înrudite ca temă (Legume de toamnă: ardei, vinete, varză, morcovi, etc), dar și ca rostire a cuvântului ilustrat (grădina, grădinar, grădinița), și-au dat mâinile într-un cerc simbolizând familia de cuvinte, rostind următoarele versuri: „Familia-i mare,/ Familia-i mică,/ În familie să ne unim,/ Rudele să le găsim.”

Pentru înțelegerea noțiunii de antonime folosim jocul „Găsește imaginea opusă” în care copiii au sarcina de a recunoaște și descrie imagini care reprezintă stări, trăiri opuse : copil

care se spală/copil murdar ; copil care aruncă ghizdanul/ copil care merge cu ghizdanul în spate ;copil care plânge/copil care râde, etc.

În jocuri precum:„ Ce mai poate denumi acest cuvânt”, „Unde se află ?”, „Când și cum”, „Jocul contrariilor”, „Hai să împachetăm”, „Folosește cuvântul potrivit”, copiii au căutat și găsit antonime.

Jocul didactic „Dacă nu-i așa” are ca obiectiv însușirea de către copii a noțiunii de omonime.

Prin intermediul jocului didactic „Televizorul” copiii au înțeles noțiunea de cuvinte paronime. Pe ecranul televizorului apare o imagine cu o vază, o barză, un morar și un strat de mărar. După ce au intuit imaginile le vom spune niște versuri care să includă și cuvintele de mai sus, explicându-le copiilor că schimbând un sunet, vor descoperi un nou cuvânt.

Nu puține sunt jocurile didactice care se desfășoară în grădiniță și urmăresc distingerea culorilor și nuanțelor asemănătoare, actualizarea cunoștințelor despre anumite însușiri ale obiectelor și fenomenelor : „Găsește culoarea potrivită”, „Te rog să-mi dai”, „Ce formă au?” etc.

Jocul „Cu ce construim” fixează denumirile diferitelor unelte și materiale folosite în construcție: prin jocul „Cine are aceeași figură?” se fixează , se actualizează reprezentări de forme precum: cerc, pătrat, oval, triunghi etc.

Fiind pregătite în cadrul jocurilor alese prin exercițiile senzoriale sau jocuri-exerciții, jocurile didactice contribuie la dezvoltarea sensibilității auditive, gustative, olfactive, tactilo-kinestezice.

Jocurile „Spune ce faci?” sau „Cine face asta?” contribuie la dezvoltarea sensibilității auzului. În jocul „Ghicește ce ai gustat” accentul cade pe perfecționarea sensibilității gustative și olfactive.

Un deosebit rol îl au jocurile didactice în educarea calității memoriei. De exemplu „Ce s-a schimbat” sau „Ghicește ce lipsește!”, solicită să rețină felul obiectelor și așezarea lor pentru a putea arăta modificarea făcută de conducătorul jocului, ceea ce duce la dezvoltarea memoriei voluntare.

Valoarea practică a jocului didactic constă în faptul că în procesul desfășurării lui copilul are posibilitatea să-și aplice cunoștințele, să-și exerseze priceperile și deprinderile ce s-au format în cadrul diferitelor activități.

În concluzie jocul didactic are o largă contribuție la stimularea și dezvoltarea atenției, memoriei, imaginației, la conturarea personalității copilului preșcolar, la pregătirea lui pentru școală.

Bibliografie:

Avram, Săftica ; Miha, Ecaterina; Său, Zonica , “Jocul didactic pentru preșcolari”- Ghid metodic, Editura Terra, Focșani, 2004 ;

Chiscop, Liviu, Didactica educației limbajului în învățământul preșcolar. Ghid metodic - Editura „Grigore Tăbăcaru“, Bacău 2000 ;

Dogaru, Zoe-« Jocuri didactice pentru educarea limbajului »,Editura Aramis,București 2001;

Lespezeanu, Monica, „ Tradițional și modern în învățământul preșcolar”, Ed. Omfal Esențial, București, 2007;

Tomșa,Gheorghe, (coordonator), 2005, « Psihopedagogie preșcolară și școlară », Ed. Coresi, București 2005,;

Voiculescu, Elisabeta, „Pedagogie preșcolară”,Ed. Aramis, București, 2003.

MINEATA ANDREI

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DOMNIȚA, STRUCTURA ȘCOALA PRIMARA NR. DOMNITA, COMUNA ȚIBANA
LOCALITATE: ȚIBANA*

Elevul – partener al învățătorului în relația educativă

„Sufletul copiilor merită cu mult mai multă atenție
decât programul școlar” (Ellen Key)

„Pe copii nu au dreptul să-i educe decât cei care, în afara cunoștințelor necesare au, o inimă caldă și o profundă comprehensiune socială” (Alfred Adler)

Rățiunea de a fi a școlii este copilul, formarea sa pentru viață. Educatorul acționează în școală nu pentru el însuși, ci pentru elev. Cel dintâi își poate exercita rolul deoarece - spre deosebire de elevul său - el cunoaște domeniul științific al cărui purtător este, are o experiență de viață mai mare decât a copilului și posedă, în același timp, criterii valorice pentru selecția și valorificarea pozitivă, constructivă a situațiilor trăite de sine sau de către alții.

Deși de vârste și generații diferite, între școlar și învățător, relațiile pot și trebuie să fie de cooperare , transformându-l pe educator „dintr-un supraveghetor într-un partener, într-un consilier cu probleme tehnice și socioafective”. (Revista de pedagogie, „Perfecționarea și autoperfecționarea educatorului”, București, 1981)

Copilul și adultul devin în zilele noastre colaboratori într-o instituție (școala) care nu mai reprezintă decât prima treaptă a unui continuu proces educativ ce nu încetează de cât odată cu viața; formatorul și cel format devin parteneri egali într-un proiect elaborat în comun.

Cerința unei relații pedagogice de parteneriat se poate construi numai pe baza respectării unei condiții fundamentale – și anume cunoașterea personalității elevului. Cunoșcându-și elevul, învățătorul va ști cum să procedeze pentru a scoate la lumină din individualitatea celui educat ceea ce el are mai bun „raportând ceea ce este la ceea ce ar putea fi, nu numai la ce ar trebui să fie”.(I. Holban, A. Durnea – „Puncte de sprijin în cunoașterea individualității elevilor”, EDP, București, 1972, p.7)

Cunoașterea elevului reprezintă un demers extrem de complex care presupune „a te apropia cu căldură de el, înseamnă a-l înțelege, a identifica motivațiile intime ale acțiunii sale,

a stabili legături între formele concrete ale conduitei și trăsăturile sale generale de personalitate”. I. Holban, A. Durnea – „Puncte de sprijin în cunoașterea individualității elevilor”, EDP, București, 1972, p.12)

Elementele acțiunii de cunoaștere a elevului sunt următoarele:

- Principii de respectat (cercetarea copilului în dependența sa cu condițiile în interiorul cărora se desfășoară procesul de maturizare – familie, clasă de elevi, grup de prieteni, colectiv de profesori, etc; adoptarea unei perspective funcționale și dinamice în studierea elevului; respectarea personalității celui studiat)
- Surse de informare (elevul însuși; familia elevului; clasa de elevi căreia aparține elevul; grupul extrașcolar din care face parte elevul)
- Metode de utilizat – J. Alexandru, I. Herseni – (observația științifică a elevului, evaluarea performanțelor acestuia, analiza produselor activității elevilor, studiul documentelor școlare sau de alt tip, discuții cu elevii, studiu de caz, convorbiri cu părinții, testele)
- Instrumente de sprijin (fișa psihopedagogică, harta psihopedagogică, caietul învățătorului)

În continuare voi prezenta un model de fișă de caracterizare a elevului (instrument metodic, structurat ca o listă selectivă de dimensiuni, variabile și indicatori – un eșantion de trăsături menite să pună în evidență aspecte relevante ale intelectului, activității, personalității și conduitei copilului), pe care îl folosesc în activitatea didactică:

A. Date generale: Locul și data nașterii (ziua, luna, anul); părinții (studii, ocupații, loc de muncă), adresa, mediul familial (structura familiei, componența familiei: familie normală, lipsa unui părinte, părinți vitregi, frați, surori mai mari sau mai mici, atmosfera și climatul educativ: înțelegere deplină între părinți, între părinți și copii; conflicte mici, trecătoare; familie în curs de disociere, dezorganizată; condiții de viață și muncă ale elevului)

Date medicale: antecedente, dezvoltare fizică și starea generală a sănătății.

B. Procese intelectuale și stil de muncă

a) nivelul de inteligență: capacitatea de înțelegere, puterea de judecată, priceperea de a compara, de a analiza, de a sistematiza, de a desprinde esențialul, de a stabili legături, funcționalitatea și operaționalitatea cunoștințelor dobândite și spiritul de investigație;

b) limbajul : vocabular bogat, exprimare ușoară, clară, frumoasă; exprimare corectă, dar sărăcăcioasă; vocabular redus, exprimare greoaie; exprimare greoaie și incorectă; defecțiuni de vorbire.

c) memoria: de scurtă durată, de lungă durată; atribute: foarte bună, bună, suficient dezvoltată, slabă;

d) atenția: nivel de concentrare, distribuție, volum, mobilitate (în timpul lecțiilor, jocului), atribute: foarte atent, atent, neatent – obișnuit distras;

e) spiritul de observație: foarte bun, bun, superficial, slab dezvoltat.

f) imaginația: tipul de imaginație; capacitatea de a stabili corelații, manifestarea inventivității, a creativității; atribute: foarte bogată, inventivă, de nivel mediu, slabă.

g) motivația: încadrarea în disciplina și conținutul activității; preocupare pentru cunoaștere; interes pentru descoperire; participare, perseverență, consecvență, satisfacție față de reușita învățării;

h) stilul de muncă : cum lucrează elevul, stilul de muncă, interesul pentru cunoaștere și acțiune: organizat, ritmic, rămânând în limitele manualului, , alternând pregătirea conștiințioasă cu perioade de delăsare, inconsecvent, speculează calificativul; învață în salturi, numai pentru a obține calitative de trecere, (are lacune mari în cunoștințe); atribute (foarte conștiințios, puțin sânguinos, comod, leneș.

C. Conduita la lecții și în colectivul clasei:

a) participarea la lecții: intervine cu completări: participă activ; are contribuții spontane; participă numai când este solicitat; inactiv, parcă e absent; răspunde numai în urma observațiilor repetate;

b) disciplina la lecții: disciplinat; receptiv la observații și îndrumări; disciplinat numai în condiții de constrângere; nereceptiv la cerințe, nedisciplinat, gălăgios, antrenează și colegii la abateri; lipsește nemotivat de la ore; are preocupări laterale procesului instructiv-educativ;

c) participarea la viața colectivului clasei: are aptitudini de lider: autoritar, bun organizator și animator; se integrează în colectiv; bun executant, rezolvă sarcinile repartizate fără inițiativă; e sustrage de la activități, lucrează din obligație; retras, izolat, nu se integrează în colectiv; participă sau nu la activități extrașcolare, în afara orelor de curs;

d) aprecieri ale colectivului de elevi: bun coleg, sensibil la greutățile colegilor; prețuit pentru rezultatele la învățătură; preocupat mai mult de sine, egoist, individualist; neacceptat, respins de colectiv.

D. Trăsături de personalitate

- a) firea și temperamentul: firea: extravertit (deschis, comunicativ, sociabil); introvertit (închis, rezervat, puțin sociabil); tip combinat; temperamentul: coleric: impulsiv, nestăpânit, uneori brutal, cu dispoziție optimistă, vesel, sentimente puternice, super-excitabil; sanguinic: energic, vioi, ușor adaptabil, vesel, realist, controlat, stăpânit, sociabil; flegmatic: liniștit, domol, lent, reținut, interiorizat, comod, indiferent, capabil de concentrare puternică; melancolic: rezistență redusă la efort, extrem de sensibil, uneori trist, gânditor, timid, capabil de analiză finală.
- b) emotivitate: hiperemotiv, excesiv de timid, emoțiile îi dezorganizează performanțele; emotiv, dar fără reacții dezadaptate; controlat, stăpânit cu prețul unui efort; calm, echilibrat, foarte calm, uneori nepăsător.
- c) trăsături dominante de voință și caracter: pozitive: ferm, hotărât; harnic. Conștiincios, temeinic; punctual; modest; politicos; cu spirit de răspundere; cu spirit autocritic; încrezător în forțele proprii, dornic de afirmare; negative: nehotărât, fricos, laș; necinstit, nesincer; lipsit de tact; nestăpânit; indiferent; lipsit de inițiativă; leneș, superficial; nepunctual; fără spirit autocritic; puțin încrezător în forțele proprii.

E. Interese, înclinații, aptitudini deosebite: de ordin intelectual; științific; tehnic; artistic; sportiv.

F. Concluzii: apreciere generală asupra personalității, asupra dominantelor și resurselor, asupra modului de valorificare a acestora; recomandări privind activitatea instructiv-educativă ulterioară.

Bibliografie:

Patiția Silvestru și colectiv, „Dincolo de oglindă”, Victoria Pădureanu și colectiv, „Caietul învățătorului”

Pantelimon Golu, Mielu Zlate, Emil Verza, „Psihologia copilului”, Manual pentru clasa a XI (Școli normale), EDP, București, 1998

BURLACU MIHAELA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 DOMNIȚA, STRUCTURA ȘCOALA PRIMARA NR. 2 DOMNIȚA, COMUNA ȚIBANA
LOCALITATE: ȚIBANA*

Îmbunătățirea competențelor de lectură ale elevilor din ciclul primar

„Lectura este pentru spirit ceea ce exercitiul este pentru trup”. (Mihai Beniuc)

Pornind de la întrebări și constatări ce se înscriu în perspectiva evoluției didacticii actuale, lucrarea încearcă să contextualizeze cauzele obiective și subiective ale crizei lecturii în școală, să contureze conceptul de competență lecturală, dar și să valideze activități care provoacă gustul lecturii și conduc la dezvoltarea competenței lecturale.

„A citi înseamnă a învăța. E o formă de experiență, sau mai bine zis, un multiplicator pentru experiențele noastre : căci, dacă ne-am mărgini la ceea ce putem trăi sau vedea în jurul nostru într-o viață de om, am fi foarte săraci”. (Manolescu, 2004, p. 41)

Premisă - Trăim într-o perioadă caracterizată printr-o dinamică deosebită în toate domeniile, în plină restructurare și sincronizare a învățământului românesc cu cel european. De câțiva ani încoace, se vorbește tot mai insistent despre o „criză a lecturii” care atinge societatea și școala românească. Nu este, însă, o criză specific românească. Ea există pe plan internațional și este combătută, cu toate forțele, de mulți ani deja, în America de Nord, dar și în majoritatea țărilor Europei Occidentale. Încă din anii '80, de exemplu, în Franța există numeroase asociații, programe educative și culturale la nivel național, create în sprijinul promovării literaturii și dezvoltării plăcerii lecturii în rândul tinerilor.

O importantă amenințare împotriva lecturii vine însă din partea mijloacelor audio-vizuale, a computerului și a televiziunii, care și-a extins enorm influența, grație dezvoltării posturilor private, a transmiterii emisiunilor prin cablu și satelit, a multiplicării unor programe cu succes la marele public (sport, „talk-show”-uri, concursuri etc.), în genere a aplicării unei politici abile de adaptare la gustul majorității telespectatorilor. E incontestabil că mai toată lumea consumă azi un timp cu mult mai mare decât în trecut în fața micilor ecrane , dar, după cum o arată indicii concordante, pare că elevii și adolescenții suportă impactul principal, cu

alte cuvinte ei sunt în primul rând cei care se îndepărtează de lectură în favoarea audio-vizualului.

Preocupate de soarta lecturii - și considerând că este de datoria școlii și a profesorului de română de a găsi puntea de comunicare prin care să cultive plăcerea de a citi - ne-am propus un demers prin care să aflăm cum să îmbunătățim competențele de lectură în rândul elevilor noștri. Am format elevilor noștri competențele necesare integrării în lumea contemporană? Au elevii noștri un „profil de formare european”? Acțiunile întreprinse de noi rezonază în timp? Ce ar mai fi de făcut în această direcție?

Ne punem aceste întrebări cu atât mai mult cu cât, programele școlare au fost elaborate din perspectiva trecerii de la modelul de proiectare curricular centrat pe obiective la modelul centrat pe competențe și, începând cu acest an școlar, „Foaia de parcurs pentru anul școlar 2011-2012” elaborată de MECTS semnalează necesitatea îmbunătățirii competențelor de lectură ale elevilor prin alocarea unei ore de lectură distinctă în orarul săptămânal. S-a constatat faptul că rezultatele evaluărilor internaționale cât și naționale impun intervenția imediată și unitară pentru ameliorarea performanțelor elevilor în domeniul lecturii, lectura înțeleasă atât în dimensiunea sa tradițională cât și ca alfabetizare în înțelegerea textului. Cititul, în sens larg, este cel mai bun drum spre cunoaștere iar lectura, înțelegerea și interpretarea textului trebuie să devină practici și preocupări obligatorii pentru profesori, indiferent de disciplină.

Context național și internațional

Din 2004, odată cu lansarea de către ANPRO (Asociația Profesorilor de Limba și Literatura Română), în parteneriat cu Institutul Cultural Român și a Fundației „Dinu Patriciu” a proiectului Cercuri de lectură, interesul față de lectură prinde contur: crește numărul profesorilor interesați de problematica lecturii; oameni de cultură se implică în promovarea lecturii; televiziunile promovează și ele, timid, programe dedicate lecturii cărții de literatură; promovarea cărților de către marile edituri are, în secundar, și rolul de promovare a lecturii; Asociația Editorilor din România a realizat câteva campanii pentru susținerea lecturii; Coca-Cola, Oriflame, unele agenții și ONG-uri s-au implicat și ele. Dar totul funcționează izolat, pe felii mici, fără gândire în perspectivă.

Sunt de apreciat inițiativele celor de la Adevărul, Jurnalul Național sau Saptămâna Financiară care, în ultimul timp, concurează în a oferi cititorilor titluri importante din literatura română și universală. Chiar dacă includerea cărților alături de ziar reprezintă un truc al redacțiilor de a mări vânzările, ele au reușit să insufle cetățenilor o nouă sau mai veche pasiune: cartea.

În 2006, Parlamentul European și Consiliul UE au adoptat o Recomandare cu privire la stabilirea de competențe cheie pentru învățarea de-a lungul întregii vieți, cu scopul de a ne integra cât mai armonios în societatea în care trăim și de a rezolva problemele pe care societatea ni le pune în față. Una dintre aceste competențe este cea de comunicare în limba maternă și ea presupune:

- capacitatea de a comunica în scris și verbal, de a înțelege și a-i face pe alții să înțeleagă diferite mesaje în situații variate ;
- capacitatea de a citi și de a înțelege diferite texte adoptând strategia potrivită scopului citirii (informare / instruire / de plăcere) și diferitelor tipuri de text;
- capacitatea de a scrie texte pentru o varietate de scopuri; monitorizarea procesului de scriere, de la „draft” (șablon) până la „bun de tipar”;
- capacitatea de a distinge informația relevantă de cea nerelevantă;
- capacitatea de a-ți formula propriile argumente într-o manieră convingătoare și a lua în considerare alte puncte de vedere experimentate atât verbal cât și în scris.

Este unanim recunoscut faptul că foarte multe conflicte sau neînțelegeri apar din cauza unui deficit de comunicare. Aceasta înseamnă că, cu cât vom ști mai bine să comunicăm, cu atât mai multe șanse avem de a preîntâmpina conflictele.

Competența cheie de comunicare în limba maternă este un țel care trebuie atins la finele învățământului obligatoriu. Ea se formează și se atinge treptat prin competențele generale și specifice limbii și literaturii române și prin intermediul obiectivelor operaționale stabilite pe parcursul lecției.

I. Despre lectură și importanța ei în ciclul primar

Cartea este o comoară fără de preț , în care unii își adună cele mai frumoase gânduri, ca alții să le poată folosi în voie. Ea reflectă ca o oglindă lungul șir de secole ale vieții omenirii, istoria luptei sale pentru existență, pentru un viitor mai luminos, suferințele, bucuriile, înfrângerile și biruințele sale toate.

„*Iubiți cartea, îngrijiți-o și citiți cât mai mult!*” ne îndeamnă G.F.Morozov în lucrarea sa „Cărți prietene”, arătând importanța cărții pentru cititor. Tot el a afirmat că în compania personajelor nu i se urăște niciodată. „*Personajele sunt gata să-mi răspundă la orice întrebare. Unii îmi povestesc despre lucruri de demult, alții îmi dezvăluie tainele naturii, mă învață cum să trăiesc, alții, cum să mor...Acești prieteni sunt cărțile mele...*”

Alegerea cărților potrivite este doar un prim pas. Al doilea pas și tot atât de important este deprinderea lecturii, obținerea eficienței ei maxime în urma citirii unei cărți. Cartea reprezintă mai întâi cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar ele reprezintă de fapt o stare cataleptică a istoriei omului, pe care fiecare dintre noi o poate risipi, înviind o lume nebănuită.

Nu ignorăm radioul sau televiziunea, dar spre deosebire de aceste surse informaționale și de culturalizare trebuie să spunem că nimic nu poate înlocui cartea. Instruirea și cultura nu se fac numai prin presă, prin radio și cinematograf, prin televiziune sau cale orală. În afara cărții nu poate fi concepută azi o cultură sistematică a individului și implicit a societății. O carte o citești când vrei, cum vrei și de câte ori vrei. Acest prieten tăcut îți oferă ori de câte ori ai nevoie același răspuns fidel la fiecare întrebare și-l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles. Cartea este atât de înțelegătoare încât atunci când n-ai înțeles-o nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii. O regăsești oricând la fel de credincioasă și discretă.

Importanța lecturii este evidentă și mereu actuală. Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităților de gândire și limbaj. Lectura elevilor este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de școală și familie. Importanța lecturii este dată de aspectele educative pe care le implică:

-aspectul cognitiv: prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitate;

-aspectul educativ: lectura contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice;

-aspectul formativ constă în faptul că lectura are drept consecință formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă și expresivă.

Prin lectura elevilor la clasele primare se urmăresc finalitățile: consolidarea deprinderii de citire corectă, fluentă, conștientă și expresivă, formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură, lărgirea ariei de informație a elevilor, creșterea interesului pentru cunoașterea realității, îmbogățirea și dezvoltarea sentimentelor într-o gamă complexă, cunoașterea și înțelegerea valorilor etice, cultivarea sentimentelor, convingerilor, comportamentelor morale, dezvoltarea gustului estetic, îmbogățirea și activizarea vocabularului, dezvoltarea capacității creative, formarea idealurilor etice și estetice, dezvoltarea capacității de a gândi, și de a se exprima în conexiuni interdisciplinare, lărgirea orizontului imaginativ, al capacității de imaginare a unor universuri posibile, ca o anticipare a lumii viitorului.

Obiectivul lecturii îl constituie consolidarea deprinderilor de citire corectă, fluentă, conștientă și expresivă. Fluența înseamnă citire aparent lipsită de efort, cu expresivitate și inflexiuni relevante ale vocii. Ea poate fi dezvoltată prin instruire direct, folosind cititul repetat sau prin incorporarea cititului repetat într-un context care este interesant și are sens.

Metodele și tehnicile didactice aplicabile în scopul dezvoltării fluentei sunt:

- *citirea repetată*: Cercetările arată că citirea aceluiași material din nou și din nou conduce nu doar la îmbunătățirea cititului acelui text, dar cititul fluent se poate transfera și la alte texte. Pentru a fi eficientă, metoda presupune alegerea unor texte la nivelul de instruire al elevilor (să conțină între 90- 96% cuvinte pe care elevii să le recunoască, să fie interesante și cu sens, dar nu prea ușor predictibile).

- *citirea în gând* : Fiecare elev își alege ce să citească (reviste, cărți de povești, poezii, enciclopedii) iar învățătorul face același lucru- citește. După o sesiune de 15- 20 minute de citire în gând, urmează o discuție cu elevii, care fac un scurt rezumat oral a ceea ce au citit și recomandă și altora. Se notează ceea ce au citit copiii.

- *cititul cu un prieten*: Elevii sunt împărțiți pe nivele de lectură și se fac perechi: un cititor fluent cu un cititor mai puțin fluent. Câte doi, citesc pe rând paragrafe ale aceluiași text.

- *teatrul cititorilor* (citirea pe roluri): Reprezintă transformarea în lucruri spuse a textului scris. Este o modalitate naturală de a promova fluența pentru că elevii exersează cititul fluent fără să-și dea seama că fac acest lucru. Elevii câștigă încredere pentru a vorbi în public. Pentru această activitate, avem nevoie de o piesă scurtă sau un basm transcris. Textul ar trebui să fie destul de scurt pentru a fi citit în 10- 15 minute și să aibă mai multe secvențe dialogate pentru ca fiecare actor să aibă ceva de spus.

Pașii care trebuie urmați sunt:

- învățătorul parcurge textul și îl împarte în părți pe care le pot lectura copii diferiți;
- se solicită voluntari pentru diferitele părți și se împarte câte un exemplar din text;
- învățătorul citește cu voce tare textul pentru ca elevii să îl audă citit fluent;
- elevii vor citi în ecou părțile textului (învățătorul citește o secțiune, apoi elevii citesc aceea secțiune);
- elevii desemnați vor citi diferitele părți ale textului;
- dacă nu sunt suficiente părți pentru fiecare, unii elevi vor fi spectatori;
- se poate înviora atmosfera cu elemente de costumație și de decor;
- elevii vor folosi gesturi pentru a-și acompania textul și pot reacționa la ce au spus alte personaje prin limbaj corporal;
- se exersează citirea scenei respective de mai multe ori pentru a deveni mai fluenți.

- *cititul în cor și repetarea*: Citirea în cor a unei poezii este o modalitate naturală de a dezvolta fluența. Poeziile sunt menite să fie citite/ recitate cu voce tare. Cititul în cor al unor poezii poate fi distractiv pentru că elevii vor explora potențialul dramatic al poeziei și al vocilor proprii. Scopul pentru care cerem elevilor să citească în cor este cel de a le menține vocile animate, nu tăgădate. Copiii vor învăța să se concentreze pe sunete dacă sunt provocați să pronunțe, astfel încât poezia să sune într-un anume fel.

II. Stimularea interesului pentru lectură începe din clasa I. Știm că micii școlari sunt vrăjiți de carte, sunt purtați de aceasta în universul minunat al cunoașterii. Învățătorul este dator să îndrume pașii tinerelor mlădițe pe acest nou drum, plin de neprevăzut. În clasa I un rol important îl are conversația problematizată, care menține vie relația dascăl- elev. După studierea textelor din abecedar care se analizează și comentează în mod amănunțit, se recomandă lecturi potrivite vârstei, pe marginea cărora se poartă discuții. După ce textele au fost parcurse, pot fi formulate următoarele cerințe:

- să formuleze întrebări pe care să le adreseze colegilor;
- să folosească cuvintele noi și expresiile artistice în contexte variate;
- să redea prin cuvinte proprii conținutul textelor citite;
- să recunoască ilustrațiile care înfățișează personaje sau scene din poveștile citite;
- să le așeze în ordinea desfășurării faptelor.

La clasa a II- a, la ora de lectură, sub îndrumarea învățătorului, elevii pot fi deprinși să se orienteze în structura unei cărți, ceea ce îi va ajuta mult la efectuarea notațiilor scrise în legătură cu cărțile citite în clasele următoare. Începând cu clasa a II-a, o altă formă de îndrumare a lecturii o constituie formarea bibliotecii de clasă, precum și a bibliotecii personale. Prima se compune din cărți aduse de copii, sau numai de învățător, se stabilește un bibliotecar al clasei și apoi se trece la împrumutarea cărților.

La clasele a III-a și a IV-a interesul elevilor pentru lectură se amplifică. La studierea unor autori se urmărește stimularea elevilor în citirea și a altor opere scrise de aceștia. Se pot întocmi cu elevii portofolii pentru fiecare scriitor cunoscut, cuprinzând portretul, date biografice și aspecte esențiale din opera lor, prilej cu care poate fi stârnită curiozitatea și interesul pentru lectură. În orele de lectură la clasa a III- a se va urmări :

- exersarea actului citirii în cadrul lecțiilor de citire, a lecturilor cuprinse în manuale și a lecturii suplimentare;
- se va insista pe fluența, ritmul citirii și intonația adecvată;

- exersarea citirii cu voce tare, în ritm lent sau mediu impus de specificul învățării care în faza inițială oferă posibilități de depistare și ameliorare a greșelilor;
- asocierea conținutului de caracterul conștient al celor citite, lăsând autonomie elevilor pentru lectura în gând;
- dirijarea și controlul lecturii în permanență atât de către învățător cât și de către părinți;
- evaluarea periodică asupra vitezei cititului, urmărindu-se evoluția formării deprinderilor de citire rapidă și corectă;
- asimilarea activă și conștientă a celor comunicate în scris (sau oral) care să permită efectuarea unei lecturi funcționale;
- stimularea stăruinței, perseverenței copiilor de a parcurge un text pentru a căuta răspunsuri la întrebări sau pentru a desprinde idei esențiale.

Primul mediu de viață, social și cultural, al copilului este familia, care, prin valorile pe care le transmite, pune bazele dezvoltării sale intelectuale, morale și estetice.

Trezirea și educarea interesului pentru lectură se realizează prin acționarea asupra raportului dintre obiect și necesitate, astfel încât obiectul - în cazul nostru cartea - să răspundă unei necesități intelectuale și afective a copilului. Acest fapt nu impune existența unui anumit nivel de instruire din partea părinților, dar cere tuturor conștiința clară asupra importanței lecturii în dezvoltarea deplină a copilului și preocuparea permanentă și constantă de a-i trezi interesul pentru această activitate.

Ca exemplificare ne putem gândi la modelul Smarandei Creangă, mama marelui nostru scriitor care, în inegalabilele sale Amintiri din copilărie notează : «Și când învățam eu la școală, mama învăța cu mine acasă și citea acum la ceaslov, la psaltire și Alexandria mai bine decât mine și se bucura grozav când vedea că mă trag la carte.» La vârsta preșcolară, lecturile facute de părinți sau bunici, în anumite momente ale zilei, îndeosebi înainte de culcare, constituie cea mai bună modalitate de a stabili primele contacte cu lumea cărților. Poveștile, povestirile din lumea pasărilor sau animalelor sau cele având ca eroi copii de vârstă apropiată, cu care deseori copilul se poate identifica, este genul de literatură menită să încânte copilăria.

Intervenția învățătorului în clasele ciclului primar este absolut necesară, în vederea formării gustului pentru lectură. Fără a i se comunica , micul școlar este purtat printre multitudinea de tipuri de lectură . Iată câteva modalități de clasificare:

- lectura liniară - textul e parcurs secvențial și în întregime (de la început până la sfârșit).;
- lectura literară - accentul se pune mai mult pe “cum” se spune decât pe “ce” se spune;

- lectura informativă - e o lectură selectivă care vizează obținerea unei idei de ansamblu asupra textului;
- lectura exploratorie - constă în recuperarea unui simbol sau a unui grup de simboluri predeterminate din ansamblul unui text (găsirea unei referințe în dicționar, a numărului de telefon în anuarul abonaților, etc.);
- lectura de cercetare - este o variantă a lecturii exploratorii, ea constă în recuperarea unei informații pe o temă prestabilită, dar căreia nu-i cunoaștem cu precizie reprezentarea simbolică; e caracterizată de inspecția atentă a textului în direcția globalității, nu însă a liniarității, și de frecvente mișcări înainte-înapoi;
- lectura obligatorie – e stabilită prin programele școlare și este în mare parte cuprinsă sau discutată în manuale. Se urmărește stabilirea unui contact cu diverse creații literare și deprinderea de a analiza cuprinsul unor opere literare.;
- lectura suplimentară - are ca scop stimularea interesului pentru lectură și formarea de cititori pasionați.

Publicarea creațiilor artistice ale elevilor la gazeta de perete a clasei, în reviste pentru copii, în revista școlii este o altă metoda în stimularea interesului pentru lectură. Efectuarea tabelului cu evidenta lecturii elevilor și afișarea lui în clasă va stimula concurențial cititul cărților. Văzând ce și cât au citit colegii, elevii se vor ambiționa să aibă în dreptul numelui lor cât mai multe și variate texte lecturate.

Bibliografie

- Bernat, E.S., (2003), Tehnica învățării eficiente, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca
- Manolescu, N.,(2004), Lectura pe înțelesul tuturor, Editura Aula, Brașov
- Onojescu, M. (coordonator) ,(2005), Lecturiada, Cercuri de lectură, Editura Cărții de Știință, Cluj- Napoca
- Onojescu, M., Pamfil, A.,(2004), (coordonatori), Lectura. Repere actuale, Lucrările Simpozionului de didactica limbii și literaturii române, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca
- Pamfil, A., (2003), Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise, Editura Paralela 45, Pitești
- Pamfil, A., (2006), Studii de didactica literaturii române, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca

- Pamfil, A., (2009) , Limba și literatura română în școala primară – perspective complementare, Editura Paralela 45, Pitești
- Sita, A., Toader, A.V., Ursache, A. ,(2005), Caietul meu de lectură, Editura Soteria Didact, Cluj-Napoca
- Șerdean, I., (1993), Metodica predării limbii române la clasele I-IV, Editura Didactică și Pedagogică, București

TĂMAȘ MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUDEȘTI

LOCALITATE: BUDEȘTI

Creativitatea în educație – o necesitate pentru formarea competențelor viitorului

Într-un context educațional aflat într-un proces constant de transformare, stimularea creativității devine o prioritate esențială. Acest articol explorează rolul creativității în educație, impactul său asupra dezvoltării elevului și modalitățile prin care poate fi integrată eficient în practica didactică, în vederea formării unor competențe relevante pentru societatea în care trăim, aflată într-un proces continuu de digitalizare.

Creativitatea, adesea asociată cu domeniile artistice, se dovedește a fi o competență transversală fundamentală în formarea indivizilor capabili să se adapteze, să inoveze și să contribuie activ la societate. În ultimele decenii, multiple studii au confirmat necesitatea introducerii abordărilor pedagogice care valorizează gândirea creativă, atât în ciclurile timpurii de învățământ, cât și în cele superioare (Robinson, 2006; Craft, 2011).

Creativitatea – o competență cheie în secolul XXI

Organizații internaționale precum UNESCO și OECD au inclus creativitatea printre competențele-cheie ale educației moderne, alături de gândirea critică, colaborarea și alfabetizarea digitală. În acest context, creativitatea nu mai este percepută ca o abilitate "opțională", ci ca o dimensiune esențială a învățării autentice și profunde.

Aceasta se manifestă prin:

- capacitatea de a genera idei noi și valoroase;
- flexibilitatea gândirii;
- abordarea divergentă a problemelor;
- curajul de a explora necunoscutul.

Creativitatea în sala de clasă – între potențial și provocări

Deși există un consens privind importanța creativității, implementarea ei în cadrul didactic este adesea dificilă. Printre obstacole se numără:

- programele rigide, axate pe acumularea de informații;
- evaluările standardizate care descurajează gândirea liberă;
- timpul limitat alocat activităților exploratorii.

Cu toate acestea, cercetările arată că profesorii pot contribui activ la dezvoltarea creativității prin:

- utilizarea metodelor de învățare bazate pe proiecte (PBL);
- promovarea învățării prin descoperire;
- integrarea interdisciplinarității;
- încurajarea exprimării personale și a întrebărilor deschise.

Exemple de bune practici:

1. Școala ca laborator creativ – Inițiative precum „Design Thinking în educație” sau „Educația STEAM” propun cadre flexibile în care elevii sunt încurajați să creeze, să testeze ipoteze și să colaboreze.
2. Evaluarea creativității – În locul testelor standardizate, se pot utiliza portofolii digitale, jurnale de reflecție, autoevaluări și prezentări de proiecte.
3. Spații de învățare inovatoare – Clasele reconfigurate, echipate cu materiale diverse și tehnologii moderne, pot deveni medii care stimulează gândirea creativă.

Rolul formării cadrelor didactice

Un alt aspect esențial este formarea continuă a profesorilor. Fără o pregătire pedagogică orientată spre inovare, orice reformă curriculară riscă să rămână la nivel teoretic. În acest sens, este importantă susținerea unor programe de formare axate pe:

- dezvoltarea creativității proprii;
- managementul clasei centrat pe autonomie și inițiativă;
- integrarea tehnologiei în scop creativ, nu doar informativ.

Concluzii

Creativitatea în educație nu mai trebuie văzută ca o alegere, ci ca o responsabilitate. Viitorul sistemului educațional depinde de capacitatea acestuia de a forma indivizi critici,

curajoși și inovatori. Prin urmare, este necesar un efort colectiv – al profesorilor, al instituțiilor și al decidenților politici – pentru a transforma școala într-un spațiu al ideilor, al întrebărilor și al creației.

Bibliografie:

- Robinson, K. (2006). Do Schools Kill Creativity? TED Talk.
- Craft, A. (2011). Creativity and Education Futures. Trentham Books.
- OECD (2018). The Future of Education and Skills 2030.
- UNESCO (2019). Education for Sustainable Development Goals: Learning Objectives.

VALEA ANICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ IERNUT

LOCALITATE: IERNUT

Educația pentru toleranță o necesitate

În lumea modernă și plină de diversitate, toleranța e mai necesară ca oricând. În aceste condiții, toleranța e necesară atât între indivizi cât și în cadrul familiei și comunității. Toleranța este un termen social, etic și religios aplicat la o colectivitate sau la un individ, care definește respectul libertății altuia, a modului său de gândire și de comportare, precum și a opiniilor sale de orice natură (politice, religioase etc.). Toleranța este respectul, acceptarea și aprecierea bogăției și diversității culturilor lumii noastre, felurilor noastre de expresie și manierelor de exprimare a calității noastre de ființe umane. Ea este încurajată prin cunoașterea, deschiderea spiritului, comunicație și libertatea gândirii, conștiinței și credinței. Toleranța este armonia în diferențe, este o virtute care face ca pacea să fie posibilă și care contribuie la înlocuirea culturii războiului cu o cultură a păcii. Este vorba de respectarea libertății celuilalt, a modului său de a gândi, simți și acționa, a convingerilor sale.

Reforma educațională urmărește, printre alte obiective importante, formarea de comportamente și atitudini tolerante, pe baza cărora elevii să acționeze cu înțelegere și responsabilitate în diverse circumstanțe ale vieții. Noile educații, promovate cu insistență în ultimul timp, includ și educația pentru toleranță ca prioritate, paralel cu educația pentru pace și democrație și educația pentru drepturile omului. Aceste componente însemnate ale educației axiologice au ca scop cunoașterea și respectarea valorilor fundamentale ale societății democratice, dezvoltarea conduitei participative la viața socială, cultivarea păcii și a toleranței etc. Printre temeiurile obiectivelor educaționale se evidențiază și formarea capacității de a acționa pe baza tolerării diferențelor, iar la indiciile culturii civice atestăm manifestarea toleranței față de diferențe și a solidarității în viața cotidiană. Toleranța, ca atitudine și comportament, se învață, se însușește pe bază de modele de la cea mai fragedă vârstă, școala devenind laboratorul principal pentru practicarea/exersarea acesteia, dar și un agent de integrare socială și un centru cultural al comunității.

Principiile de bază pentru practicarea toleranței în școli și, respectiv, pentru edificarea unei pedagogii a toleranței ar fi: asumarea de către școală a responsabilității de a educa prin și pentru toleranță; abordarea pozitivă a diversității sociale, culturale, etnice, religioase;

dezvoltarea unui mod pozitiv de a gândi despre ceilalți; integrarea educației culturale și interculturale în școală; concentrarea permanentă asupra similitudinilor, asupra lucrurilor care ne unesc și ne fac să ne simțim bine împreună; combaterea naționalismului și a rasismului; crearea unei atmosfere pozitive și cooperante în școală. A ști să trăiești în condițiile diversității care ne înconjoară reprezintă una dintre cele mai mari provocări, cărora trebuie să le facă față societățile în care cresc copiii noștri. Într-o lume în care culturile sânt în contact reciproc și se întrepătrund din ce în ce mai mult, educația trebuie să promoveze, în primul rând, valorile și competențele indispensabile acelor care învață arta conviețuirii.

Școala poate deține un rol major în păstrarea spiritului de libertate și toleranță al tinerei generații. Într-o lume marcată de diferențe culturale și lingvistice, școala trebuie să îi învețe pe tineri să conviețuiască într-o societate deschisă și liberă, fundamentată pe autoritatea valorilor împărtășite. Oamenii ca ființe raționale pot dezvolta aceste valori numai folosindu-le, exprimându-le și explorându-le împreună, ca membri ai unei comunități caracterizate prin diversitate. În aceasta perspectivă, țelul procesului educativ modern este pregătirea elevilor pentru realitățile complexe și diverse ale societății, prin dezvoltarea abilităților de recunoaștere, valorificare și achiziționare de cunoștințe provenite din orizonturi culturale eterogene. Scopul esențial este dezvoltarea unui respect fundamental pentru moduri de viață și procedee de a munci și de a învăța diferite. Valorificarea diversității trece dincolo de simpla toleranță față de variate medii și concepții; ea conduce la întărirea relațiilor în cadrul comunității și mărește posibilitățile tinerilor de a se realiza într-o societate pluralistă, din ce în ce mai complexă. Aceștia vor învăța să înțeleagă și să respecte oameni și puncte de vedere diferite de ale lor. Diversitatea încurajează gândirea critică și acesta este un fapt deosebit de important în societatea contemporană, unde inovația se bazează în primul rând pe colaborare. Schimbul real de idei—cheia inovației și a progresului—solicită sensibilitate și înțelegerea punctelor de vedere, a valorilor și a ideilor celorlalți.

Educația pentru toleranță poate beneficia de aportul mai multor discipline de învățământ, cum ar fi: educația-civică: presupune favorizarea acțiunilor de identificare și respectare a diversității, de respectare a drepturilor celorlalți prin analogie cu drepturile proprii, armonizarea individualității cu grupul, promovarea toleranței ca atitudine activă; istoria, poate realiza această cerință prin punerea accentului pe conviețuirea pașnică dintre diferite etnii și popoare, pe inițiativele de pace; religia are la bază principiul unității fundamentale a spiritului religios, principiul neutralității confesionale, principiul toleranței care înseamnă acceptare; geografia își manifestă potențialul formativ mai ales în ceea ce privește educația interculturală

și pentru acceptarea diversității; consilierea și orientarea, prin realizarea unor activități în cadrul cărora elevul să fie ajutat să se cunoască pe el însuși și să-și îmbunătățească imaginea de sine.

Metode care ar putea fi aplicate pentru educarea elevilor în spiritul toleranței: expunerea, la prezentarea unor elemente de ordin istoric, sau referitoare la drepturile omului, la democrație, la nediscriminare; problematizarea are ca nucleu o situație-problemă, având ca temă necesitatea limitării toleranței, conflictele valorice, infirmarea unor stereotipuri; dezbateră, discuții pe teme ca: necesitatea toleranței în societatea actuală, limitele toleranței, prezența unor stereotipuri în societate și efectele lor asupra relațiilor interumane; studiul de caz, având drept punct de pornire manifestări de intoleranță, discriminare sau excludere, situația în care s-au confruntat și se confruntă persoanele sau categoriile de persoane supuse marginalizării, exemple de bune practici; dar și alte metode.

Promovarea toleranței și modelarea atitudinilor față de diferite opinii, în sensul unei deschideri reciproce și al solidarității trebuie să aibă loc în școli și universități și prin intermediul educației non-formale. Activitățile extrașcolare pot contribui și ele la realizarea acestei dimensiuni a educației. Întâlniri ale elevilor cu anumiți invitați: specialiști și activiști în domeniul drepturilor omului, reprezentanți ai ONG-urilor, persoane aparținând unor minorități naționale, persoane cu dizabilități, reprezentanți ai asociațiilor persoanelor cu deficiențe, reprezentanți ai diferitelor culte religioase; întâlniri cu elevi aparținând altor popoare, altor rase sau altor culturi; activități de voluntariat; colaborarea cu revista școlii sau cu presa locală; celebrarea Zilei Internaționale a Toleranței.

În cariera mea de dascăl, m-am străduit să ofer elevilor mei o educație în spiritul toleranței prin implicare în diverse activități școlare și extrașcolare, am încheiat parteneriate cu diverse instituții, am organizat vizite și întâlniri cu reprezentanți ai Poliției, Asociația „Raza de Soare”, Biserica, Primăria-Iernut; am organizat activități de voluntariat și activități caritabile, la care elevii au dat dovadă de dăruire, implicare și solidaritate față de persoanele nevoiașе, copii din familii defavorizate și cu probleme speciale, m-am implicat în diverse acțiuni de combatere a abandonului școlar. De asemenea, școala noastră a încheiat un proiect de parteneriat cu o școală din Franța, cu cadre didactice și elevi din școala respectivă, ne-am vizitat reciproc. Comunitatea locală se bucură și de o frumoasă colaborare cu un oraș din Belgia, cu care suntem înfrățiți. Ne propunem să insuflăm copiilor și tinerilor noștri un spirit de deschidere și de înțelegere față de alte popoare, față de diversitatea culturilor și a istoriei lor, față de profundele asemănări care ne apropie și fac din noi o omenire unică.

Bibliografie

1. Cucoș, C., 2000, "Educația. Dimensiuni culturale și interculturale", Editura Polirom, Iași,
2. Șchiopu, U., 1997, "Dicționar de psihologie", Editura Babel, București,
3. "Educație pentru toleranță", 2004, Didactica Pro..., revistă de teorie și practică educațională, nr. 4

METEA NICOLETA- MARIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL DRĂGAN,,

LOCALITATE: UNGHENI- MUREȘ

Activități de incluziune a elevilor prin desfășurarea lor în format blended-learning

Activitatea 1 - „Unde mă aflu,,?

Obiective: la finalul activității,elevii își vor dezvolta atenția,percepția și încrederea,precum și abilitățile de conducere

Durata: 30-50 minute

Participanți: toată clasa

Vârsta: 6/7- 11 ani- elevii ciclului primar, dar activitatea se poate desfășura și la alte niveluri de învățământ

Spațiu de desfășurare: în curtea școlii/ în natură/ în sala de sport

Materiale necesare: eșarfe,clopoțel(opțional)

Prezentare:

Înainte de începerea activității,le vorbim elevilor despre importanța actului de prezență, dar și despre cât de important este să știi să fii condus,pentru a deveni lider.

Împărțim elevii în grupe de câte doi.În fiecare echipă, unul dintre elevi va fi legat la ochi cu o eșarfă.Cel legat la ochi va fi jucătorul condus și are voie să vorbească, în timp ce al doilea va fi liderul,care nu are voie să scoată niciun sunet,decât în momentul în care conducătorul activității va oferi această posibilitate.

Elevii vor începe să se miște prin spațiul pe care îl au la dispoziție,liderii având grijă de cei pe care îi conduc,fie să nu se lovească de mediul înconjurător sau de alți elevi.

(Foarte important,liderii nu au voie să scoată niciun sunet,nici măcar interjecții.)

Jocul continuă aproximativ 5 minute sau chiar mai mult,în funcție de vârsta elevilor.

În momentul în care clopoțelul va suna,toți elevii se vor opri în acel loc.Elevul condus va trebui să ghicească unde mai exact se află în spațiu.În cazul în care nu ghicește,poate întreba unde se află,iar liderul îi va descrie ce se găsește în jur,nu îi va spune exact locul respectiv.

În acest moment,elevii vor fi solicitați să formeze un cerc și li se vor adresa întrebări de conștientizare:

- Cum v-ați simțit în timp ce ați fost legați la ochi și conduși?

- Cât de greu este să ai grijă de cel de lângă tine?
- Ați avut încredere în partener?
- Ați reușit să găsiți un mod de comunicare cu partenerii de joc?
- Ce puteți învăța din asta?
- Ce-ați face diferit în relațiile cu colegii sau profesorii voștri?

Ulterior, elevii schimbă rolurile, cel condus devenind lider, liderul devenind cel condus.

Idei de adaptare online:

Această activitate este puțin mai dificil de adaptat. Dificil, dar nu imposibil. Se poate apela la table virtuale și la împărțirea în breakout rooms. Cel condus se va lega singur la ochi, iar liderul îi va oferi comenzi prin intermediul microfonului și îl va ghida pentru a realiza diverse sarcini cu ajutorul mouse-ului (desen, crearea de forme geometrice etc).

Concluzii: această activitate este foarte utilă, inclusiv pentru dezvoltarea relațiilor de prietenie. Tocmai din acest motiv, s-au așezat în grupe de lucru elevii din clasă care nu se înțeleg foarte bine. Comportamentul pe care l-au abordat ulterior unul față de celălalt s-a schimbat în bine.

Activitatea 2 - Inima fericită

Obiectiv: Copiii învață că zâmbetul și râsul ne ajută să trăim fericiți, sănătoși și să ne facem prieteni noi.

Durata: 30-50 minute

Participanți: toată clasa

Vârsta: 6/7- 11 ani- elevii ciclului primar, dar activitatea se poate desfășura și la alte niveluri de învățământ

Spațiul de desfășurare: curtea școlii/ sala de clasă/ în online

Materiale necesare: muzică, lumânări, beșisoare parfumate sau uleiuri esențiale pentru relaxare: scorțișoară/lămâie/mentă/lavandă

Prezentare:

Participanții se așează timp de 3 minute pe o pătură/saltea yoga întinși pe spate unul lângă celălalt pe podea, sau pe iarbă, dacă s-a ales ca activitatea să se desfășoare afară.

Elevii sunt rugați să închidă ușor ochii, să respire profund urmărind cum intră și iese aerul din corp. Copiii sunt ghidați cu o voce calmă și plină de iubire să pună mâinile pe zona

inimii și să-și imagineze cum zâmbesc inimii și cum inima le zâmbește înapoi plină de iubire și lumină.

Se poate asculta o muzică cu sunete din natură precum și aerul poate fi parfumat cu uleiuri esențiale pe parcursul celor trei minute, iar la final copiii sunt anunțați să deschidă ușor ochii.

Elevii sunt întrebați cum s-au simțit înainte și după ce inima le-a zâmbit?

Li se poate propune elevilor chiar să deseneze experiența.

Idei de întrebări ce pot fi adresate copiilor:

- Ai zâmbit azi?
- Dar copiii din jurul tău?
- Prietenii tăi zâmbesc des?
- Când ești vesel cum te simți?
- Cum te simți când prietenii tăi sunt veseli?

Se poate alege varianta ca râsetele copiilor să fie stârnite prin activități adaptate la vârsta și preferințele lor. Exemple:

- gădilături pentru o porție bună de râs;
- copiii pot imita pe rând animale care scot sunete hazlii sau sunt provocați să inventeze sunete creative, amuzante;
- inventează, pe rând, saluturi cât mai amuzante- cu nasul, cu mâinile, picioarele, urechile;
- copiii sunt invitați să se așeze în perechi câte doi și să se uite în ochi unul la altul; fiecare va încerca să-l facă pe celălalt să râdă; câștigă cine face cei mai mulți copii să râdă;
- copiii sunt încurajați să răspândească cât mai multă veselie, să spună povești amuzante, anecdote, glume, să facă fețe amuzante etc.

Elevii sunt informați despre importanța zâmbetului și a râsului asupra sănătății corpului nostru. (râsul ne deosebește de animale, iar oamenii fericiți trăiesc mai mult)

Idei de adaptare online:

Elevii sunt rugați să stea pe scaune cu ochii închiși și cu spatele drept.

Concluzii: Elevii sunt îndemnați să râdă și vor trăi mai sănătos și mai mult. Râsul ajută la crearea de prietenii, de amintiri fericite cu o minte veselă și deschisă.

Râsul ne ajută să ne relaxăm, ne dă energie, ne face veseli, ne face masaj organelor interne, înlătură anxietatea, insomnia, iritabilitatea, alergiile, astmul, durerile de cap etc.

Zâmbind în timp ce ne uităm la cer 3 minute, este un truc ce face minuni atunci când nu ne simțim fericiți. Să le transmitem asta copiilor, pentru a-l folosi la nevoie!

Bibliografie: Bianca Gai, Călin Iepure, Răzvan Curcubătă, Bogdan Vaida -, „Jocuri didactice,, , Editura Taida, Iași, 2021

Activitatea 3 - Magnetul recunoștinței

Obiectiv: Se realizează creșterea stimei de sine a elevilor, precum și practicarea recunoștinței față de colegii din clasă.

Durata: 20-50 minute

Participanți: toată clasa

Vârsta: 6/7- 11 ani- elevii ciclului primar, dar activitatea se poate desfășura și la alte niveluri de învățământ

Spațiul de desfășurare: curtea școlii/ sala de clasă/ în online

Materiale necesare: un magnet, pilitură de fier, farfurioară de plastic, 20 grame sare, o pensetă

Prezentare: Elevilor le plac mult experimentele, tocmai de aceea activitatea le va capta atenția. Se solicită doi voluntari din clasă care vor veni în fața clasei. Pe catedră se află farfuria de plastic, se va turna sarea în mijlocul farfuriei, peste ea se va turna pilitura de fier (se poate pili un cui). Lângă farfurie va fi penseta, iar voluntarii vor fi întrebați în cât timp pot separa pilitura de fier de sarea din farfurie.

Elevii au urmărit acțiunile descrise anterior, de aceea vor crede că vor trebui să separe pilitura de sare doar cu ajutorul pensetei, ceea ce este o muncă extrem de dificilă. Clasa va avea de răspuns la aceeași întrebare, primind și variante ajutătoare- 30, 40 minute.

După dialogul avut cu sala, voluntarii sunt rugați să încerce să separe sarea de pilitură în mai puțin de două minute. Se vor grăbi, vor încerca să separe cu degetele sau cu penseta și până la urmă poate că vor reuși, după multe minute de chin.

La un moment dat, voluntarii și clasa vor fi întrebați dacă consideră că pilitura se poate separa în câteva secunde. Probabil se va crea uimire și clar copiii vor fi curioși. Coordonatorul activității ridică farfuria în fața clasei, scoate magnetul și-l plimbă deasupra farfuriei. Clar, vor încerca și elevii.

Se transmite concluzia metaforică a acestui început de activitate:

Farfuria reprezintă o zi din viața noastră, sarea sunt cuvintele pe care ni le spun cei din jurul nostru, pilitura de fier reprezintă aprecierile, cuvintele pozitive și pline de iubire ale celor din jurul nostru. Noi putem să folosim penseta și să cerșim cuvinte de apreciere de la ceilalți sau putem să avem inima plină de recunoștință (care este magnetul) și să atragem aprecierile celorlalți.

Apoi, pilitura de fier se desparte de magnet și elevii vor constata că ea rămâne unită deoarece este magnetizată.

Care este cel mai curios lucru? O inimă încărcată de apreciere, transmite aprecieri și lucruri pozitive tuturor celor din jur, la fel ca pilitura aceasta.

Apoi colectivul clasei se va împărți în grupuri de 4-6 elevi care se vor poziționa în cerc, în mijlocul cercului fiind unul dintre elevi. Ceilalți se pot roti într-un ritm constant sau pot să graviteze în jurul elevului din centru.

Atunci când simte, unul dintre elevii din cerc poate să se oprească în fața elevului din centru, să-l privească în ochi și să transmită o calitate sau o apreciere. Elevul va privi și el în ochii celui care i-a transmis cuvintele frumoase și va spune „mulțumesc”.

Idei de adaptare online:

Se pot folosi breakout rooms, iar coordonatorul activității va intra pe rând în câte o cameră pentru a se stabili cine este cel mai apreciat de colegii săi.

Concluzii: această activitate unește colectivul, dezvoltă relațiile dintre colegi, elevi și profesori. Dacă unii dintre elevi trec prin insuccese sau au o stimă de sine scăzută, ei pot fi introduși în mijlocul cercului. Prin faptul că îi privesc în ochi pe colegii lor în timp ce primesc aprecieri, îi ajută enorm să-și dezvolte încrederea în sine.

TODIREANU DANIELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ALEXANDRU IOAN CUZA"

LOCALITATE: ROMAN

Săptămâna verde în școli – importanța legăturii dintre om și natură

Programul „Săptămâna verde” este un program național, în acord cu prevederile raportului „Educația privind schimbările climatice și mediul în școli sustenabile”, elaborat de către grupul de lucru de la nivelul Administrației Prezidențiale, ale Strategiei naționale privind educația pentru mediu și schimbări climatice.

Săptămâna verde aduce în atenția tuturor elevilor din România o săptămână de subiecte și activități dedicate mediului. Este vizată importanța legăturii dintre om și natură.

Într-un mod atractiv teoria cu aplicațiile ei din viața de zi cu zi, învățarea cu preocupările individuale într-un context favorabil dezvoltării socio-emoționale Programul „Săptămâna verde” este un program național, în acord cu prevederile raportului „Educația privind schimbările climatice și mediul în școli sustenabile”, elaborat de către grupul de lucru de la nivelul Administrației Prezidențiale, ale Strategiei naționale privind educația pentru mediu și schimbări climatice. Copii sunt veseli, dornici de a participa la orice acțiune, de a experimenta sau exersa, profesorii sunt dispuși să socializeze cu elevii lor, într-un context non-formal, atipic pentru învățământul românesc, dar inovator, destins, prielnic pentru cunoaștere și fixarea unor relații „mai umane” decât se pot stabili în cadrul unei ore de curs.

De ce o „Săptămână verde”?

Pentru că poluarea și schimbările climatice ne afectează pe toți, iar ele sunt consecințe ale comportamentului nostru! Pământul are nevoie de noi, iar școala este locul în care copiii pot învăța, împreună, să aibă mai multă grijă de el!

Pentru că se creează contexte pentru activități în comun - preșcolari, elevi, cadre didactice, părinți, iar aceste contexte sunt nu doar mijloace de învățare, ci și căi de formare a unei culturi școlare bazate pe încredere, respect, colaborare, susținere reciprocă și comunicare nonviolentă.

Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Formarea conștiinței și unui comportament ecologic responsabil constituie scopul educației pentru respectarea mediului care începe în familie, grădiniță și în școală. Copilul trebuie învățat să fie receptiv la nou și să

vibreze în fața frumuseților naturii. Prin educația ecologică cultivăm dragostea și interesul copiilor pentru lumea înconjurătoare, pentru protejarea mediului și a societății.

Elevi și profesori, poate și părinți, vor învăța, se vor juca, vor acționa împreună pentru a face față schimbărilor climatice. Copii de toate vârstele, învățători, profesori, dar și părinți sau bunici au șansa de a afla și de a descoperi informații noi despre natură, despre reciclare, despre colectarea separată a deșeurilor, despre risipa alimentară și cea de apă, despre cum poți să crești o mini-grădină în oraș, despre semințe sau cum să salvezi un animal rănit.

Exemple de activități

Proiecții de filme despre mediu. O sursă bună de informare în legătură cu schimbările climatice, cu fauna și flora locală sau internațională este vizionarea de filme de profil. Platforme ca Youtube, care pun la dispoziție mulțime de filme de mediu pe înțelesul copiilor. Este nevoie doar de un proiector.

1. Colectare separată în clasă. Discuții cu copiii despre tipurile de deșeuri pe care le producem, cât despre importanța colectării separate.
2. Plantarea unei mini-grădină în curtea școlii. Plantarea unui mini-grădini poate fi o activitate distractivă și educativă care îi poate învăța pe copii de unde provine hrana, cum să cultive și cum să îngrijească plantele.
3. Aerul – un element esențial al vieții. Experimente cu balonul de aer, cu stingerea lumânării acoperite de un cloș.
4. Protejarea pădurilor. Film didactic cu păduri tăiate, foc declanșat în pădure, aruncarea resturilor menajere în urma unui picnic. Realizarea jocului “Așa Da/ Așa Nu”.
5. Protejarea naturii. Acțiuni de ecologizare în curtea grădiniței, identificarea unor situații, cazuri, forme de manifestări a poluării mediului înconjurător asupra organismului; respectarea regulilor de conservare și ocrotire a pământului

Bibliografie:

1. Bocoș, Mușata, 2002, Instruirea interactivă, Presa Universitară Clujeană;
2. Ciolan, Lucian, 2008, Învățarea integrată, Editura Polirom, Iași;
3. * Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în “Învățământul primar” nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;

4. Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, București, 2002;
6. https://www.edu.ro/metodologie_Saptamana_Verde .

DOCIU ELENA/ CĂPRIAN ALINA ADELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” - CENTRUL DELFINUL BETANIA

LOCALITATE: ROMAN

Educarea creativității copiilor în cadrul activităților de educare a limbajului în educație timpurie

Ideea de la care am pornit în realizarea acestei lucrări a fost următoarea: în grădiniță se folosește foarte mult suport material sau imagistic atât de necesar în observarea obiectelor pentru înțelegerea unor procese și fenomene simple cu ajutorul cărora copiii sunt aduși în situația de a explora caracteristicile și proprietățile anumitor materiale din mediul lor de existență, dar și de a explora materiale noi.

Povestirea este o metodă preponderent verbală și o metodă cu o frecvență de utilizare crescută în mediul preșcolar.

Fiind o metodă verbală, ea constă- în principal- ori în redarea unor informații, în prezentarea unei situații într-o formă impresionistă, ori povestirea este integrată în majoritatea activităților organizate în grădiniță, indiferent de aria problematicilor abordate.

Eficiența utilizării acestei metode depinde de:

- gradul de accesibilitate a limbajului utilizat;
- adaptarea conținutului la nivelul de înțelegere al copilului preșcolar;
- resursele emoționale pe care copilul le stimulează în ambele părți: a educatoarei care transmite un mesaj afectiv- atitudinal, dar și a copilului – care urmează să fie impresionat la receptarea acestui mesaj;
- imagistica și combinatorica ideatică pe care o declanșează în mintea ascultătorului.

Sunt definiți factorii creativității.

Deși prin natura ei povestirea este o metodă pasivă, datorită ansamblului trăirilor afectiv- emoționale pe care le poate declanșa ea poate asigura implicarea personală profundă a preșcolarului în activitățile organizate, prin însuși modul de stabilire a relației subiective educator - copil.

Fără a apela la suportul imagistic, pentru a descoperi el însuși cunoștințele prezentate, preșcolarului îi sunt date câteva exemple de povestiri în care:

a) copiii inventează noi episoade pe care le adaugă unor povești cunoscute cum ar fi: „Puiul” de Alexandru Brătescu- Voinești, „Capra cu trei iezi” de Ion Creangă, „ Scufița Roșie” în ambele variante: de Frații Grimm și Charles Perrault. Poveștile se încheie cu moartea puiului de prepeliță, respectiv iezi sunt mâncați de lup și Scufița Roșie este înghițită de lup împreună cu bunica ei, ceea ce lasă asupra ascultătorului un sentiment profund de tristețe. Copiii continuă aceste povestiri cu întâmplări hazlii, cu unele învățăminte, le pot da alte titluri.

b) creează evenimente narative cât mai variate și cât mai originale în cadrul unei „ipostaze fantastice”: „ O zi din viața unei frunze”(să însuflețească frunza, să o facă să vorbească prin folosirea procedurii artistic- personificarea), „Copacul”(se stabilește legătura dintre povestirea „Stejarul din Borzești” și un alt copac din parc, din fața blocului prin realizarea de asemănări și deosebiri dintre om și copac), „Nică și eu”(copiii vor găsi mijloace de a elibera pupăza din captivitate sau vor dejuca planul lui Nică înainte de a prinde pasărea), „Măsuța povestește”(măsuța pe care lucrează în clasă privită ca pe o prietenă tăcută și credincioasă), „Vrăjitorul”(continuarea basmului din momentul în care tatăl baiatului îl lasă pe acesta la vrăjitor). Pot fi dezvoltate teme cum ar fi: „ O poveste cu un ghiozdan”, „Cum aș dori să fie educatoarea mea?”, „Poveste pentru Ziua Copilului”, ”Poveste pentru copiii din lumea întreagă”, ”De la grădiniță la școală”.

c) transpun în teatru o poveste:„La spectacol”- pe un plan este descris spectacolul în care ne aflăm și pe alt plan sunt surprinse momente din sală.

d) creează povești pe baza unor întâmplări exprimate succint în unele titluri de cărți și desene animate: „Cineclubul nostru”(povestiri o întâmplare plină de haz pe baza unui titlu de desen animat: „Curaj, cățeluș laș”, „ Dosarele secrete ale unor câini detectivi”, „Motanul detectiv”, „Robo gândăcelul”, „ Nume de cod: Clanul nebunaticilor de alături”).

Introdus într-o astfel de situație copilul este stimulat să-și dezvolte capacitățile de exprimare- claritatea, corectitudinea și coerența vorbirii- fiind îndrumat de educatoare care îi oferă modele de exprimare, de relatare a unei teme:

- îi încurajează, nu sancționează;
- corectează, dar nu dezamorsează;
- solicită, dar nu epuizează.

Plăcerea de a povesti se dobândește atunci când efortul de exprimare al copilului este stimulat, susținut și compensat pe măsură.

Bibliografie:

„Curriculum pentru educația timpurie “ – 2019

Georgescu, E., Joc al fanteziei și inteligenței, EDP, București -1980

MURGOCI EMILIA LOREDANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ,,GH.PĂTRAȘCU,,

LOCALITATE: BURUIENEȘTI

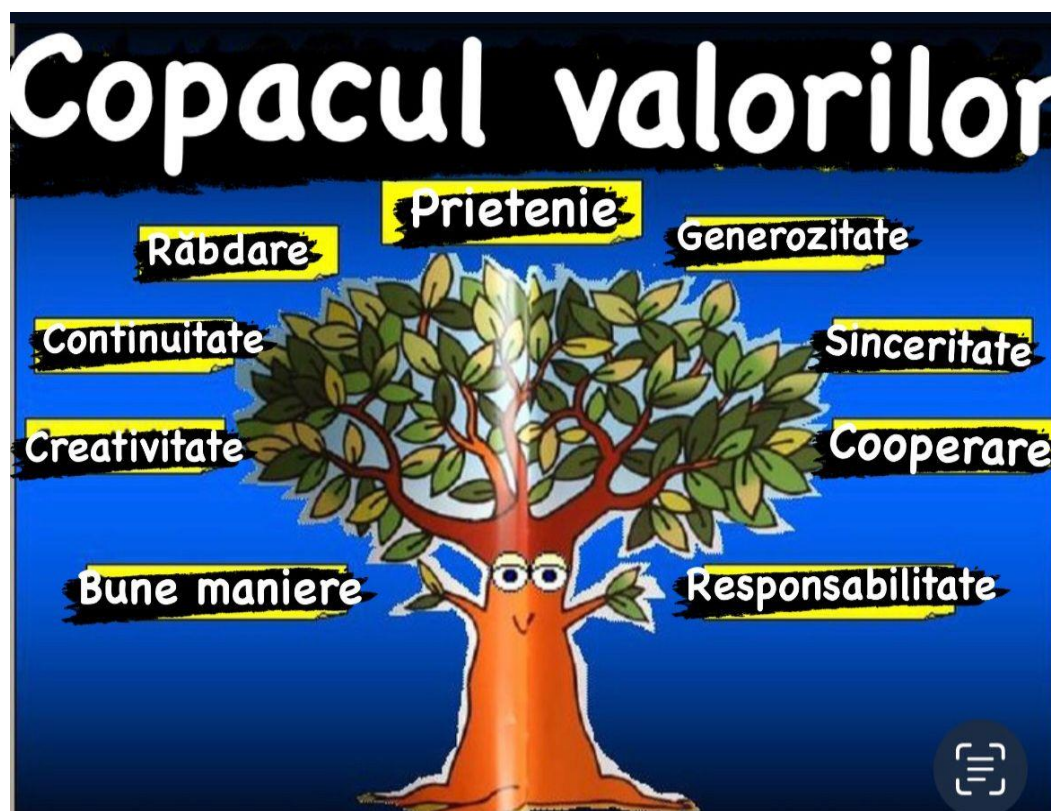
„Educația pentru valori în inv.primar”

”Hrănirea inimilor și educarea minții cu resurse și ateliere”

Într-o realitate a unor astfel de schimbări bruște, care aduc atât un potențial enorm de bunăstare, cât și mari motive de îngrijorare, este o necesitate de necontestat să vedem clar legătura dintre calitatea educației și calitatea vieții. În timp ce se pregătește pentru lumea muncii, educația are și misiunea mai largă de a dezvolta întregul potențial al fiecărui elev ca individ, membru al societății, cetățean al unei comunități globale. Dacă acest obiectiv nu este îndeplinit, există motive suficiente pentru a lucra la o renaștere a valorilor și calităților care ne definesc ca ființe umane. Valori precum onestitatea, pacea, cooperarea, dragostea și toleranța fac deja parte din moștenirea noastră comună ca ființe umane.

O metoda foarte interesantă, implementată și utilizată pentru promovarea valorilor, în diferite țări, este:

”Copacul valorilor în educația copilului”

Să descoperim arborele valorilor: un instrument util, distractiv și educativ.

Cele trei părți ale copacului valorilor :

Deși puteți utiliza arborele valorilor în moduri diferite, există trei părți distincte care trebuie abordate succesiv pentru a asigura utilitatea acestui instrument.

Cel mai important lucru la dezvoltarea copacului este ca toți copiii să fie implicați activ. În acest fel, pe lângă lucrul la valori, ei învață să colaboreze.

1. Prezentări comportamente și valori

Prima parte constă în prezentarea comportamentelor și valorilor . Copiii inițial nu știu ce sunt creativitatea, onestitatea sau empatia. Cu unele valori, cum ar fi prietenia sau respectul, cu siguranță le vor fi deja familiare. Cu toate acestea, ei nu vor cunoaște majoritatea celorlalte valori, chiar dacă s-ar putea să le aibă deja la locul lor. Din acest motiv este necesar să le explicăm.

O modalitate bună de a le prezenta este să folosiți exemple. Întrucât copiilor le plac foarte mult basmele, le putem adapta și evidenția valoarea aleasă. Dacă conceptul este deosebit de dificil, un scurtmetraj poate fi util.

2. Identificați valorile care stau la baza unui comportament

După ce copilul a intrat în contact cu valoarea, mai ales dacă este descoperită pentru prima dată, este timpul să o identificăm în cadrul comportamentelor.

Tot ca anterior, în acest caz ne putem ajuta cu o poveste sau un scurtmetraj. Pentru a face munca mai distractivă, copiii pot fi împărțiți în grupuri.

Imaginile ajută și la identificarea valorilor. De exemplu, se pot pregăti o serie de imagini, fiecare referindu-se la o valoare precisă; ulterior, copilului i se poate cere să identifice cât mai multe. Povestea poate fi unul dintre ultimele exerciții, deoarece necesită multă atenție, deși, în același timp, vă permite să lucrați la înțelegere.

3. Construirea unui arbore de valori

Odată ce pașii anteriori sunt configurați, este timpul să ne construim arborele valorilor. În acest scop, toate grupurile trebuie să aducă la masă diferitele valori pe care le-au identificat prin imagini, scurtmetraj sau poveste.

Copiii vor avea sarcina de a ordona valorile, de la cele mai importante la cele mai puțin importante. Această parte este interesantă pentru că va fi necesar să se negocieze și să se

discute. Probabil fiecare copil va avea o părere diferită despre asta. Cele două valori identificate ca fiind cele mai importante vor fi plasate pe ramurile superioare ale arborelui (desenate anterior de grup). Valorile considerate minore vor avea loc în partea inferioară.

Această activitate este utilă pentru stimularea dialogului în cadrul grupului. În plus, servește la justificarea alegerilor și la înțelegerea unor valori sunt importante și altele nu. Este un exercițiu foarte stimulant, deoarece făcându-l se pot dezvolta și alte valori, precum toleranța.

Putem considera arborele valorilor o activitate completă, admite și mai multe variante. Se poate realiza în grup sau individual.

Deși este un instrument foarte util în școală, părinții îl pot face și acasă. Este un mod distractiv prin care cei mici pot începe să înțeleagă că conduita lor exprimă valori și principii și că de multe ori sunt independenți de consecințele lor.

APROFIREI CORNELIA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PR. GH. SÂNDULESCU”
DRAGOMIREȘTI*

LOCALITATE: DRAGOMIREȘTI

Abordarea diferențiată a elevilor
prin folosirea strategiilor didactice adecvate

În condițiile învățământului activ, învățătorului îi revin îndatoriri noi, complexe, referitoare la cunoașterea evoluției fiecărui copil și la evaluarea sistematică a achizițiilor acestuia. Constatând lacune în cunoștințe sau în deprinderile unui copil, el trebuie să-i organizeze procesul de învățare astfel încât, bazându-se pe achizițiile sale anterioare, să-i completeze lipsurile. În acest context, greșelile pe care le face elevul vor constitui un indicator al demersurilor și al achizițiilor sale, care îi permite învățătorului să construiască programul de recuperare bazat pe sprijin individual și eficace. Numai astfel, fiecare elev, își va constitui, cu ajutorul învățătorului propriul său itinerar de învățare.

Coordonatele principale care trebuie să jaloneze organizarea, desfășurarea și conținutul activității diferențiate cu elevii în ciclul primar sunt:

1. Activitatea diferențiată cu elevii trebuie să asigure realizarea sarcinilor învățământului formativ ce vizează dezvoltarea armonioasă a tuturor lanțurilor personalității.
2. Activitatea diferențiată se desfășoară în cadrul procesului instructiv-educativ organizat cu întregul colectiv al clasei.
3. Obiectivele instructiv-educative ale activității diferențiate cu elevii trebuie realizate în principiu în timpul lecției.
4. Activitatea diferențiată trebuie să-i cuprindă pe toți elevii clasei, atât pe cei care întâmpină dificultăți, cât și pe cei cu posibilități deosebite, pentru ca folosindu-se metode și procedee specifice particularităților individuale, să se asigure stimularea dezvoltării lor până la nivelul maxim al disponibilităților pe care le are fiecare.
5. În tratarea diferențiată a elevilor se va evita suprasolicitarea lor față de potențialul psihic real.
6. Conținutul învățământului este comun obligatoriu, diferențiate sunt doar modalitățile și formele de predare-învățare.
7. În timpul activității diferențiate se vor folosi în permanență metode și procedee care

antrenează în cel mai înalt grad capacitățile lor intelectuale, trezesc și mențin interesul față de obiectele și fenomenele studiate, stimulează atitudinea creatoare, solicită un efort acțional propriu, asigură o învățare activă și formativă.

8. Diferențierea activității în cadrul lecției presupune îmbinarea și alternarea echilibrată a activității frontale cu activitatea individuală și pe grupe de elevi.
9. Diferențierea activității cu elevii se realizează în toate momentele lecției. Volumul mereu în creștere al cunoștințelor ce trebuie însușite de elevi și capacitatea acestora de a le asimila satisfăcător crează un decalaj care determină o acțiune de renovare a învățământului pe mai multe planuri: obiective pedagogice și conținutul învățământului, structuri, organizare și tehnologie didactică.

În practica școlară tratarea diferențiată a elevilor se poate face și prin utilizarea unor game variate de muncă independentă, atât în clasă, cât și acasă. Procedul este deosebit de eficace atunci când stabilirea unor teme pe măsura elevilor se întemeiază pe o cunoaștere profundă a capacităților fiecărui elev și, mai ales, pe evidența dificultăților și a greșelilor caracteristice pe care aceștia le-au întâmpinat ori le-au săvârșit în lucrările precedente, fiindcă în funcție de acestea se pot alege, fie temele comune pe care să le rezolve independent toți elevii din clasă, fie temele care să ajute grupele de nivel sau pe fiecare elev în parte să se dezvolte la nivelul posibilităților lui.

Acțiunea de diferențiere a activităților cu elevii, trebuie stabilită orientând-o după acele aspecte care influențează mai puternic randamentul acestora. Stabilirea unui sistem de lucru adecvat trebuie să se facă în funcție de "capacitatea de învățare" sau de "însușire" a informațiilor (receptivitate la învățare). Tratarea diferențiată este o premisă a prevenirii eșecului școlar și reprezintă garanția obținerii unor rezultate deosebite în munca institutorilor.

Bibliografie:

- Ion T. Radu, Învățământul diferențiat. Concepții și strategii, București, E. D. P. 1978
- Nicolae Oprescu, Ameliorarea randamentului școlar prin diferențierea învățământului, Modernizarea învățământului primar, București, E. D. P. 1980
- Ioan Jinga, Tratarea diferențiată a elevilor, Revista de pedagogie, Nr. 6, București, 1983

ANTON ANDREEA MAGDALENA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2, BOLDEȘTI-SCĂENI

LOCALITATE: BOLDEȘTI-SCĂENI

Digitalizarea în învățământul primar

În ultimul deceniu, digitalizarea a devenit un proces esențial în toate domeniile societății, inclusiv în educație. În învățământul primar, integrarea tehnologiei digitale are un impact profund asupra modului în care copiii învață și interacționează cu informația. Această transformare vine atât cu oportunități semnificative, cât și cu provocări care trebuie gestionate cu atenție.

Utilizarea tehnologiei digitale în clasele primare aduce numeroase beneficii. Resursele interactive, platformele educaționale online și instrumentele multimedia stimulează interesul și motivația elevilor. Conținutul vizual și auditiv facilitează înțelegerea conceptelor abstracte, iar aplicațiile de învățare personalizată permit adaptarea procesului educativ la ritmul fiecărui copil.

De asemenea, tehnologia promovează dezvoltarea competențelor digitale timpurii, esențiale pentru succesul în societatea modernă. Elevii învață să folosească dispozitivele electronice în mod responsabil, să caute informații relevante și să colaboreze în proiecte online. Cu toate beneficiile sale, digitalizarea aduce și provocări importante. Una dintre acestea este asigurarea accesului egal la tehnologie, în special pentru copiii din medii dezavantajate. De asemenea, există riscul ca utilizarea excesivă a dispozitivelor să afecteze concentrarea, interacțiunea socială directă și dezvoltarea abilităților motrice fine.

Profesorii trebuie să fie pregătiți să integreze tehnologia într-un mod echilibrat, astfel încât instrumentele digitale să completeze metodele tradiționale de predare. Formarea continuă a cadrelor didactice în domeniul competențelor digitale este, prin urmare, esențială.

În multe școli primare, platformele educaționale precum Google Classroom, Kahoot! sau Wordwall sunt utilizate pentru a crea lecții interactive și evaluări atractive. Tabletele și tablele interactive transformă predarea într-o experiență dinamică, în care elevii pot participa activ la procesul de învățare. De asemenea, proiectele de tip "Școala digitală" sau "Smart Classroom" sprijină modernizarea infrastructurii și formarea profesorilor.

Digitalizarea în învățământul primar nu este doar o tendință, ci o necesitate în era informațională. Implementată inteligent și echilibrat, tehnologia poate contribui semnificativ

la creșterea calității educației, la motivarea elevilor și la pregătirea lor pentru viitor. Totuși, succesul procesului de digitalizare depinde de sprijinul acordat profesorilor, de investițiile în infrastructură și de o viziune educațională centrată pe elev.

Bibliografie

Comisia Europeană. (2020). Digital Education Action Plan (2021-2027). Bruxelles.

Ministerul Educației. (2022). Strategia pentru digitalizarea educației din România 2021-2027 – SMART-Edu.

Fullan, M. (2013). Stratosphere: Integrating Technology, Pedagogy, and Change Knowledge. Pearson Canada.

Selwyn, N. (2016). Education and Technology: Key Issues and Debates. Bloomsbury Academic.

PĂUN MARIA LUCIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, ORAȘUL BOLDEȘTI-SCĂENI

LOCALITATE: BOLDEȘTI-SCĂENI

Rolul școlii în prevenirea abandonului școlar

Abandonul școlar reprezintă o problemă majoră și globală, având consecințe semnificative asupra dezvoltării personale a individului și asupra dezvoltării economico-sociale a societății. În Uniunea Europeană, România se află printre țările cu cea mai mare rată de părăsire timpurie a școlii. În fața acestei realități, rolul școlii în prevenirea abandonului școlar devine esențial. Școala nu trebuie să fie doar un loc de educație formală, dar și un mediu sigur și de susținere, capabil să prevină abandonul prin diverse măsuri și strategii.

Pentru a înțelege rolul școlii în prevenirea abandonului școlar, este esențial să identificăm principalele cauze care determină copiii și tinerii să renunțe la educație. Cauzele abandonului școlar sunt complexe și se află la intersecția mai multor factori socio-economici, culturali și educaționali.

Printre cele mai semnificative cauze se numără:

➤ *Factori economici și sărăcia*

Sărăcia reprezintă o cauză majoră a abandonului școlar în România și nu numai. Multe familii nu își permit să acopere cheltuielile necesare pentru educația copiilor lor – rechizite, uniforme, transport, masă. De asemenea, în multe cazuri, copiii din familii sărace sunt nevoiți să muncească pentru a contribui la venitul familiei, ceea ce le reduce timpul și interesul pentru educație.

➤ *Absența sprijinului familial*

Lipsa sprijinului din partea părinților este un alt factor determinant în procesul de abandon școlar. În multe cazuri, părinții nu sunt implicați suficient în educația copiilor lor din cauza lipsei de educație, de timp (datorită programului de muncă prelungit) sau a dificultăților economice. Părinții care lucrează în străinătate sau cei care trăiesc în condiții de marginalizare socială sunt mai puțin capabili să ofere suportul necesar copiilor.

➤ *Lipsa unui sistem de învățământ incluziv*

Sistemele educaționale care nu sunt incluzive – care nu răspund nevoilor elevilor cu dificultăți de învățare sau cu dizabilități – pot duce la excluderea acestora din procesul

educațional. Elevii care se simt „diferiți” față de colegii lor din cauza performanței scăzute sau a altor particularități sunt mai susceptibili să renunțe la școală.

➤ *Discriminarea și stigmatizarea*

În multe școli, copiii din medii vulnerabile (de exemplu, romi, copii din medii economice defavorizate) sunt expuși la discriminare și stigmatizare. Acest lucru poate crea un sentiment de izolare și de respingere, iar copiii afectați de aceste fenomene pot abandona școala pentru a scăpa de bullying-ul școlar.

Școala joacă un rol central în prevenirea abandonului școlar, iar acest rol nu se limitează doar la transmiterea cunoștințelor academice. Prevenirea abandonului școlar presupune un ansamblu de măsuri care vizează sprijinirea fiecărui elev, abordarea cauzelor subiacente ale abandonului și crearea unui mediu favorabil învățării.

Principalele acțiuni ce pot fi întreprinse de către școală sunt următoarele:

➤ *Identificarea din timp a elevilor cu risc de abandon*

Una dintre cele mai importante măsuri în prevenirea abandonului școlar este identificarea timpurie a elevilor care riscă să abandoneze. Cadrele didactice, consilierii școlari și psihologii școlari trebuie să monitorizeze atent evoluția fiecărui elev, observând semnele de risc, cum ar fi absenteismul frecvent, performanțele scăzute, problemele comportamentale sau emoționale. Intervenția timpurie este esențială. Elevii care prezintă semne de risc trebuie să fie sprijiniți imediat prin consiliere psihologică, sesiuni de mentorat și programe remediale pentru a preveni abandonul.

➤ *Crearea unui climat educațional pozitiv și incluziv*

Un alt aspect esențial în prevenirea abandonului școlar este crearea unui climat educațional sigur, incluziv și motivant. O școală în care elevii se simt respectați și sprijiniți este mai puțin probabil să lase elevii să abandoneze. Climatul școlar trebuie să fie unul deschis, unde toți elevii sunt încurajați să participe activ la viața școlii. Școlile trebuie să adopte politici clare împotriva bullying-ului și discriminării, promovând o cultură a respectului și a diversității. Cadrele didactice trebuie să fie formate pentru a lucra cu elevi din medii diverse și pentru a adopta metode de învățare care răspund nevoilor tuturor elevilor.

➤ *Programe educaționale suplimentare și sprijin individualizat*

Elevii care întâmpină dificultăți în învățare trebuie să beneficieze de sprijin suplimentar. Măsuri precum programele „Școala după școală”, în care elevii pot beneficia de ore suplimentare de pregătire, sau „A doua șansă”, care permite elevilor care au abandonat să revină și să termine studiile, sunt exemple de bune practici. De asemenea, școlile trebuie să

ofere consiliere psihologică și programe de mentorat pentru elevii care se află în dificultate emoțională sau socială.

➤ *Implicarea părinților și a comunității*

Prevenirea abandonului școlar nu poate fi realizată fără o implicare activă a părinților și a comunității. Părinții trebuie să fie informați regulat despre progresul școlar al copiilor lor, să participe la ședințele cu părinții și să fie implicați în activitățile educaționale ale școlii. De asemenea, colaborarea școlii cu organizațiile nonguvernamentale (ONG-uri) și autoritățile locale poate aduce resurse suplimentare pentru elevii vulnerabili.

➤ *Proiectul „Școala după școală”*

Implementat de mai multe școli din România, acest program oferă elevilor care au dificultăți în a înțelege materia lecțiilor un mediu suplimentar pentru a recupera materia pierdută. Prin activități suplimentare și sprijin personalizat, elevii își pot îmbunătăți performanțele școlare și pot rămâne implicați în procesul educațional.

➤ *Programul „Fiecare Copil în Grădiniță”*

Acest program, implementat de Asociația OvidiuRO, vizează integrarea copiilor din medii defavorizate în sistemul educațional de la o vârstă fragedă. Prin oferirea de burse și suport educațional, programul contribuie la reducerea riscului de abandon școlar în ciclul primar.

➤ *Proiectul „A doua Șansă”*

Acest program oferă oportunități de reîntoarcere în școală pentru tinerii care au abandonat sistemul educațional. Proiectul permite elevilor să finalizeze studiile la o vârstă mai înaintată, într-un sistem adaptat nevoilor lor.

➤ *Colaborarea cu ONG-uri*

Diverse organizații nonguvernamentale, precum „Teach for Romania” și „World Vision”, au implementat programe educaționale care sprijină școlile din zone defavorizate, oferind resurse educaționale suplimentare, sesiuni de formare pentru profesori și mentorat pentru elevi.

Abandonul școlar este un fenomen complex, cu multiple cauze, însă școala joacă un rol esențial în prevenirea acestuia. Măsurile eficiente de prevenire a abandonului școlar trebuie să vizeze nu doar formarea academică a elevilor, ci și sprijinul emoțional și social al acestora, implicarea părinților și a comunității, precum și crearea unui mediu educațional sigur și incluziv. Prin implementarea unor politici educaționale adecvate și colaborarea cu diferite instituții și organizații, școlile pot contribui la reducerea abandonului școlar și la asigurarea unui viitor educațional stabil pentru fiecare copil.

Bibliografie

Eurostat, „Early school leavers statistics”, 2023. Disponibil la: <https://ec.europa.eu/eurostat>

Ministerul Educației, „Raport privind starea învățământului în România”, 2023. Disponibil la: <https://www.edu.ro>

UNICEF România, „Educația copiilor vulnerabili”, 2021. Disponibil la: <https://www.unicef.org/romania>

Asociația OvidiuRO, „Fiecare copil în grădiniță”, 2023. Disponibil la: <https://www.ovid.ro>

Teach for Romania, „Învăță pentru România”, 2023. Disponibil la: <https://www.teachforromania.org>

Cristea, S. (2019) "Soluții pentru reducerea abandonului școlar în România: O abordare integrată", Editura Științifică

Sociu, C. (2020) "Eficiența Programelor Naționale în Combaterea Abandonului Școlar: Studii de Caz din România", Editura Polirom

DUMITRU IULIANA-MAGDALENA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PAREPA-RUȘANI

LOCALITATE: COLCEAG

De ce învățăm? Puterea cunoașterii în viața de zi cu zi

În fiecare dimineață, mii de elevi se trezesc, își iau ghiozdanul și pornesc spre școală. Unii sunt entuziasmați, alții mai puțin. Fiecare zi aduce lecții noi, teme, teste, profesori care explică, întrebări și răspunsuri. Dar, în mijlocul acestei rutine, apare o întrebare care, poate, ne trece tuturor prin minte la un moment dat: „De ce învățăm?”

E o întrebare importantă. Nu pentru că pune la îndoială sistemul educațional, ci pentru că ne ajută să înțelegem sensul din spatele efortului nostru zilnic.

Învățarea nu înseamnă doar școală.

De multe ori, asociem ideea de învățare cu școala, manualele și examenele. Dar învățarea e mai mult decât atât. Este un proces care începe la naștere și nu se încheie niciodată. Învățăm cum să vorbim, cum să ne comportăm, cum să ne exprimăm emoțiile. Mai târziu, învățăm despre lume, despre ceilalți, dar și despre noi înșine. Școala este, însă, locul unde această învățare capătă structură. Aici ne sunt oferite informații, metode, provocări și susținere pentru a crește ca oameni.

Ce ne oferă învățătura?

1. Cunoștințe – Învățăm fapte, date, reguli, teorii. De exemplu, aflăm cum funcționează corpul uman, cum a evoluat planeta, cum se scrie corect în limba maternă sau cum rezolvăm o ecuație.
2. Abilități – Învățăm să gândim critic, să analizăm, să lucrăm în echipă, să rezolvăm probleme. Acestea sunt competențe esențiale pentru viață, indiferent de cariera aleasă.
3. Încredere – Atunci când înțelegi ceva ce ți se părea greu sau când reușești să îți exprimi ideile în fața clasei, câștigi încredere în tine.
4. Libertate – Cu cât știi mai multe, cu atât ai mai multe opțiuni. Cunoștințele îți oferă libertatea de a alege ce drum vrei să urmezi.

Ce legătură are școala cu lumea reală?

Mulți elevi se întreabă: „La ce-mi folosește mie să știu asta?” Este o întrebare firească. La prima vedere, poate nu pare că o formulă matematică sau un comentariu literar are legătură cu viața reală. Dar dacă privim mai atent, descoperim că tot ce învățăm are aplicabilitate.

- Matematica dezvoltă logica și gândirea structurată – utile în orice domeniu, de la economie până la IT.
- Literatura ne învață empatia, capacitatea de a înțelege trăirile altora – o abilitate esențială în relațiile personale și profesionale.
- Istoria ne arată cum au evoluat societățile și ne ajută să învățăm din greșelile trecutului.
- Științele ne explică lumea în care trăim și ne pregătesc pentru provocările viitorului: schimbări climatice, sănătate, tehnologie.
- Tot ce ne înconjoară – clădiri, telefoane, internet, filme, muzică, medicamente – a fost creat de oameni care, la un moment dat, au fost elevi și au învățat, pas cu pas, exact ca tine.
- Învățarea înseamnă progres
- Într-o lume care se schimbă rapid, învățarea continuă este cheia succesului. Nu mai este suficient să înveți „pentru o meserie”. Trebuie să fii capabil să te adaptezi, să înveți lucruri noi și să te reinventezi ori de câte ori este nevoie.
- Așadar, școala nu este o „perioadă de sacrificiu”, ci o etapă de investiție în tine. Este fundația pe care îți vei construi viitorul.

Sfaturi pentru a face învățarea mai plăcută

1. Pune întrebări – Nu învăța doar pentru test. Caută să înțelegi cu adevărat. Curiozitatea este motorul învățării.
2. Leagă informațiile de viața reală – Gândește-te cum se aplică în viață ceea ce înveți. Vei vedea altfel lecțiile.
3. Găsește-ți ritmul – Fiecare învață în felul lui. Nu te compara. Descoperă metodele care funcționează pentru tine.
4. Greșește cu încredere – Fiecare greșală este o lecție. Nu te teme de ele, ci învață din ele.

Învățarea este o superputere. Nu doar că îți deschide mintea, dar îți deschide și drumuri. Îți oferă libertatea de a visa, de a construi, de a alege. Nu învățăm doar pentru școală, ci pentru noi înșine, pentru viitorul nostru.

Așa că, data viitoare când deschizi un manual sau te pregătești pentru un test, amintește-ți: nu înveți doar ca să iei o notă. Înveți pentru a deveni cea mai bună versiune a ta.

COSTACHE MARIA ALEXANDRA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ PAREPA-RUȘANI, COMUNA COLCEAG

LOCALITATE: COLCEAG

Metodele activ-participative utilizate în învățământul primar

Așa cum afirmă Sorin Cristea, „metodele de instruire sunt cunoscute și sub formula de metode didactice sau metode de învățământ (promovate în cadrul procesului de învățământ) și reprezintă componenta de bază a metodologiei de instruire (2019, p. 210). ”

Pentru cadrul didactic, o metodă reprezintă o cale de organizare a învățării în vederea atingerii unor standarde, iar pentru cei din urmă reprezintă un drum pe care trebuie să îl urmeze în vederea formării și îmbogățirii bagajului de cunoștințe.

I.O. Pânișoară, C.L. Oprea, R. Chirca (2019) realizează o inventariere a metodelor activ-participative, iar printre cele cu aplicabilitate largă în învățământul primar, adăugăm și amintim:

A. Metode și tehnici bazate pe analiză/organizare conceptuală:

- Hărțile conceptuale
- Hărțile mintale
- Diagrama Venn
- Cardurile cu sarcini (Task cards)
- Harta kinestezică
- Tehnica Lotus (Floarea de nufăr)
- Matricea obținerii de date
- Diagrama cauzelor și a efectului
- Tehnica fishboning

B. Metode și tehnici bazate pe producerea ideilor și rezolvarea de probleme:

- Brainstormingul
- Explozia stelară (Starbursting)
- Ciorchinele
- Știu/ Vreau să știu/ Am învățat!

- Cvintetul
- Metoda Brainwriting
- Metoda concasării și Tehnica SCAMPER
- Metoda imunizării
- Tehnica cubului
- Metoda pirmaidei/a bulgărelui de zăpadă

C. Metode și tehnici bazate pe reflecție și observație:

- Jurnalul reflexiv
- Tehnica 3-2-1
- R.A.I
- Jurnalul cu dublă intrare
- Tehnica Bulei de gândire (Thought bubble)
- Tehnica Aici și Acolo (Here and There)
- Metoda interacțiunii observate (acvariului/Fishbowl)

D. Tehnici bazate pe jocul de rol:

- Pălăriile gânditoare
- Frisco
- Metoda Rolestorming

E. Metode bazate pe dezvoltarea cooperării în interiorul grupului:

- Tehnicile TGT și STAD
- Predarea reflexivă
- Metoda mozaicului
- Controversa creativă (structurată/academică)
- Schimbă perechea sau cercurile concentrice

Bibliografie:

Cristea, S. (2019). Metodologia și tehnologia instruirii. În Albușescu, I., Catalano, H. Sinteze de pedagogia învățământului primar (pp. 201-217). București: Didactica Publishing House.

Pânișoară, I.O., Oprea, C.L, Chirca, R. (2019). Metode de învățământ. Perspective moderne.
În Pânișoară, I.O., Manolescu, M. Pedagogia învățământului primar și preșcolar (pp. 389-419).
Iași: Polirom.

STANCIU NICOLETA LOREDANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA SALCIA

LOCALITATE: SALCIA

Creativitatea în educația timpurie

Creativitatea în educația timpurie este esențială pentru dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a copiilor. Iată de ce este atât de importantă:

1. Dezvoltă gândirea critică și rezolvarea problemelor

Creativitatea îi ajută pe copii să găsească soluții originale la probleme, să exploreze idei noi și să învețe din propriile experiențe. Prin jocuri și activități creative, copiii învață să gândească flexibil și să își dezvolte capacitatea de adaptare.

2. Stimulează expresia emoțională și încrederea în sine

Activitățile creative, precum desenul, muzica, dansul sau jocul de rol, le permit copiilor să își exprime emoțiile într-un mod natural și sănătos. Acest lucru contribuie la dezvoltarea stimei de sine și la învățarea autoreglării emoționale.

3. Îmbunătățește abilitățile de comunicare și socializare

Prin jocuri de rol, povești inventate și activități artistice, copiii învață să își exprime ideile clar și să colaboreze cu ceilalți. Aceste experiențe îi pregătesc pentru interacțiunile sociale viitoare.

4. Încurajează curiozitatea și dorința de a învăța

Copiii creativi sunt mai motivați să exploreze lumea din jurul lor și să învețe lucruri noi. Atunci când li se permite să descopere prin joacă, învățarea devine o experiență plăcută și naturală.

5. Ajută la dezvoltarea motricității fine și grosiere

Activitățile precum desenul, modelajul sau construirea cu blocuri dezvoltă motricitatea fină, în timp ce dansul și jocurile fizice contribuie la coordonarea motrică generală.

6. Pregătește copiii pentru viitor

Într-o lume în continuă schimbare, creativitatea este o competență esențială. Învățând să

gândească „outside the box” de la o vârstă fragedă, copiii vor avea mai multe șanse de succes în carieră și în viață.

Stimularea creativității în educația timpurie este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor. Iată câteva metode eficiente:

1. Oferă un mediu stimulant și liber

Creează un spațiu de joacă bogat în materiale diverse: hârtie, creioane colorate, lut, blocuri de construcție, instrumente muzicale.

Evită limitările stricte; lasă copiii să își exprime ideile fără teama de a greși.

2. Încurajează joaca liberă și explorarea

Permite-le să inventeze propriile jocuri și să folosească obiecte comune în moduri neașteptate. Jocul de rol („de-a doctorul”, „de-a bucătarul”) stimulează imaginația și dezvoltă abilități sociale.

3. Folosește arta și muzica

Desenul, pictura și modelajul ajută la exprimarea emoțiilor și gândurilor.

Muzica (cântatul, dansul, crearea de ritmuri) dezvoltă creativitatea auditivă și coordonarea.

4. Spune povești și încurajează inventarea lor

Citirea poveștilor stimulează imaginația și vocabularul.

Încurajează copiii să inventeze finaluri alternative sau propriile lor povești.

5. Pune întrebări deschise

Evită întrebările cu răspuns „da” sau „nu”. În schimb, folosește întrebări precum:

„Ce s-ar întâmpla dacă...?”

„Cum ai face tu asta diferit?”

„Dacă ai putea crea un animal nou, cum ar arăta?”

6. Folosește activități multisenzoriale

Experimentele simple (ex: amestecarea culorilor, jocuri cu apă și nisip) stimulează curiozitatea.

Texturile, mirosurile și sunetele diverse îi ajută pe copii să exploreze lumea.

7. Încurajează colaborarea și exprimarea personală

Proiectele de grup (construirea unui oraș din cuburi, desenarea unei povești comune) încurajează cooperarea.

Validează ideile și eforturile copiilor, fără a impune un singur mod „corect” de a face lucrurile.

8. Redu utilizarea excesivă a ecranelor și promovează joaca activă

Timpul petrecut în natură și interacțiunile directe stimulează creativitatea mult mai bine decât conținutul digital pasiv.

Bibliografie:

Enachescu Eugenia, Creativitatea copiilor. O abordare psihopedagogică, Editura Universitară, 2015

Dău Gașpar Oana, Aspecte psihopedagogice și sociale ale creativității în funcție de diversitatea individuală, Editura Pro Universitaria, 2024

PÎRVU MIHAELA MĂDĂLINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL "VESELIEI"

LOCALITATE: SAT MALU VÂNĂȚ, COMUNA IZVOARELE

Scânteia Inovației

În contextul unei lumi aflate într-o schimbare rapidă, creativitatea a devenit o competență esențială, poate chiar cea mai importantă, pentru succesul personal și profesional. Nu mai este suficient să memorăm și să reproducem informații; trebuie să gândim critic, să inovăm și să ne adaptăm la situații noi. Educația joacă un rol crucial în cultivarea acestei abilități, transformând elevii în indivizi creativi, capabili să genereze idei originale și să le transpună în realitate.

Ce este creativitatea în educație?

Creativitatea în educație nu se limitează la domeniile artistice, ci se referă la capacitatea de a gândi dincolo de tipare, de a explora idei noi și de a găsi soluții inovatoare în orice disciplină. Aceasta implică:

- **Fluența:** Generarea unui număr mare de idei.
- **Flexibilitatea:** Abordarea unei probleme din perspective diferite.
- **Originalitatea:** Crearea de idei noi și neobișnuite.
- **Elaborarea:** Dezvoltarea și îmbunătățirea ideilor existente.

De ce este importantă creativitatea în educație?

Integrarea creativității în procesul de învățare aduce numeroase beneficii:

- **Îmbunătățește implicarea elevilor:** Activitățile creative fac învățarea mai interactivă și captivantă, stimulând curiozitatea și motivația elevilor.
- **Dezvoltă gândirea critică:** Creativitatea îi încurajează pe elevi să analizeze informații, să evalueze idei și să ia decizii обосновате.
- **Promovează rezolvarea de probleme:** Procesul creativ implică identificarea problemelor, generarea de soluții și evaluarea eficacității acestora, abilități esențiale pentru succesul în viață.
- **Stimulează inovația:** Elevii creativi sunt mai predispuși să genereze idei noi și să găsească soluții inovatoare la problemele complexe ale lumii contemporane.
- **Pregătește pentru viitor:** Într-o piață a muncii în continuă schimbare, angajatorii caută indivizi creativi, adaptabili și capabili să învețe pe tot parcursul vieții.

Cum putem stimula creativitatea la elevi?

Există numeroase strategii și tehnici pe care educatorii le pot utiliza pentru a încuraja creativitatea elevilor:

- Crearea unui mediu de învățare sigur și stimulativ: Elevii trebuie să se simtă confortabil să-și exprime ideile, fără teama de a fi judecați sau criticați.
- Încurajarea întrebărilor și a curiozității: Profesorii ar trebui să-i încurajeze pe elevi să pună întrebări, să exploreze subiecte care îi interesează și să-și urmeze curiozitatea.
- Oferirea de oportunități pentru explorare și experimentare: Elevii ar trebui să aibă libertatea de a explora diferite materiale, tehnici și idei, fără a se concentra exclusiv pe rezultatul final.
- Promovarea colaborării și a schimbului de idei: Lucrul în echipă îi expune pe elevi la perspective diferite și îi ajută să-și dezvolte abilitățile de comunicare și colaborare.
- Utilizarea de metode de predare active și interactive: Metodele precum brainstorming-ul, studiile de caz, proiectele de grup și învățarea bazată pe probleme stimulează gândirea creativă și implicarea activă a elevilor.
- Integrarea artelor în curriculum: Activitățile artistice, cum ar fi muzica, dansul, teatrul și artele vizuale, dezvoltă imaginația, exprimarea emoțională și gândirea creativă.
- Folosirea tehnologiei într-un mod creativ: Instrumentele digitale pot fi utilizate pentru a crea prezentări multimedia, animații, jocuri interactive și alte proiecte creative.
- Evaluarea creativității: Profesorii ar trebui să evalueze nu doar cunoștințele elevilor, ci și procesul creativ, originalitatea ideilor și capacitatea de a le elabora.

Concluzie

Creativitatea este o abilitate fundamentală care trebuie cultivată și valorizată în sistemul educațional. Prin adoptarea unor strategii pedagogice inovatoare și prin crearea unui mediu de învățare stimulativ, educatorii pot transforma elevii în indivizi creativi, încrezători și pregătiți să facă față provocărilor secolului XXI.

Bibliografie :

- Amabile, T. M. (1998). How to kill creativity. Harvard business review, 76(5), 76-87.
- Beghetto, R. A., & Kaufman, J. C. (2013). Do people recognize creative work?. Journal of Creative Behavior, 47(1), 10-26.
- Craft, A. (2001). Creativity in education. Continuum.

- Glăveanu, V. P. (2010). Principles for a cultural psychology of creativity. *Culture & Psychology*, 16(2), 147-163.
- Robinson, K. (2011). *Out of our minds: Learning to be creative*. John Wiley & Sons.
- Runco, M. A., & Jaeger, G. J. (2012). The standard definition of creativity. *Creativity Research Journal*, 24(1), 92-96.
- Sawyer, R. K. (2012). *Explaining creativity: The science of human innovation*. Oxford University Press.
- Sternberg, R. J. (2006). The nature of creativity. *Creativity research journal*, 18(1), 87-98.
- Cosmovici, A. (1999). *Creativitate și educație*. Polirom.
- Dinu, M. (2002). *Creativitatea*. Editura Didactică și Pedagogică.
- Pop, D. (2012). *Psihologia creativității*. Editura Universitară.

OLTEANU KRISTINA-ELENA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA RAZĂ DE SOARE PLOIEȘTI

LOCALITATE: PLOIEȘTI, JUDEȚUL PRAHOVA

Importanța dezvoltării inteligenței emoționale la copiii preșcolari

Educația copilului ar trebui să aibă ca scop ajutorul dat acestuia, în sensul găsirii modalităților și a domeniului de manifestare, în care capacitățile să fie favorabile și în care să fie competent și mulțumit .Fiecare copil este diferit și nu poate fi comparat „decât cu sine însuși,,.Și totuși, câteva lucruri esențiale îi fac pe toți să fie asemenea ,toți au nevoie de dragoste, de securitate, de îngrijire și de exercițiu. Toți simt nevoia de recunoaștere și acceptare. Toți caută sprijin în adult și chiar au nevoie de un anumit control din partea acestuia, pe măsură ce își dezvoltă încrederea în sine și dobândesc propria experiență. Pentru ca ființa umană să relaționeze optim, are nevoie de un anumit grad de mulțumire interioară. Această mulțumire interioară apare atunci când persoana reușește să fie de acord cu propriile ei trebuințe, dorințe, sentimente. Doar inteligența academică nu este suficientă pentru ca adaptarea persoanei să se realizeze cu succes. Este nevoie și de o altfel de inteligență în acest sens, și anume , inteligența emoțională. Acesta este factorul de legătură-liantul-am putea spune, între o persoană și mediul din care face parte.

Pentru o mai bună adaptare și o eficiență crescută a educației ar trebui să acționăm în direcția formării competențelor emoționale și sociale, controlării impulsurilor, cum ar fi: stăpânirea mâinii ,manifestarea bucuriei, găsirea unor soluții creatoare pentru problemele ivite.

Apare oportunitatea educării copilului în direcția găsirii unor modalități eficiente de exprimare a sentimentelor și a emoțiilor proprii.

Orice copil își poate dezvolta o inteligență dacă este bine motivat, dacă trăiește într-o cultură care prețuiește acea inteligență și dacă există resurse umane și artefacte pe care le poate folosi.

Educația emoțională are un impact profund asupra vieții copiilor pe termen lung.

Copiii care învață să-și recunoască, să înțeleagă și să gestioneze emoțiile, dezvoltă abilități esențiale pentru viață precum ar fi: empatia, autocontrolul și reziliența.

Îmbunătățirea relațiilor interpersonale îi ajută să comunice mai eficient, să-și dezvolte abilități sociale, ceea ce le permite să formeze și să mențină relații sănătoase cu alți copii și adulți.

De asemeni, copiii care au o inteligență emoțională adecvată sunt mai puțin predispuși să dezvolte comportamente agresive sau antisociale, deoarece învață să-și gestioneze emoțiile și conflictele într-un mod constructiv, ducând astfel la reducerea comportamentelor problematice.

Copiii care își gestionează eficient emoțiile sunt mai concentrați și mai motivați să învețe deoarece inteligența emoțională este corelată cu performanțele academice.

Educația emoțională contribuie la sănătatea mentală a copiilor, ajutându-i să-și dezvolte mecanisme de coping sănătoase și să-și reducă riscul de anxietate și depresie.

Educația emoțională a copilului preșcolar poate fi încurajată și dezvoltată prin diverse metode, strategii și activități, atât acasă cât și la grădiniță.

Modelarea comportamentului emoțional. Copiii învață prin imitare, așa că este important ca părinții și educatorii să le arate cum să gestioneze emoțiile într-un mod sănătos, prin discuții deschise despre sentimente, exprimarea calmă a frustrărilor.

Crearea unui mediu sigur și susținător. Copiii trebuie să se simtă în siguranță pentru a-și exprima emoțiile. trebuie să ne asigurăm că le oferim un mediu în care copiii se simt ascultați și înțeleși.

Jocuri și activități de rol. Folosim jocurile de rol pentru a ajuta copiii să înțeleagă diverse emoții și situații: un personaj este trist/supărat- ce ar putea face să se simtă bine/ cum l-am putea ajuta noi să se simtă bine?

Cărți și povești. Citirea de povești care abordează teme emoționale poate ajuta copiii să înțeleagă mai bine diverse sentimente. Discuțiile despre personaje și emoțiile lor pot fi foarte constructive.

Învățarea limbajului emoțional. Să petrecem cu copilul timp discutând despre emoțiile lui. Să-l întrebăm cum se simte și ce l-a făcut să se simtă așa. Să-l încurajăm să fie deschis și sincer.

Învățarea limbajului emoțional. Să ajutăm copiii să învețe cuvinte pentru a-și exprima emoțiile. În loc să spună: „sunt supărat, îl putem învăța să spună „mă simt frustrat pentru că,

Tehnici de relaxare. Este necesar să-i învățăm pe copii simple tehnici de relaxare: să respire profund sau meditația ghidată, pentru a-i ajuta să se calmeze în situații stresante.

Jurnalul emoțiilor. Să-i încurajăm pe copii să-și păstreze un jurnal al emoțiilor în care să deseneze sau să scrie despre cum se simt în fiecare zi. Acest lucru îl poate ajuta să-și înțeleagă și să-și gestioneze mai bine emoțiile.

Implementând aceste practici , părinții și educatorii pot contribui la dezvoltarea inteligenței emoționale a copiilor preșcolari și la pregătirea lor pentru provocările viitoare.

Dezvoltarea inteligenței emoționale la copiii preșcolari este esențială pentru formarea abilităților sociale și emoționale care îi vor ajuta pe parcursul vieții. Inteligența emoțională implică capacitatea de a recunoaște, înțelege și gestiona emoții, precum și de a recunoaște și influența emoțiile celorlalți.

Bibliografie: Goldman D.(1995) Inteligența emoțională, De ce poate conta mai mult decât IQ-ul?

Revista învățământului preșcolar 2003.

NEGULESCU IRINA GABRIELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALA NICOLAE TITULESC –GPN NR 51

PLOIESTI(STRUCTURA)

LOCALITATE:PLOIESTI

"Descoperirea lumii prin ochii copilului: Metode moderne de predare la preșcolari"

Educația timpurie este cea mai puternică investiție pe care o putem face pentru viitor."

– James Heckman, laureat Nobel pentru economie

Primii ani de viață sunt fundamentali pentru dezvoltarea intelectuală, socială și emoțională a copilului. În această perioadă, metodele de predare trebuie să răspundă nevoilor naturale de explorare, joc și exprimare liberă. Învățarea devine astfel o aventură zilnică, iar educatorii — ghizi ai acestei minunate călătorii.

Învățarea prin joc – temelia cunoașterii

Jocul este limbajul preferat al copiilor. Studiile recente realizate de American Academy of Pediatrics (2023) confirmă că jocul activ, atât liber cât și ghidat, dezvoltă funcțiile executive ale creierului, abilitățile sociale și motivația pentru învățare. Fie că vorbim despre jocuri de rol, construcții sau explorări senzoriale, activitățile ludice susțin atât imaginația, cât și rezolvarea de probleme.

Ce putem aplica la clasă:

Colțuri de joacă tematice (magazin, spital, atelier de construcții)

Jocuri de grup pentru dezvoltarea colaborării și a comunicării

Activități de improvizație și storytelling

Învățarea prin experiențe concrete

La vârsta preșcolară, experiențele directe sunt fundamentale. Copiii învață cel mai bine „cu mâinile și cu inima”, testând, greșind și încercând din nou. Atelierele practice, proiectele de grădinarit, experimentele științifice simple – toate acestea transformă cunoașterea într-un proces viu și memorabil.

Mic experiment de încercat:

Plantarea semințelor într-un borcan transparent pentru a urmări împreună creșterea rădăcinilor
– o lecție practică despre natură și răbdare!

Puterea relațiilor și a emoțiilor pozitiv

Un alt factor esențial, deseori subestimat, este relația emoțională dintre educator și copil. Potrivit unui raport al Harvard Center on the Developing Child (2022), copiii care beneficiază de un atașament pozitiv față de adulți semnificativi dezvoltă mai ușor competențe cognitive, sociale și de autoreglare emoțională.

Sugestii practice:

Întâlniri de dimineață în cerc, unde fiecare copil este ascultat

Rutină zilnică predictibilă, pentru a crea un mediu sigur și primitor

Încurajări frecvente și sincere pentru fiecare mic progres

Creativitatea – libertatea de a visa

La preșcolari, creativitatea înseamnă mult mai mult decât desen și pictură. Este modul lor de a înțelege lumea și de a-și exprima emoțiile. Sprijinind exprimarea liberă prin arte vizuale, muzică, mișcare sau joc dramatic, contribuim la dezvoltarea imaginației, a încrederii în sine și a gândirii flexibile.

În concluzie, metodele de predare eficiente la preșcolari pun accent pe joc, experiență practică, relații calde și creativitate. Rolul educatorului este să observe, să încurajeze și să creeze un mediu unde fiecare copil simte că poate descoperi lumea în ritmul său propriu — cu bucurie, curaj și curiozitate.

MOCANU ANGELICA-OANA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE TITULESCU” PLOIEȘTI

- GPN NR 51 PLOIEȘTI - STRUCTURĂ

LOCALITATE: PLOIEȘTI

Proiect de activitate

Grupa: mică „Albinuțe”

Tema anuală de studiu: „Când, cum și de ce se întâmplă?”

Tema săptămânii: „Parfum și zumzet”

Tema activității: „Fluturașul”

Domeniul experiențial: Domeniul Om și Societate

Disciplina: Activitate practică

Mijloc de realizare: lipire

Scopul activității: Formarea și consolidarea priceperilor și deprinderilor practice, specifice nivelului de dezvoltare motrică și artistică.

Obiective operaționale:

O1- Să denumească toate materialele puse la dispoziție pe măsuțe;

O2- Să realizeze lucrarea, respectând etapele de lucru;

O3- Să analizeze din punct de vedere estetic lucrările colegilor.

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul, turul galeriei, munca independentă.

Mijloace didactice: machete- grădina Primăverii, lucrare - model, aracet, castronele cu elementele de lipit, lipici, recompense.

Forma de organizare: frontal, individual

Durata: 15 minute

Bibliografie:

- Curriculum pentru educație timpurie 2019;
- Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concept și instrumente cu care operează curriculum pentru educație timpurie, 2019;
- Scrisoarea metodică pentru anul școlar 2023-2024.

Etapele activității

1. *Moment organizatoric:* se asigură climatul propice pentru desfășurarea activității.
2. *Captarea atenției:* se realizează prin intermediul unei scrisori de la „Fluturașul Călător” care le spune copiilor că a ajuns cu bine în poieniță, dar este foarte trist pentru că a rămas singur și că nu are prieteni.
3. *Anunțarea temei și a obiectivelor:* îi voi anunța pe copii că astăzi vom realiza fluturi multicolori pentru ca „Fluturașul Călător” să nu se mai simtă singur.
4. *Dirijarea învățării:*

Intuirea materialelor

Se intuiesc materialele primite și se observă lucrarea - model. Copiii sunt așezați la măsuțe, unde fiecare are materialul necesar desfășurării activității și ascultă cu atenție etapele de lucru.

Analiza lucrării model

Se prezintă copiilor modelul și se analizează, apoi se explică și se demonstrează preșcolarilor ceea ce au de realizat:

- Etapă 1: Lipește corpul fluturașului pe mijlocul aripilor
- Etapă 2: Lipește cele două cercuri mari decupate pe partea superioară a aripilor fluturelui.
- Etapă 2: Lipește cele două inimi decupate pe partea inferioară a aripilor fluturelui.

Exerciții de încălzire a mâinilor

Înainte de a trece la executarea lucrării, se cere copiilor să execute câteva exerciții de încălzire a mușchilor mici ai mâinii: „Mișcăm degetele/ Batem tare palmele/ Răsucim încheietura/ Și dăm mingea dura-dura”.

Realizarea lucrării de către copii:

La îndemnul educatoarei, copiii încep lucrul. Se insistă asupra poziției corecte a corpului și a executării corecte a lucrării. Se vor observa copiii în timpul derulării activității, se va trece pe la măsuțe și se vor da indicații individuale unde este cazul. Pentru armonie și o bună dispoziție, copiii vor avea fond muzical, pe parcursul desfășurării activității practice.

5. *Obținerea performanței:* copiii urmează pașii indicați de educatoare în vederea realizării produsului final.

După ce timpul alocat picturii s-a scurs voi da semnalul de încetare a lucrului.

6. *Feedback:* se realizează turul galeriei prin așezarea produselor finale pe machetă. Vom discuta asupra modului în care copiii au realizat lucrările, dacă s-au respectat etapele de lucru și acuratețea lucrărilor.

7. *Încheierea activității:* voi face aprecieri verbale asupra modului de lucru al copiilor și împart recompensele.

ȘEFER MARCELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PROFESIONALĂ „GEORGE COȘBUC” MEDIEȘU AURIT

LOCALITATE: MEDIEȘU AURIT

Violența în ciclul primar: O problemă emergentă și soluții necesare

Violența în ciclul primar este o problemă îngrijorătoare care afectează tot mai mulți copii. Aceasta poate lua forme diverse și poate avea consecințe grave pe termen lung asupra dezvoltării emoționale și psihologice a copiilor. Înțelegerea cauzelor, efectelor și a modalităților de prevenire a violenței în acest stadiu timpuriu al educației este esențială pentru a crea un mediu de învățare sigur și sănătos.

În ciclul primar violența poate îmbrăca următoarele forme: violența fizică, verbală, emoțională și cea cibernetică.

Violența fizică include lovituri, bătaii și alte forme de agresiune fizică. În ciclul primar, violența fizică poate fi întâlnită atât în conflictele dintre colegi, cât și în cazuri de abuz din partea adulților. De exemplu, un copil poate fi agresat de colegii săi în timpul recreației sau chiar în clasă, în absența unei supravegheri adecvate din partea adulților și poate duce la răni fizice, dar și la traume psihologice severe.

Insulte, batjocurile și amenințările sunt forme de violență verbală. Acestea pot afecta profund stima de sine a copiilor și pot crea un mediu de învățare ostil. De exemplu, un copil poate fi umilit în fața clasei sau poate fi ținta unor comentarii răutăcioase constante, ceea ce poate duce la izolare socială și probleme emoționale.

Violența emoțională se referă la excluderea socială, intimidarea și manipularea emoțională. Acestea sunt metode prin care un copil poate fi rănit emoțional, având efecte de durată asupra sănătății sale mentale. De exemplu, un grup de copii poate decide să excludă un coleg din activitățile de grup sau să-l facă să se simtă neacceptat și neimportant.

Violența cibernetică- odată cu accesul crescut la tehnologie, chiar și copiii din ciclul primar pot deveni victime ale hărțuirii online, care poate fi la fel de dăunătoare ca și formele tradiționale de violență. Mesaje de hărțuire, fotografii compromițătoare și alte forme de agresiune digitală pot fi distribuite pe platformele de socializare sau prin intermediul aplicațiilor de mesagerie, afectând profund psihicul copiilor.

Există numeroase cauze care pot conduce la comportamente violente în rândul copiilor din ciclul primar: Mediul familial instabil, în care violența este prezentă, poate modela comportamentele agresive ale copiilor. Lipsa de supraveghere și de ghidare parentală poate exacerba aceste tendințe. Copiii care sunt martori la violența domestică sau care sunt victime ale abuzului parental sunt mai predispuși să manifeste comportamente agresive în școală. Influența mass-media: expunerea la programe TV, jocuri video și alte forme de media care glorifică violența poate încuraja comportamente agresive în rândul copiilor. Cercetările arată că copiii care petrec mult timp vizionând conținut violent au tendința de a imita comportamentele observate și de a deveni mai insensibili la suferința altora. Problemele emoționale sunt o altă cauză a comportamentului violent. Copiii care se confruntă cu anxietate, depresie sau alte tulburări emoționale pot manifesta comportamente violente ca o formă de a-și exprima frustrarea și nevoia de atenție. De exemplu, un copil care se simte neglijat sau neînțeleas acasă poate manifesta agresivitate la școală ca o modalitate de a atrage atenția asupra suferinței sale.

Impactul violenței asupra copiilor este semnificativ și poate avea efecte pe termen scurt și lung: pe termen scurt, copiii pot prezenta semne de anxietate, depresie, probleme de somn și dificultăți de concentrare la școală, pot dezvolta relații sociale defectuoase și o aversiune față de mediul școlar. De exemplu, un copil care este hărțuit constant poate începe să evite școala, să aibă rezultate academice slabe și să-și piardă interesul pentru activitățile școlare. Pe termen lung, violența în copilărie poate conduce la probleme de sănătate mentală, comportamente antisociale și dificultăți în stabilirea unor relații sănătoase în viața adultă. De asemenea, riscul de a deveni agresori sau victime în relațiile viitoare crește semnificativ. Copiii care au fost victime ale violenței pot dezvolta tulburări de anxietate sau depresie și pot avea dificultăți în a avea încredere în alții sau în a-și gestiona emoțiile într-un mod sănătos.

Prevenirea violenței în ciclul primar necesită un efort comun din partea părinților, profesorilor și al comunității. Este esențial ca părinții să ofere un mediu familial sigur și să fie modele de comportament non-violent. Comunicarea deschisă și supravegherea activităților copiilor sunt de asemenea cruciale. De exemplu, părinții pot învăța copiii să-și exprime emoțiile într-un mod sănătos și să gestioneze conflictele fără a recurge la violență. Si profesorii trebuie să fie pregătiți să recunoască semnele de violență și să intervină prompt. Crearea unui climat de clasă pozitiv, în care empatia și respectul sunt valorile centrale, poate reduce incidentele de violență. De exemplu, profesorii pot implementa programe de educație emoțională și socială care să îi ajute pe copii să-și dezvolte abilități de comunicare și de rezolvare a conflictelor. Programele comunitare de suport și consiliere pentru copii și familii pot juca un

rol important în prevenirea violenței. Implicarea organizațiilor non-guvernamentale și a autorităților locale în campanii de conștientizare și educație este de asemenea benefică. Comunitatea poate organiza ateliere pentru părinți și copii pe teme de prevenire a violenței și de dezvoltare a abilităților de viață sănătoase.

Concluzionând, violența în ciclul primar este o problemă complexă care necesită o abordare integrată pentru a fi gestionată eficient. Prin eforturi concertate din partea părinților, profesorilor și comunității, putem crea un mediu de învățare sigur și pozitiv pentru toți copiii. Este esențial să acționăm preventiv și să intervenim prompt pentru a minimiza impactul negativ al violenței asupra dezvoltării și bunăstării copiilor noștri.

RUSZ DELIA CORINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA PROFESIONALĂ „GEORGE COȘBUC”

LOCALITATE: MEDIEȘU AURIT

O lecție despre colaborare, literație și învățare prin joc

Povestea dovleacului

Într-o lume a poveștilor și a imaginației, unde cuvintele prind viață prin desen, mișcare, muzică și joc, literația devine mai mult decât o abilitate – devine o aventură. La clasa pregătitoare A, am ales să transform povestea „Copacul și dovleacul” de Anton Pann într-un proiect integrat care a adus împreună competențele de comunicare, colaborare, gândire critică și exprimare artistică, sub forma unei activități interdisciplinare numită „Povestea dovleacului”.

De la text la experiență: literația ca proces viu

Activitatea a avut ca punct de plecare o poveste clasică, reinterpretată într-un mod actual, cu accent pe înțelegerea mesajului, pe exprimarea ideilor proprii și pe dezvoltarea abilităților socio-emoționale. Copiii au fost invitați să joace rolurile personajelor și să colaboreze pentru a identifica o soluție la o problemă inspirată din text – o metodă care stimulează nu doar înțelegerea lecturii, ci și empatia, dialogul și gândirea logică. Prin întrebări deschise, discuții în perechi și lucru în echipe, am încurajat construirea sensului în jurul textului și transpunerea lui în contexte de viață reală. Fiecare copil a fost ascultat, valorificat și provocat să își exprime punctul de vedere, să își susțină ideile și să colaboreze pentru a crea o soluție comună – toate acestea contribuind la dezvoltarea literației funcționale.

Metode active și interdisciplinaritate

Activitatea a fost gândită ca un proiect de învățare interdisciplinar, în care s-au îmbinat elemente din mai multe domenii:

- Comunicare în limba română – prin povestire, argumentare, exprimarea opiniilor și jocuri de rol;
- Matematică și explorarea mediului – prin asocierea numărului la cantitate și explorarea ciclului de viață al dovleacului;

- Arte vizuale și muzică – prin realizarea de colaje, desene și acompaniamente instrumentale inspirate de melodia „Dovleacul supărat”.

Am aplicat tehnici de tip learning by doing, cooperative learning și story-based problem solving, care le-au oferit copiilor un context autentic de învățare. Folosind materiale vizuale, senzoriale și muzicale, am adaptat conținutul la stilurile de învățare ale copiilor și am favorizat învățarea multisenzorială.

De la colaborare la reflecție

Un element esențial al activității a fost reflecția. După finalizarea produselor – colaje, jocuri de rol, prezentări, copiii au vorbit despre ceea ce au învățat, despre provocările întâmpinate și despre modul în care fiecare a contribuit la echipă. Acest pas a fost esențial în consolidarea literației reflexive și metacognitive.

Prin întrebări precum „Ce am învățat despre echipă?”, „Ce mi-a plăcut cel mai mult?” sau „Cum aș putea aplica această soluție într-o altă poveste?”, elevii au fost ghidați spre autoevaluare și conștientizarea propriului parcurs de învățare.

Impact și continuitate

Activitatea s-a finalizat cu o expoziție tematică în sala de clasă și cu o documentare vizuală prin fotografii și înregistrări video, care au fost împărtășite și în mediul online pentru a valorifica munca copiilor și a crea punți de legătură cu familia și comunitatea.

Astfel de proiecte nu doar dezvoltă literația în sensul ei tradițional, ci formează copii empatici, curioși, activi, care înțeleg că poveștile nu sunt doar pentru a fi ascultate, ci pentru a fi trăite, gândite și împărtășite.

IFRIM PAULA - CRISTINA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOARA NICĂ

LOCALITATE: MOARA NICĂ, JUDEȚUL SUCEAVA

Călătoria unei semințe - Activitate S.T.E.A.M. în grădiniță

Activitate integrată (DȘ experiment + DOS confecționare)

Descrierea activității:

- ✓ Povestea „Mica sămânță” de Eric Carle (punctul de pornire al activității);
- ✓ Denumirea anotimpurilor prin care trece sămânța, dar și caracteristicile specifice fiecărei etape de dezvoltare;
- ✓ Exercițiu de Brainstorming: Ce credeți că a visat sămânța?

Copiii sunt împărțiți în patru echipe. Fiecare echipă are sarcina să deseneze un copac în câte un anotimp - Primăvara, Vara, Toamna și Iarna și să prezinte care sunt elementele specifice anotimpului. După lectura poveștii „Mica sămânță” de Eric Carle copiii povestesc ce se întâmplă cu sămânța de floarea soarelui în fiecare anotimp și apoi desenează în posterul lor stadiul de dezvoltare ale acesteia. Au stabilit care este succesiunea corectă a anotimpurilor într-un an și au aranjat posterele în ordine, scriind cifra corespunzătoare fiecărui anotimp. Exercițiul de brainstorming i-a provocat pe fiecare să se gândească ce visează o sămânță cât timp este în pământ.

1. Știință - experiment

- ✓ Ce tip de sămânță va crește mai repede?
- ✓ Materiale- pungi zipp, vată, semințe de floarea soarelui albe, negre, pestrițe, apă, însemne pentru fiecare pungă

Copiii așează pe o bucată de vată semințe dintr-o anumită categorie, udă vata și o așează în pungă, apoi desenează însemnul potrivit pentru fiecare tip de sămânță utilizat. Suportul pe care au fost prinse pungile este așezat în apropierea geamului. Pe parcursul procesului de încolțire, copiii observă procesul și înregistrează pe fișă schimbările. Educatoarea pune întrebări deschise pentru a sublinia importanța factorilor care influențează creșterea și dezvoltarea plantelor.

2. Artă – câmp cu floarea soarelui

- ✓ Realizează un câmp cu floarea soarelui, utilizând diverse materiale naturale și reciclate.

✓ Materiale: panou, bucăți role de carton, lipici, sâmburi de floarea soarelui, bețișoare de lemn de culoare verde.

Copiii vor veni pe rând în fața panoului și vor lipi materialele puse la dispoziție pe panou, fiecare copil contribuind astfel la realizarea câmpului cu floarea soarelui.

3. Tehnologie – jurnal digital al seminței

✓ Scop: Familiarizarea copiilor cu utilizarea tehnologiei pentru a urmări dezvoltarea unei plante.

Fiecare echipă are acces la o tabletă sau un laptop (sau folosește un proiector cu ajutorul educatoarei). Cu ajutorul educatoarei, copiii încarcă fotografii zilnice ale pungilor cu semințe încolțite într-un „Jurnal digital” (de ex. un PowerPoint simplu sau o aplicație ca Book Creator).

Fiecare echipă înregistrează într-o zi anume stadiul de dezvoltare al seminței și poate adăuga un desen realizat pe tabletă sau un scurt mesaj audio: „Azi sămânța mea are o rădăcină mică.”

La finalul săptămânii, fiecare echipă își prezintă jurnalul în fața clasei.

4. Inginerie – construirea unei sere în miniatură

✓ Scop: Dezvoltarea gândirii logice și a motricității fine prin construirea unei structuri funcționale.

Materiale: paie pentru băuturi, folie alimentară, bețișoare de lemn, bandă adezivă, carton, lipici, rigle.

Fiecare echipă este provocată să construiască o mini-seră folosind materiale reciclabile. Copiii sunt ghidați să construiască un mic cadru tip „căsuță” care să permită lumină și să păstreze căldura (concept simplu de efect de seră). După construirea serei, aceasta poate fi folosită pentru a adăposti pungile cu semințe, și copiii compară dacă semințele cresc mai repede în interiorul serei față de cele din afara ei.

5. Matematică – măsurători și grafice

✓ Scop: Dezvoltarea abilităților de numărare, măsurare și reprezentare grafică.

În fiecare zi, copiii măsoară înălțimea rădăcinii sau a tulpinii cu o riglă (cu ajutorul educatoarei) și notează rezultatele pe o fișă simplificată (ex: desenul unei plante în creștere cu spații de completat). La finalul săptămânii, copiii creează un grafic vizual simplu (cu bețișoare sau abțibilduri) care să arate evoluția fiecărei semințe. Se pot număra și clasifica sâmburii de floarea soarelui după culoare: albi, negri, pestriți, apoi se fac jocuri de tip: „Care categorie are cele mai multe semințe?”, „Care sunt mai puține?” – dezvoltând astfel conceptele de mai mult, mai puțin, egal.

MIRON LAURA SIMONA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” BĂNEȘTI –
STRUCTURĂ GPN STAMATE
LOCALITATE: STAMATE*

Tehnici creative la vârsta preșcolară

Creativitatea este o dimensiune esențială în dezvoltarea copilului preșcolar. Prin utilizarea unor tehnici creative adaptate nivelului de vârstă, cadrele didactice pot stimula imaginația, expresivitatea și încrederea în sine a copiilor. Acest articol își propune să evidențieze câteva dintre cele mai eficiente tehnici creative aplicabile în grădiniță.

Importanța creativității la vârsta preșcolară

Creativitatea reprezintă capacitatea de generare a unor idei noi, originale și utile. La vârsta preșcolară, acest potențial este în plină dezvoltare și trebuie cultivat în mod sistematic. Prin jocuri, activități artistice, povești și dramatizări, copilul își exprimă personalitatea, emoțiile și percepțiile asupra lumii.

Jean Piaget sublinia faptul că „joaca este munca copilului”, ceea ce sugerează că exprimarea creativă este modalitatea prin care copilul învață și se dezvoltă.

Tehnici creative utilizate în grădiniță

a) Jocul de rol și dramatizarea

Copiii iubesc să interpreteze personaje și să reproducă scenarii din povești sau din viața de zi cu zi. Dramatizarea dezvoltă limbajul, empatia și încrederea în sine. Prin jocuri de rol, copilul poate învăța reguli sociale, își poate controla emoțiile și își poate dezvolta spontaneitatea.

b) Colajul și tehnicile mixte

Tehnici precum colajul, lipirea de materiale diverse (hârtie colorată, frunze, boabe, materiale textile) sau pictura combinată cu desenul le oferă copiilor posibilitatea de a crea liber. Aceste activități dezvoltă motricitatea fină și simțul estetic.

c) Poveștile inventate

Cadrele didactice pot stimula creativitatea verbală prin crearea de povești colective sau prin completarea unor povești neterminate. Copilul este încurajat să folosească imaginația, să creeze personaje și acțiuni, dezvoltându-și astfel gândirea narativă.

d) Tehnica „liniei magice” și desenul liber

Linia sau forma dată inițial pe o foaie de hârtie este transformată de copil într-o imagine complexă, pe care o explică apoi. Această metodă permite exprimarea liberă a gândurilor și emoțiilor.

e) Jocuri de construcție și modelaj

Folosirea cuburilor, a pieselor LEGO sau a plastilinei ajută copilul să-și exprime ideile în formă tridimensională. Aceste activități susțin dezvoltarea logică, planificarea și imaginația spațială.

Rolul cadrului didactic în stimularea creativității

Cadrele didactice au rolul de a crea un mediu stimulant, sigur și lipsit de judecăți, în care copilul să se simtă liber să experimenteze. Este important ca educatorul să aprecieze efortul și procesul creativ, nu doar rezultatul final. În plus, activitățile trebuie să fie adaptate nevoilor și intereselor fiecărui copil.

Tehnicile creative reprezintă instrumente valoroase în educația timpurie, contribuind la dezvoltarea armonioasă a copilului. Implementarea lor sistematică în grădiniță stimulează imaginația, gândirea divergentă și bucuria de a învăța. O educație creativă este, în esență, o educație pentru viață.

Bibliografie

- Piaget, J. (1972). Psihologia copilului. Editura Didactică și Pedagogică.
Vayer, P. (2002). Jocul și copilul. Editura Polirom.
Cucoș, C. (2008). Psihopedagogie. Editura Polirom.
Neacșu, I. (2006). Creativitate și învățare. Editura Aramis.
Gherguț, A. (2011). Psihopedagogie specială. Editura Polirom.

LAZAR ELENA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 MARGINEA - GPN NR. 3

LOCALITATE: MARGINEA

Jocul de mișcare - mijloc de formare
a aptitudinilor psihomotrice ale preșcolarilor

Jocurile sunt niște activități de tip ludic, spontane, naturale, dezinteresate, atractive, distractive și naturale ce aduc implicații asupra dezvoltării tuturor laturilor personalității și valențe formative, compensatorii și recreative executanților (Cârstea, Gh., 2000, p.128). Jocul reprezintă o activitate mintală sau fizică care se realizează datorită plăcerii ce o provoacă sau reprezintă afirmarea subiectului însuși cu prilejul unei activități (Chateau, J., 1967). Jocurile au un rol deosebit în dezvoltarea intelectuală și fizică a copiilor, fiind un mijloc și o metodă pedagogică de mare utilitate în toate activitățile didactice și care totodată exersează toate caracteristicile, aptitudinile și capacitățile.

Problematica jocului a fost abordată din cele mai vechi timpuri și a stârnit interesul specialiștilor din diverse domenii științifice de activitate. În cele ce urmează, voi aborda și trata noțiunea de joc alături de caracteristica – mișcare sau motricitate. Mai exact, voi analiza și prezenta particularitățile unei categorii aparte a jocurilor și anume acelea ale jocurilor de mișcare (jocurilor dinamice).

Jocurile de mișcare sunt definite ca fiind acțiuni dinamice atractive care oferă posibilități multiple și complexe de realizare a acțiunilor motrice, favorizând manifestarea independenței în acțiune, în limitele unor reguli dinainte stabilite (Ghervan, P., 2006, p.12). Jocurile de mișcare au la bază acțiuni motrice simple sau complexe orientate de anumite reguli și vizează dezvoltarea motricității senzoriomotorii, fine și grosiere (Albulescu, I., Catalano, H., coord., 2019, pp.307-308). Acestea sunt activități preponderent corporale (motrice, fizice), realizate în mod sistematic și conștient, după anumite reguli de organizare. Jocurile de mișcare, ce au ca element esențial și comun mișcarea, sunt subordonate unor reguli și condiții mereu schimbătoare și variate

Astfel, potrivit literaturii de specialitate, jocurile de mișcare sunt considerate mijloace de bază ce aduc un aport valoros la îndeplinirea obiectivelor specifice educației fizice a tinerei generații (în cazul nostru – educația timpurie), prin conținutul complex pe care îl au și prin

faptul că permit manifestarea diversă a deprinderilor, dezvoltă toate aptitudinile psihomotrice, dezvoltă creativitatea, gândirea, inițiativa și alte laturi ale personalității de ansamblu.

În general vorbind despre activitățile ludice, autorii Catalano, H., și Albulescu, I., (2019, p.20) consideră jocul ca fiind o acțiune fundamentală a ființei umane care are un potențial formativ deosebit de valoros, indiferent dacă este vorba de jocul autodeterminat, de jocul spontan sau de jocul ghidat, care poate lua forma jocului didactic practicat în instituțiile educaționale. În baza aceleiași idei care sintetizează valoarea formativă a jocului, conform literaturii de specialitate și a experienței personale în domeniu, valoarea deosebită a jocurilor de mișcare, ca mijloace și metode de bază folosite în procesul de învățământ specific mediului preșcolar, este dată de următoarele caracteristici: dezvoltă calitățile fizice de bază; formează un bagaj complex și voluminos de deprinderi și priceperi motrice copiilor; dezvoltă aptitudinile psihomotrice; ajută la dezvoltarea fizică și psihică, în egală măsură, și mențin totodată starea de sănătate fizică, psihică și socială a copiilor; dezvoltă trăsăturile de caracter ale copiilor ca altruismul, dreptatea, solidaritatea, înțelegerea, disciplina, manifestarea inițiativei etc.; dezvoltă procesele cognitive superioare precum gândirea, anticiparea, atenția, observația, analiza, capacitatea de anticipare, intuiția etc.;

Sintetizând, pot afirma că jocurile de mișcare contribuie la îndeplinirea tuturor obiectivelor pe care și le propune procesul educațional. Utilizarea lor în cadrul activităților din grădiniță înarmează copiii cu o serie de caracteristici, de aptitudini și de abilități care pot accelera și dirija procesul de dezvoltare armonioasă a personalității.

● Funcțiile jocurilor de mișcare

Jocul este considerat un fenomen social care depășește cu mult sfera educației, iar apărut în etapele de început ale istoriei omenirii, acesta s-a dezvoltat împreună cu întreaga cultură a societății și a servit în trecut și servește în continuare la satisfacerea diferitelor necesități. Din cele prezentate, desprindem unele din funcțiile activităților ludice cum ar fi: funcția de relaxare, funcția de cunoaștere, funcția de dezvoltare psiho-socială și funcția de recreere. Mai mult decât atât, potrivit acelorași autori (1980, p.110), una din cele mai importante funcții ale jocului este funcția pedagogică, jocul constituind atât metodă cât și mijloc al educației în sensul larg al cuvântului.

Atunci când vorbim de funcțiile activităților ludice trebuie să reamintim că acestea evidențiază influențele activităților în cauză. Funcțiile jocurilor realizează legătura dintre practicarea lor și efectele acestora asupra unor laturi diferite ale dezvoltării. În continuare,

luând în considerare cele spuse de autorii numiți anterior și, totodată, analizând și alte informații din literatura de specialitate (Ursula, Ș., Verza, E., 1981, p.120, Petruț-Barbu, G., 2012, p.59, Catalano, H., Albulescu, I., 2018, pp.43-48 și alții) am realizat o sinteză a funcțiilor specifice activităților ludice: funcția formativă, de cunoaștere, funcția socială, emoțional-afectivă, funcția de amuzament, de relaxare, funcția terapeutică etc. Aceste funcții sunt date de particularitățile jocurilor, de diversitatea lor, de laturile cărora se adresează, efectele generate și de comportamentul implicat în realizarea lor.

- Tipologia jocurilor de mișcare

Conform literaturii pedagogice (Ezechil, L., Lăzărescu, M., 2001, p.148, Catalano, H., Albulescu, I., coord., 2019, p.117 și alții) jocurile de mișcare elementare se clasifică în funcție de conținutul lor în patru categorii diferite:

1. Jocurile de mișcare cu subiect presupun încadrarea mișcărilor într-un context ce reflectă fragmente din viața reală, iar regulile se îmbină cu anumite conținuturi imaginative. Exemple: „Vrabiile și pisica”, „Lupul și vânătorii”, „Ciobanul și oile”, „Ulii și porumbeii”.

2. Jocurile de mișcare cu text și cântec presupun tot o contextualizare a mișcărilor, acestea fiind însoțite de texte sau cântece. Ritmul permite realizarea mai corectă a mișcărilor. Exemple: „Gâștele vesele”, „Ursul doarme”, „Un elefant se legăna”, „Scaunele muzicale” .

3. Jocurile de mișcare fără subiect presupun exersarea unor calități sau deprinderi în condiții de competitivitate. Se întemeiază pe îndeplinirea unor cerințe și respectarea unor reguli. Se pot folosi diferite obiecte ca mingi, cerc, coardă, bănci de gimnastică. Exemple: „Mingea în tunel”, „Aruncă la țintă!”, „Ținta rostogolitoare”, „Mingea la turn”.

4. Jocurile de mișcare hazlii sau jocurile distractive determină o stare de veselie, de bună dispoziție, principalele caracteristici fiind tonusul emoțional ridicat și sentimentul de plăcere. Au valoare formativă în plan psihologic, exprimă relații complexe între copii și reflectă particularități specifice vârstei (Catalano, H., Albulescu, I., coord., 2018, pp.93-94).

Exemple: „Cine l-a chemat pe ursuleț?”, „Broșcuțele în lac”, „Șoarecele și pisica”.

Jocul este cea mai utilizată metodă în învățarea și dezvoltarea timpurie și forma de activitate fundamentală la vârsta copilăriei, ce aduce mari valențe psihologice, socio-emoționale, pedagogice și intelectuale. Jocul este sănătate, energie și divertisment, dar în același timp este și învățătură (Răileanu, D., Bujor, L., Seredenciuc, N., L., 2019, p.14).

Potrivit autoarelor Ezechil, L., și Lăzărescu, M., (2001, p.15), jocul reprezintă o anumită formă de activitate care satisface nevoile de exprimare și de manifestare ale copiilor. La vârsta preșcolară, jocul se împletește cu un firesc al existenței și permite exersarea unor abilități în contexte foarte variate (Răileanu, D., et al., 2019, p.14).

● Elemente de metodică privind jocurile de mișcare

Potrivit mai multor autori (Ezechil, L., Lăzărescu, M., 2001, pp.148-150, Ghervan, P., 2014, pp.15-20 și alții) și potrivit experienței proprii în organizarea jocurilor de mișcare cu copiii în cadrul activităților din grădiniță, voi prezenta unele elemente de metodică în alegerea, organizarea și desfășurarea acestora și anume:

- alegerea jocului trebuie să țină seama de sarcina didactică pe care educatoarea a propus-o spre realizare;
- alegerea jocurilor trebuie să țină seama și de particularitățile de dezvoltare ale preșcolarilor, de colectivul (numărul de preșcolari participanți la joc);
- dozarea eforturilor pe care le cer jocurile de mișcare trebuie să fie în concordanță cu dezvoltarea fiziologică, somatică și motrică a preșcolarilor;
- jocurile necesită pregătirea locului de joc (în grădiniță, afară pe teren, în sala de sport) și a materialelor necesare precum și amenajarea spațiului de desfășurare;
- dacă jocurile se realizează pe echipe, educatoarea va fi cea care va forma echipele deoarece ea cunoaște grupa de copii;
- regulile jocului și normele de comportare în joc sunt prezentate copiilor din grupă înainte de începerea activității și se urmărește ca acestea să fie respectate de toți;
- descrierea va fi simplă, clară, accesibilă, la nivelul de înțelegere al copiilor din grupă;
- educatoarea participă direct la jocurile copiilor, iar explicațiile vor fi însoțite și de demonstrații pe tot parcursul jocurilor;
- educatoarea reamintește permanent rolurile, acțiunile și sarcinile jocului și dirijează foarte atent colectivul de preșcolari;

Prin prezenta lucrare am încercat să evidențiez importanța, locul și rolul jocului în dezvoltarea psihomotricității copiilor, prin identificarea și abordarea sistematică a informațiilor teoretico-metodice, cât și prin stabilirea unei strategii destinate dezvoltării aptitudinilor psihomotrice la preșcolari, prin jocuri de mișcare realizate sistematic și organizat.

Bibliografie

1. Burlacu, F., Airoaie, I., 2016, ABC – ul sportului în grădinița de copii, Tipografia ROF IMP, Suceava.
2. Catalano, H., Albuiescu, I., 2019, Didactica jocurilor, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București.
3. Catalano, H., Albuiescu, I., 2018, Pedagogia jocului și a activităților ludice, Editura Didactică și Pedagogică R.A., București.
4. Dima S., Firea E., Bojeu E., 1974, Jocuri si exercitii pentru dezvoltarea fizică a preșcolarilor, București, Editura Didactică si Pedagogică, R.A., București.
5. Ghervan, P., 2006, Jocuri de mișcare, Editura Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, Suceava.
6. Răileanu, D., Bujor, L., Seredenciuc, N., L., 2019, Jocuri potrivite pentru profesori, Editura Didactica Publishing House, București.

BANEA LAURETA SPERANȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL T. „G.M.MURGOCI” – GRĂDINIȚA CU PP NR.4

LOCALITATE: MĂCIN

Educația ecologică la vârste timpurii

Observarea mediului înconjurător și prețuirea darurilor pe care ni le oferă necondiționat se învață de la primii pași printr-o multitudine de activități. Pe lângă beneficiul conectării cu natura, se adaugă cel al socializării, interacțiunii pozitive cu alți copii, în împrejurări inedite și plăcute în același timp. Obiceiurile sănătoase, prin propriul exemplu și exersare continuă, îi determină pe copiii noștri să conștientizeze că prin tot ceea ce fac își pot aduce contribuția la un mediu mai curat, mai puțin poluat, mai sănătos.

În acest sens, educația ecologică în grădiniță se poate realiza prin orice tip de activitate-activități științifice, artistice, practice, sportive dar mai ales prin joc. Particularizând, putem cu ușurință organiza observații în natură, experimente, povestiri științifice, desene, plimbări, drumeții, excursii, vizionare de filme, prezentări. Cele mai îndrăgite sunt însă plimbările în natură - vizitarea unei grădini botanice, a muzeelor de științe ale naturii, sau pur și simplu o incursiune în pădurea din vecinătate.

Educația ecologică poate însemna desfășurarea activităților zilnice, obișnuite în mijlocul naturii, dăruindu-le astfel copiilor, pe lângă demersuri didactice plăcute, antrenante, vesele și ocazia unor observații directe, care să îi ajute să înțeleagă rolul fiecărei forme de viață în ecosistem. Referitor la activitățile ce presupun reciclare, deseori am organizat parada costumelor confecționate din materiale refolosite cu această ocazie. Copiii și-au exersat creativitatea. Cu ajutorul părinților, în ateliere de lucru organizate în grădiniță, am confecționat obiecte, decorațiuni, materiale didactice. Căci, da, această atitudine trebuie susținută și acasă de către părinți.

De curând am sărbătorit cu mare entuziasm Ziua Mondială a Apei. Am lecturat „Povestea unei picături de apă”, am cântat Imnul ecologiștilor și am creat postere cu cei mici. Ei și-au întărit convingerea că apa este una dintre cele mai prețioase, dar și cele mai irosite resurse, fără de care viața nu ar fi posibilă. Să încercăm cu toții să fim un exemplu de cumpătare din dorința de a proteja mediul, asigurându-ne că resursele planetei vor fi păstrate cât mai îndelung, fără să periclitim echilibrul ecologic. Astfel, noi înșine ne putem îmbunătăți calitatea vieții și durata ei.

În plan secund, acest tip de activități creează conexiune între colegi, ajută la crearea de relații strânse între ei și comunitate, le largesc orizontul de cunoaștere și le creează o atitudine pozitivă față de mediul înconjurător.

Luând parte la o învățare activă, prin implicare și entuziasm, putem planifica un viitor în care resursele planetei vor fi folosite responsabil, acțiunile de sustenabilitate vor fi eficiente, iar oamenii vor fi convinși că un simplu gest, multiplicat la nivelul întregii societăți, va face diferența în viața generațiilor viitoare.

MUNTEANU FLORENȚA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU P.N NR.4/STRUCTURĂ A LICEULUI DE ARTE „GEORGE GEORGESCU”

LOCALITATEA: TULCEA

Jocurile educative în învățământul preșcolar – mijloc esențial în dezvoltarea copilului

În perioada preșcolară, jocul reprezintă principala activitate prin care copilul explorează lumea înconjurătoare, învață comportamente sociale, își dezvoltă limbajul și gândirea. Dintre toate formele de joc, cele educative ocupă un loc central în procesul instructiv-educativ, oferind un echilibru ideal între distracție și învățare.

Rolul jocului educativ în dezvoltarea copilului

Jocurile educative sunt activități structurate care urmăresc obiective clare de învățare, dar care păstrează caracterul ludic atât de necesar în această etapă de vârstă. Prin joc, copilul învață fără a simți presiunea unei sarcini impuse, ceea ce contribuie la dezvoltarea unei atitudini pozitive față de învățare.

Aceste jocuri stimulează gândirea logică, atenția, memoria, creativitatea și capacitatea de a coopera cu ceilalți. În plus, ele susțin dezvoltarea limbajului și a comunicării, încurajează exprimarea emoțiilor și formarea unor comportamente sociale adecvate.

Tipuri de jocuri educative utilizate în grădiniță

În învățământul preșcolar, cadrele didactice folosesc o gamă variată de jocuri educative, adaptate nivelului de vârstă și nevoilor copiilor:

- Jocurile de rol (ex. „De-a doctorul”, „De-a familia”) favorizează empatia și învățarea normelor sociale.
- Jocurile didactice (ex. potrivirea formelor și culorilor, identificarea numerelor sau literelor) contribuie la dezvoltarea cognitivă și la pregătirea pentru școală.
- Jocurile senzoriale (ex. jocuri cu nisip, apă sau materiale tactile) stimulează percepția și coordonarea motorie fină.

- Jocurile de mișcare (ex. „Ursul doarme”, „Țară, țară, vrem ostași”) susțin dezvoltarea fizică și capacitatea de colaborare în grup.

Importanța implicării adultului

Pentru a avea un impact educativ real, jocurile trebuie să fie atent alese și organizate. Educatorul are un rol esențial în ghidarea copiilor, formularea regulilor, observarea comportamentului și valorificarea momentelor de învățare care apar spontan în timpul jocului. De asemenea, cooperarea cu părinții este importantă – aceștia pot continua acasă activități similare cu cele de la grădiniță, consolidând astfel cunoștințele și abilitățile dobândite.

Concluzii

Jocurile educative nu sunt doar mijloace de divertisment, ci instrumente esențiale în formarea armonioasă a personalității copilului. Prin intermediul lor, învățarea devine un proces plăcut, natural și eficient. În contextul educației timpurii, integrarea jocului în procesul didactic este nu doar recomandată, ci indispensabilă.

Bibliografie

- Avram, S., Mișu, E., Său, Z. (2004). Jocul didactic pentru preșcolari. Ghid metodic. Focșani: Editura Terra
- Bîrsan, N. (1995), Jocuri didactice specifice dezvoltării limbajului și comunicării orale la preșcolari mari. București: Editura Didactică și Pedagogică
- Bocoș, M. (2003). Teoria și practica cercetării pedagogice. Cluj Napoca: Casa Cărții de Știință
- Cojocaru I. (1994). Influențele jocului didactic în procesul instructiv – educativ. București: Editura Didactică și Pedagogică

HULPE LIDIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: SCOALA GIMNAZIALĂ NR.27

LOCALITATE: TIMIȘOARA

Implicarea familiei

Tehnici de comunicare eficientă

- Joc de spargere a gheții.
- Vă rog să vă gândiți la una dintre problemele care vă dau bătaie de cap în legătura cu copilul dumneavoastră. Acum povestiți vecinului de scaun , din dreapta sau din stânga și încercați să vă sfătuiți reciproc în rezolvarea acestei probleme.
- Dacă doriți, o putem pune în discuție întregului grup de părinți.

Prezentarea temei

„Meseria,, de părinte este cea mai dificilă și cea mai ușoară meserie din lume. Este deosebit de greu să rezisti tot timpul ritmului antrenant impus de copilul tău, să ai răbdare să răspunzi adecvat la întrebări, să reușești să vezi lumea prin ochii lui. Pe de altă parte, este foarte ușor să vii acasă de la serviciu, să ordoni câteva sarcini copilului, să-l pedepsești la greșelile lui, iar peste ani să exclami cu mândrie: ”Acesta este copilul meu....,, „Datorită mie a ajuns așa....,,

Responsabilitatea care cade pe umerii părintelui este una imensă. El este modelul pe care copilul îl urmează, el îi oferă acestuia condiții de viață, securitate afectivă, educația de bază. Practic, de modul în care părintele își îndeplinește rolul depinde viitorul copilului.

Cea mai importantă parte a „meseriei,, de părinte este dragostea. Deși iubirea este cea mai importantă, ea singură nu este suficientă, deoarece mai este nevoie de timpul și energia cheltuită de părinte ca să-și ajute copilul. Dacă părinții nu înțeleg care sunt nevoile unice ale copiilor lor, nu vor fi capabili să le ofere ceea ce aceștia au nevoie.

Cele cinci mesaje ale educației pozitive:

- E normal să fii altfel decât ceilalți.
- E normal să faci greșeli.
- E normal să-ți exprimi sentimentele negative.

- E normal să vrei mai mult.
- E normal să spui,,nu,, dar nu uita că mama și tata au ultimul cuvânt.

Având permisiunea de a fi diferiți de ceilalți, copiii devin capabili să descopere, să aprecieze și să-și dezvolte potențialul interior unic.

Având permisiunea de a greși, copiii devin capabili să se autocorecteze, să învețe din propriile greșeli și să obțină succese mai mari.

Având permisiunea de a-și exprima sentimentele negative, copiii învață să-și controleze emoțiile și să-și dezvolte conștiința de sine.

Având permisiunea de a vrea mai mult, copiii dobândesc sentimentul că știu ce merită și capacitatea de a anula o recompensă. Ei sunt capabili să vrea mai mult, dar cu toate acestea, fericiți pentru ceea ce au.

Având permisiunea de a se opune, copiii devin capabili să-și exerseze voința și să-și construiască o personalitate reală și pozitivă. Aceasta trezește dorința naturală a copilului de a coopera și de a fi îndrumat de părinți.

De cele mai multe ori, părinții trebuie să renunțe la unele metode vechi de educație și să învețe unele noi:

- Trebuie să învățați care sunt nevoile copiilor
- Trebuie să învățați să ascultați, astfel încât copii să vrea să stea de vorbă cu voi
- Trebuie să învățați ce și cum să întrebați, pentru ca ei să vrea să colaboreze
- Trebuie să învățați cum să le acordați o libertate mai mare , păstrând în același timp controlul.

HULBER LIA VIOLETA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: LICEUL TEHNOLOGIC ELECTROTIMIȘ. ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 20

LOCALITATE: TIMIȘOARA

Importanța cititului în formarea copiilor din învățământul primar

În era digitală, în care informația circulă rapid iar atenția copiilor este constant fragmentată de tehnologie, lectura rămâne un pilon esențial în formarea intelectuală și emoțională a elevilor. Importanța lecturii în ciclul primar este adesea subestimată, deși tocmai această etapă este decisivă în formarea obiceiurilor durabile și a unei relații sănătoase cu învățarea. Cititul nu este doar o activitate recreativă sau un instrument didactic – este o cheie pentru dezvoltarea gândirii, a imaginației, a empatiei și a vocabularului. În acest articol, vom explora în profunzime beneficiile lecturii pentru copiii din ciclul primar și modul în care aceasta influențează pozitiv atât performanțele școlare, cât și dezvoltarea lor personală.

Copiii învață prin explorare, prin repetare și prin conexiuni între noile informații și cele deja cunoscute. Lectura contribuie exact la acest proces, oferind context și conținut pentru dezvoltarea capacităților cognitive. Prin intermediul lecturii, elevii învață să observe detalii, să facă inferențe, să formuleze ipoteze și să tragă concluzii. Aceste abilități devin instrumente esențiale nu doar în activitățile școlare, ci și în viața de zi cu zi.

Textele literare și informative citite în această perioadă stimulează gândirea critică și capacitatea de analiză. Spre exemplu, în fața unui personaj care face alegeri greșite, copilul este îndemnat să judece situația, să compare cu propriile valori și să își formeze o opinie. Astfel, lectura devine o formă de antrenament pentru minte.

Pe lângă acestea, lectura contribuie și la dezvoltarea memoriei de lucru, prin faptul că elevii trebuie să rețină informații pentru a înțelege firul narativ sau sensul unui text informativ. Aceste exerciții mentale au efecte pozitive asupra rezultatelor școlare în ansamblu, în special în domenii care presupun procesare logică, precum matematica sau științele.

Un beneficiu evident al lecturii este îmbogățirea vocabularului. Copiii învață noi cuvinte nu doar prin memorare, ci prin expunere repetată în contexte variate. Într-o poveste, același cuvânt poate apărea în diverse situații, ceea ce ajută copilul să-i înțeleagă sensul profund și să-l integreze natural în limbajul propriu.

În plus, lectura îi învață pe elevi structura corectă a propozițiilor și a discursului, oferindu-le modele de exprimare pe care le pot imita. Prin contactul cu limbajul scris, mai ales cu textele literare, elevii descoperă sinonime, antonime, expresii figurative și forme de adresare variate. Aceste elemente îi ajută să își rafineze exprimarea, să devină mai clari, mai convingători și mai expresivi în comunicare.

De asemenea, expunerea la un vocabular bogat contribuie și la dezvoltarea gândirii abstracte. Cu cât un copil are mai multe cuvinte la dispoziție, cu atât are mai multe „unelte” pentru a-și formula gândurile, ideile și emoțiile.

Legătura dintre limbaj și gândire este profundă și esențială în procesul de învățare. Gândirea nu poate fi separată de cuvintele prin care o exprimăm – iar lectura este una dintre cele mai eficiente metode de a dezvolta simultan ambele dimensiuni. Atunci când elevii citesc, ei își exersează capacitatea de a înțelege și construi idei, de a clasifica, compara, analiza și sintetiza informații. Toate acestea sunt procese mentale care se realizează prin intermediul limbajului.

Un copil care are un vocabular limitat are dificultăți și în formularea gândurilor complexe, în luarea deciziilor sau în exprimarea opiniilor. Lectura vine ca o soluție naturală pentru a îmbogăți gândirea prin dezvoltarea limbajului. Mai mult, prin contactul cu diverse perspective și moduri de a vorbi sau a gândi, elevul își dezvoltă și capacitatea de a vedea lucrurile din mai multe unghiuri.

Lectura este, așadar, un exercițiu constant de introspecție și învățare emoțională, contribuind la formarea unor indivizi empatici, echilibrați și înțelegători. Într-un ritm cotidian alert, chiar și copiii resimt oboseala psihică, presiunea rezultatelor școlare și suprastimularea digitală. Lectura oferă un spațiu de liniște, o pauză activă în care mintea se relaxează, dar rămâne antrenată. Cititul unei povești captivante poate avea un efect calmant, asemănător meditației. De asemenea, lectura contribuie la îmbunătățirea somnului atunci când este integrată într-o rutină de seară. În locul expunerii la ecrane, cititul unei cărți înainte de culcare pregătește creierul pentru odihnă și reduce nivelul de stres acumulat pe parcursul zilei. Cărțile devin, astfel, nu doar instrumente educaționale, ci prieteni de încredere în momentele în care copilul are nevoie de evadare, de confort sau de o doză de inspirație.

Imaginația este hrănită cel mai bine prin cuvinte. Fiecare rând citit devine o scenă construită mental, fiecare descriere o lume nouă. Spre deosebire de filme sau jocuri video, lectura solicită participarea activă a minții pentru a construi vizual ceea ce este descris. Astfel, copilul devine co-creator al poveștii.

Creativitatea dezvoltată prin lectură nu se limitează doar la desen sau scris. Ea influențează modul în care elevul găsește soluții, cum răspunde provocărilor și cum se exprimă în diverse contexte. Copiii care citesc mult au o gândire mai flexibilă, mai deschisă și mai inventivă.

Lectura este mult mai mult decât o abilitate funcțională – este o poartă spre cunoaștere, dezvoltare și înțelegere a lumii. Pentru elevii din ciclul primar, lectura reprezintă una dintre cele mai valoroase resurse educaționale, cu impact profund asupra gândirii, limbajului, emoțiilor și comportamentului. Investiția în formarea obiceiului de lectură nu se vede imediat în note, dar se reflectă în modul în care copilul gândește, vorbește și se raportează la ceilalți. De aceea, lectura ar trebui să fie cultivată cu răbdare, pasiune și respect – pentru că prin ea se formează nu doar cititori mai buni, ci oameni mai buni.

TURBURICĂ LENUȚA EUGENIA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „M. R. PARASCHIVESCU”

LOCALITATE: ZIMNICEA, TELEORMAN

Transpunerea rezolvării problemei într-o expresie numerică

“Rezolvarea de probleme este cu totul altceva decât un simplu exercițiu de aplicare a unor achiziții anterioare... înseamnă un efort de gândire consacrat descoperirii unor noi combinații de reguli, înțatate anterior, cu ajutorul cărora se poate ajunge la o regula nouă, de ordin superior la o soluție adecvată noilor situații problematice care s-au ivit (Cerghit Ion “Metode de învățământ”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997, pagina 136).

Învățătorul este primul chemat să contribuie în școală la formarea gândirii creatoare a elevilor. El trebuie să urmărească ca ei să devină mai încrezători în forțele lor, manifestând mai multă inițiativă și interes pentru studiul acestui obiect și să înlăture obstacole din calea creativității: timiditatea, teama de greșeli, descurajarea și lipsa perseverenței.

Este un modelator al structurii personalității elevilor prin tot ceea ce îndeplinește, prin exemplul personal ce-l da prin muncă, răbdare și talent.

Învățătorului îi revine sarcina de a organiza activitatea copilului în mod judicios și corespunzător forțelor sale, de a-l face să aibă încredere în propriile forțe, de a-l stimula pornind de la probleme accesibile.

O modalitate de stimulare a potențialului creativ al elevilor este transpunerea rezolvării problemei, folosind datele ei într-o singură expresie numerică care apoi poate fi generalizată înlocuind datele cu litere. Elevii trebuie obișnuiți că în aplicarea acestui procedeu nu au voie să folosească decât datele cunoscute în problemă, fiecare număr nou apărut să fie înlocuit cu operația prin care a fost obținut, astfel folosindu-se atunci când este nevoie paranteze rotunde, pătrate sau acolade. În alcătuirea exercițiului trebuie să ținem cont de ordinea operațiilor din probleme, de ordinea operațiilor în efectuare (ordinul I, ordinul II), precum și de proprietățile operațiilor (comutativitatea, asociativitatea). Rezultatul din urma rezolvării acestui exercițiu trebuie să fie același cu rezultatul final al problemei, astfel s-a strecurat undeva o greșeală fie în rezolvarea problemei, fie în punerea problemei sub formă de exercițiu, fie în rezolvarea acestuia.

Exemplu: Irina are 25 de jucării, iar prietena sa Mirela cu nouă mai multe. Câte jucării au împreună cele doua fetițe?

Expresia numerică este:

$$25 + (25 + 9) = 59$$

Expresia literală este:

$$a + (a + b) = R$$

O singură problemă poate avea mai multe formule numerice, în funcție de numărul de modalități de rezolvare găsite, însă rezultatul trebuie să fie mereu același.

Exemplu: Pe primele trei rafturi ale unei biblioteci sunt așezate câte 15 cărți, iar pe următoarele 3 rafturi câte 16 cărți. Câte cărți s-au așezat în bibliotecă?

Expresia numerică pentru primul mod de rezolvare:

$$(3 \times 15) + (3 \times 16) = 93$$

Expresia literală:

$$(a+b)+(a+c)=R$$

Expresia numerică pentru al doilea mod de rezolvare este:

$$(15+16) \times 3 = 93$$

Expresia literală:

$$(b+c) \times a = R$$

Transpunerea rezolvării problemei sub forma de formulă numerică și respectiv, literală, este o activitate creativă din partea elevilor, de gândire, de realizare de legături logice între etapele de rezolvare a problemei, concretizate prin exerciții distincte.

FLĂMÂNZEANU ANGELA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „M.R. PARASCHIVESCU” –
STRUCTURĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.2 ZIMNICEA, JUD. TELEORMAN
LOCALITATE: ZIMNICEA*

Stimularea abilităților matematice la ciclul primar prin rezolvarea de probleme

„Matematica este alfabetul cu care Dumnezeu a scris universul”, spunea Galileo Galilei, susținând ideea că matematica nu este doar un instrument de calcul, ci un limbaj fundamental care structurează realitatea înconjurătoare. Este o reflecție profundă despre cum ordinea, frumusețea și complexitatea lumii pot fi înțelese prin formule și principii matematice.

Învățarea matematicii în ciclul primar are un rol esențial în dezvoltarea gândirii logice, a capacității de rezolvare a problemelor și în formarea unei baze solide pentru înțelegerea structurilor abstracte, necesare în viața de zi cu zi și în educația ulterioară.

„Scopul învățării matematicii nu este doar de a face copiii să rezolve exerciții, ci de a-i învăța să gândească”, afirma George Pólya, matematician și pedagog, unul dintre cei mai influenți gânditori în domeniul didacticii matematicii. El a susținut că matematica trebuie predată nu doar ca un set de reguli, ci ca o metodă de formare a gândirii logice și a creativității. În opinia lui, procesul de rezolvare a problemelor este esențial pentru dezvoltarea intelectuală a elevilor.

Activitatea de rezolvare de probleme are cele mai bogate valențe formative, în cadrul ei valorificându-se atât cunoștințele matematice de care dispune elevul, cât și dezvoltarea intelectuală a acestuia. Este cunoscut faptul că rezolvarea de probleme necesită un efort mai mare al gândirii decât rezolvarea unui exercițiu.

Procesul rezolvării și compunerii de probleme poate începe fără nici o ezitare din semestrul I al clasei I, însă gradat, respectând particularitățile de vârstă și pe cele individuale ale elevilor.

Cele mai multe probleme rezolvate și compuse de elevi trebuie să fie inspirate din problemele pe care le implică viața, să vadă legătura cu practica, necesitatea lor în viața de toate zilele. Problemele mai complicate nu trebuie descompuse în probleme simple și rezolvate operație cu operație. Elevii trebuie să cuprindă problema în ansamblu, s-o rezolve

în mod sintetic, reducând-o la nivel concret într-o formulă numerică, iar nivelul relațiilor într-o formulă literală.

Partea cea mai importantă în rezolvarea unei probleme este etapa în care se desfășoară raționamentul rezolvării, fixarea schemei, a formulei de rezolvare.

În matematică o problemă reprezintă transpunerea unei situații sau a unui complex de situații practice în relații cantitative aflate într-o anumită dependență unele față de altele și față de una sau mai multe valori numerice necunoscute.

O problemă apare totdeauna când în calea activităților practice și teoretice apare un obstacol. În acel moment procesul de gândire se declanșează și trebuie să facă față unor situații noi. Ele sunt așa numitele „situații problemă” care nu se aseamănă cu cele învățate și pe care trebuie să le abordăm folosind și alte strategii decât cele asimilate.

În rezolvarea unei probleme este foarte importantă dezvăluirea implicațiilor ascunse, a datelor necunoscute. Această activitate reprezintă cadrul optim în dezvoltarea gândirii logice ca proces psihic prin care se poate realiza cunoașterea realității.

Rezolvarea problemelor constituie una din laturile fundamentale ale studierii matematicii. Prin rezolvarea problemelor elevul pătrunde mai profund în înțelegerea celor studiate la matematică și capătă o deprindere de muncă intelectuală foarte necesară în viață.

Fiind strâns legate de realitate și reflectând-o în conținutul lor, problemele fac ca în cadrul lor calculul abstract să prindă viață. Rezolvând probleme de matematică, elevii învață să aplice matematica în viață, capătă deprinderea de a rezolva probleme practice pe care viața le pune în fața lor. Cunoscând modul de aplicare a cunoștințelor matematice în rezolvarea problemelor, elevii capătă interes pentru această disciplină,unii din ei chiar o îndrăgesc.

Rezolvarea de probleme contribuie la activizarea intelectuală a elevilor, la formarea personalității lor, la manifestarea unei conduite atitudinale pozitive față de muncă.

Totodată, crește mobilitatea gândirii, capacitățile sale divergente, creatoare, dezvoltă calitățile de bază cum ar fi rapiditate și operativitate.

Efortul pe care elevul îl face în rezolvarea conștientă a unei probleme presupune o mare mobilizare a proceselor psihice de cunoaștere, volitive și normal, motivațional afective.

Dintre procesele cognitive, cea mai solicitată și antrenată este gândirea, prin operațiile logice de analiză, sinteză, comparație, abstractizare și generalizare. Rezolvând probleme, se formează la elevi priceperi și deprinderi de a analiza situația dată de problemă, de a intui și a descoperii calea prin care se obține ceea ce se cere în problemă. În acest mod, rezolvarea problemelor contribuie la cultivarea și dezvoltarea capacităților creatoare ale gândirii, la

sporirea flexibilității ei, a capacităților anticipativ-imaginative, la educarea perspicacității și spiritului de inițiativă, la dezvoltarea încrederii în forțele proprii.

De asemenea, contribuie la clarificarea, aprofundarea și fixarea cunoștințelor învățate la matematică, la formarea deprinderilor eficiente de muncă intelectuală, la cultivarea și educarea calităților moral-volitive.

Pe baza experienței acumulate la catedră, cadrul didactic, în activitatea pe care o desfășoară, trebuie să prezinte modalități de abordare și rezolvare a problemelor și să stimuleze interesul copiilor pentru studiul acestora, pentru a realiza un învățământ plăcut, atractiv, în care să-și găsească loc imaginația creatoare și emoția descoperirii.

Bibliografie:

Neacșu, Ioan; Galateanu, Monalisa - Didactica matematicii in invatamantul primar. Ghid practic, Editia a II-a revazuta si adaugita, Ed. Aius, 2006

ANCUȚA BIANCA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: C.N.I. MATEI BASARAB

LOCALITATE: RM. VÂLCEA

Participarea la proiecte erasmus – oportunitate pentru perfecționarea didactică

Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice este un proces continuu de învățare pe tot parcursul vieții, de formare, de dobândire sau de îmbunătățire a competențelor și o modalitate eficientă de a ajunge la o anumită maturitate și înțelepciune în profesia didactică.

Participarea profesorilor la proiecte europene contribuie foarte mult la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice deoarece facilitează accesul acestora la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din diverse țări europene. Elevii sunt și ei motivați să participe în aceste schimburi de experiență deoarece au șansa să se dezvolte personal și să își îmbogățească cunoștințele despre noi culturi și civilizații europene. Prin derularea de proiecte europene, cadrele didactice și elevii au posibilitatea de a se familiariza cu sistemele de educație din alte țări europene.

De asemenea, fiecare proiect aduce pentru profesor diverse provocări: crearea unui mediu atractiv de învățare, diversificarea situațiilor de învățare, combinarea mai multor teme și activități relevante, elaborarea de material didactic adecvat. Proiectele europene reprezintă un mediu autentic de învățare și un vast domeniu unde cadrele didactice și elevii pot învăța prin intermediul comunicării, prin utilizarea noilor tehnologii și prin managementul de proiect.

Proiectele nu oferă doar o satisfacție profesională și personală, ci oferă o schimbare reală în cadrul dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, întărește sentimentul de apartenență la o comunitate profesională (europeană) a cadrelor didactice, crește motivația elevilor pentru cunoaștere și învățare, oferă posibilitatea cunoașterii și a comparării altor sisteme de învățământ și transpunerea curriculumului formal în activități educaționale interesante.

Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic. Proiectele Erasmus oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltarea profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/

schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european; premii și certificate naționale și europene de calitate pentru cele mai bune proiecte.

Unul dintre rezultatele vizibile și imediate o reprezintă modificarea produsă în metodele și tehnicile de învățare. Se dovedește astfel că pesimismul în privința educației este total nefondat, cu condiția ca școlile să evolueze constant și să rămână la curent cu ultimele progrese în materie de învățare. Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale și tradiții; cu cât schimbul cultural este mai intens, cu atât îl vom cunoaște mai bine pe partenerul nostru și cu atât vom deveni mai „europeni”. Proiectele europene pot fi considerate o contribuție majoră la învățământul european, în special în domeniul lingvistic și cultural. E demonstrat faptul că educația europeană este o realitate a prezentului și a viitorului.

Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode și tehnici folosite în educație. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;

relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Un proiect european este caracterizat de întrepătrunderea acestor două procese. Din această perspectivă, munca în echipă, factorul esențial pentru succesul unui proiect, necesită o nouă abordare. Munca în echipă este foarte importantă și în cadrul echipelor din fiecare țară, deoarece când o țară este gazda unei mobilități atunci toată echipa este implicată pentru a realiza o treabă extraordinară. Un proiect de succes împletește cele două elemente, capitalul cultural și limba, astfel încât, treptat, să vă cunoașteți partenerii și pe dumneavoastră, nu doar la nivel superficial, ci demonstrând o înțelegere profundă, apreciere și toleranță față de contextul cultural. Astfel, elevii și partenerii de proiect achiziționează un nou tip de cunoștințe, care le permit să devină cetățeni ai lumii în adevăratul sens al cuvântului.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

În urma participării la proiecte, se produc schimbări la nivelul activității didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue și la nivelul școlii. Proiectele realizate prin

parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică în cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

De asemenea, pot afirma că în urma acestor proiecte Erasmus nu doar dezvoltarea profesională este atinsă cu succes, deopotrivă și latura umană este dezvoltată la maxim. După fiecare mobilitate trăiesc sentimentul că sunt mai împlinit ca și ființă umană, și tot timpul mă cuprinde și un sentiment de bucurie că va urma o altă cultură de cunoscut în următoarea mobilitate. Sentimentul de împlinire și satisfacție este mai profund și atunci când privesc elevii și profesorii că se despart cu lacrimi de bucurie în ochi. Acest lucru mă face de fiecare dată să înțeleg că a fost o săptămână reușită din toate punctele de vedere.

Bibliografie:

- Istrate, O. et al. (2013) Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație
- Cucoș, C. (2000) Educația, dimensiuni culturale și interculturale, Polirom, Iași,
- Ciolan, L., Pași către școala interculturală. București, Corint, 2000;
- - www.edict.ro.

RACHINA ELENA-TEODORA

*UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ UDREȘTI - ȘCOALA PRIMARĂ
LĂUNELE DE JOS*

LOCALITATE: COMUNA DĂNICEI, JUDEȚUL VÂLCEA

Metode active - participative pentru o educație deschisă

Contextul educațional actual și necesitatea unei educații deschise

În contextul educațional contemporan, accentul se pune tot mai mult pe crearea unui mediu de învățare incluziv și flexibil, care să răspundă diversității elevilor și nevoii de a dezvolta competențe relevante pentru societatea actuală. Educația deschisă promovează accesul liber la cunoaștere, colaborarea și adaptarea procesului educativ la ritmul și stilul de învățare al fiecărui elev. Într-o lume în continuă schimbare, acest tip de educație le oferă copiilor oportunitatea de a deveni învățăcei activi, creativi și critici, capabili să își asume responsabilitatea pentru propriul parcurs educațional.

Definirea conceptului de metode activ-participative și rolul lor în procesul didactic

Metodele activ-participative reprezintă ansamblul strategiilor didactice prin care elevii sunt implicați direct în procesul de învățare, devenind participanți activi în descoperirea și construirea cunoștințelor. Aceste metode se bazează pe interacțiune, colaborare și reflecție, punând accent pe dezvoltarea gândirii critice și a abilităților sociale. Rolul lor în procesul didactic este de a transforma ora de curs într-un spațiu dinamic, în care elevii își exprimă ideile, analizează situații diverse și găsesc soluții prin cooperare.

Scopul și structura articolului

Prezentul articol își propune să evidențieze importanța metodelor activ-participative în crearea unei educații deschise, analizând beneficiile acestora asupra dezvoltării elevilor și oferind exemple concrete de aplicare la clasă. Structura articolului urmărește definirea conceptelor cheie, descrierea principalelor metode utilizate și conturarea unor recomandări practice pentru integrarea acestora în procesul educațional.

Importanța creării unui mediu de învățare flexibil și incluziv

Un mediu de învățare flexibil și incluziv este esențial pentru succesul educației deschise.

Acesta se bazează pe recunoașterea diversității elevilor, atât în termeni de abilități cognitive, cât și de interese, ritmuri de învățare și stiluri de învățare. Flexibilitatea mediului educațional permite personalizarea procesului didactic, astfel încât fiecare elev să poată învăța în moduri care i se potrivesc cel mai bine.

Crearea unui mediu de învățare participative

Un mediu de învățare participativ se caracterizează prin implicarea activă a elevilor în procesul educațional. În cadrul acestui mediu, elevii sunt încurajați să își exprime opiniile, să pună întrebări și să participe la activități care favorizează colaborarea și dezvoltarea gândirii critice. Crearea unui astfel de mediu presupune o atmosferă de încredere, în care elevii se simt confortabil să își împărtășească ideile și să colaboreze cu ceilalți.

Pentru a construi un mediu de învățare participativ, profesorii pot utiliza diverse strategii, cum ar fi:

- Împărțirea elevilor în grupuri mici pentru a lucra la proiecte sau probleme comune, ceea ce favorizează schimbul de idei și învățarea reciprocă.
- Încurajarea discuțiilor și dezbaterilor pe teme relevante, stimulând astfel gândirea critică și abilitatea de a argumenta.
- Utilizarea tehnologiilor educaționale care permit colaborarea și învățarea interactivă (de exemplu, platforme online, aplicații educaționale, etc.).
- Organizarea de activități practice, cum ar fi jocuri educative sau studii de caz, care le permit elevilor să aplice cunoștințele teoretice în contexte reale.

Rolul profesorului: facilitator și ghid

În cadrul unui mediu de învățare participativ, rolul profesorului se schimbă semnificativ. Mai degrabă decât să fie sursa principală de informație, profesorul devine un facilitator al învățării. În acest rol, profesorul nu oferă doar informații, ci ghidează elevii în procesul lor de învățare, încurajându-i să descopere cunoștințele pe cont propriu și să construiască înțelegerea prin experiență și reflecție.

Pentru a adapta activitățile la nevoile elevilor, profesorii pot utiliza diferite tehnici:

- Personalizarea activităților: De exemplu, oferirea de opțiuni de proiecte sau teme care permit elevilor să aleagă subiectele sau formele de prezentare care li se potrivesc cel mai bine.

- Diferențierea instruirii: Ajustarea materialelor și resurselor pentru a se potrivi nivelelor de dificultate ale elevilor (de exemplu, oferirea de lecturi suplimentare pentru elevii avansați sau sprijin suplimentar pentru cei care întâmpină dificultăți).
- Suportul colaborativ: Încurajarea elevilor să lucreze în grupuri, fiecare aducând contribuții diferite în funcție de abilitățile și interesele lor, astfel încât toți elevii să participe activ la procesul de învățare.

Importanța integrării metodelor activ-participative în educația primară

Metodele activ-participative sunt esențiale în educația primară, deoarece contribuie la dezvoltarea unor competențe cheie pentru viitorul elevilor, cum ar fi gândirea critică, rezolvarea de probleme, colaborarea și comunicarea. La această vârstă, elevii sunt în plină formare cognitivă și socială, iar învățarea activă îi ajută să devină învățăcei autonomi și motivați, pregătiți pentru provocările educaționale viitoare.

Beneficiile integrării acestor metode în educația primară includ:

- Dezvoltarea gândirii critice: Elevii sunt încurajați să pună întrebări, să analizeze informațiile și să își exprime opiniile într-un mod rațional, ceea ce le dezvoltă capacitatea de a judeca și a argumenta.
- Îmbunătățirea abilităților de comunicare: Activitățile de grup și dezbaterile ajută elevii să își exprime ideile clar și să asculte opiniile altora, promovând un dialog constructiv.
- Creșterea implicării și motivației elevilor: Elevii care sunt activ implicați în procesul de învățare sunt mai motivați și mai dornici să participe la lecții, deoarece învățarea devine mai relevantă și mai interesantă pentru ei.

Recomandări pentru implementarea acestor metode la clasă

Pentru a implementa eficient metodele activ-participative în educația primară, este necesar ca profesorii să adopte o abordare flexibilă și să adapteze activitățile în funcție de nevoile și interesele elevilor. Iată câteva recomandări pentru integrarea acestor metode în mod eficient:

Utilizarea întrebărilor deschise: Întrebările deschise, care nu au un răspuns corect sau greșit, îi stimulează pe elevi să gândească critic și să își formuleze propriile răspunsuri. Aceste întrebări pot fi folosite pentru a stimula discuții în clasă sau pentru a încuraja reflecția individuală.

Includerea tehnologiilor educaționale: Utilizarea platformelor online, a aplicațiilor educaționale și a altor instrumente digitale poate facilita învățarea activă și participativă. Aceste tehnologii permit elevilor să colaboreze, să acceseze resurse suplimentare și să participe la activități interactive.

Evaluarea continuă și feedback-ul constructiv: Este important ca profesorii să utilizeze evaluarea continuă pentru a urmări progresul elevilor și a le oferi feedback constructiv. Evaluările formative, cum ar fi autoevaluarea sau evaluarea colegială, îi ajută pe elevi să înțeleagă ce au învățat și unde pot îmbunătăți.

Prin implementarea acestor recomandări, profesorii pot crea un mediu de învățare activ și participativ, care sprijină dezvoltarea globală a elevilor, oferindu-le abilități esențiale pentru viitorul lor educațional și personal.

Bibliografie:

- Vâlceanu, D. (2007). Pedagogia învățământului primar (vol. I).
- Golu, M. (2005). Psihologia educației (vol. 1).
- Stanciu, C. (2012). Metode activ-participative în educația timpurie.
- Miclea, M. (2004). Psihologia educației și învățământului.

ROȘU MARIA-GABRIELA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL ARMENCEA”,

LOCALITATE: ADJUD

Stakeholderii instituției de educație

Studiu de caz „Școala Gimnazială MIHAIL ARMENCEA Adjud”

În elaborarea documentelor strategice și programatice ale oricărei instituții de educație, punctul de pornire îl constituie beneficiarii activității sale și anume principalii stakeholderi: elevi, părinți, profesori și personal auxiliar, comunitatea locală, organizații nonguvernamentale, mass-media, guvern.

Literatura de specialitate propune diferite clasificări ale acestora, în funcție de locul ocupat ocupat în cadrul organizației (interni și externi), după puterea de influențare a acțiunilor acestora (primari, secundari) etc.

Din punctul de vedere al instituției de învățământ preuniversitar, stakeholder-ul cheie este părintele, el având putere de decizie în ceea ce privește alegerea școlii sau a altor programe de studiu.

În cazul Școlii Gimnaziale „Mihail Armencea” din Adjud vorbim de elevi proveniți din familii situate în clasa de mijloc, ai căror părinți sunt persoane angajate în diferite activități economice și având un statut social respectabil, în cea mai mare parte. Este important de punctat faptul că școala este frecventată de numeroși elevi din localitățile învecinate sau aflate chiar la distanță mare, unii dintre ei făcând naveta din județul învecinat, Bacău. Este vorba de copii ale căror vârste încep cu cea de 3 ani și merg până la 14-15 ani, ai căror părinți fac eforturi mari pentru a parcurge zilnic această navetă obositoare. Acești părinți au o educație bună, cel puțin de nivel mediu și o situație economică bună și foarte bună.

Nevoia de a-și ști copilul în siguranță la școală este un factor important în alegerea acesteia. Clădirile sunt spațioase, curate, cu maxim un etaj, împrejmuite cu un gard solid, școala fiind situată într-o zonă foarte liniștită a orașului, în mijlocul unui cartier de case. În timpul programului, elevii sunt atent supravegheați de cadrele didactice de serviciu pe școală, acest lucru fiind de natură a crea un mediu sigur și securizant.

O altă nevoie a părinților care a fost identificată și satisfăcută este cea de a oferi copiilor programe after-school în cadrul cărora aceștia să petreacă timp de calitate la școală după orele de curs. Aici se efectuează temele pentru acasă și se aprofundează conținuturile studiate. Pentru

părinții ocupați, acesta a fost un mare plus în momentul alegerii acestei școli, iar satisfacția acestora cu atât mai mare cu cât aceste programe sunt gratuite, fiind finanțate prin proiecte europene.

Printre nevoile identificate ale părinților elevilor este și cea a implicării copiilor în diferite activități extrașcolare și extracurriculare, programe și proiecte educaționale: excursii, participare la concursuri și olimpiade, simpozioane, festivități cu diferite ocazii, serbări, acțiuni umanitare de ajutorare a copiilor orfani, a celor cu nevoi speciale, a bătrânilor instituționalizați, vizite, parteneriate cu alte instituții etc.

Următoarea categorie de stakeholderi, strâns legată de prima, este cea a elevilor.

Este adevărat că părinții aduc copilul la școală, dar este necesar ca școala să îl poată păstra, mai ales în situația de astăzi, când asistăm la scăderi demografice, în timp ce școlile rămân în același număr. Un copil nefericit la școală își determină părintele să îl transfere în altă parte, iar acest lucru aduce mari deservicii unei instituții educaționale. Elevii sunt sensul existenței școlii, dar trebuie spus că rareori nevoile și interesele lor coincid cu ale părinților.

Elevii Școlii Gimnaziale „Mihail Armencea” sunt copii cu vârste cuprinse între 3 și 15 ani, care parcurg forme de școlarizare de nivel preprimar, primar și gimnazial. Nevoile identificate în rândul lor sunt: dezvoltarea individuală a elevului, crearea unui climat de muncă și învățare stimulat, garantarea admiterii la liceu, asigurarea securității în școală și în perimetrul acesteia.

Prin măsurile adoptate în parteneriat cu Jandarmeria și Poliția locală, cu sprijinul Primăriei și al părinților, elevilor le este asigurată securitatea în școală și în imediata vecinătate a acesteia.

O altă categorie importantă a stakeholderilor instituției de educație o reprezintă personalul școlii, alcătuit din profesori, personal didactic auxiliar și personal administrativ. La nivelul acestora au fost identificate următoarele categorii de nevoi: 1)nevoi legate de dezvoltarea profesională; 2)nevoi legate de specificul educației formale (motivarea elevilor, aplicarea programelor școlare, utilizarea unor noi instrumente didactice); 3) nevoi legate de conectare a școlii cu viața de zi cu zi (complementaritatea dintre formal și nonformal); 4)nevoi de recunoaștere și valorizare. În acest sens, personalul școlii care s-a evidențiat în decursul activității profesionale a fost îndemnat și sprijinit în demersul de obținere a gradației de merit (salariului de merit), a fost angajat în proiecte cu finanțare europeană (activitate remunerată), a fost inclus în diverse parteneriate și proiecte educaționale.

Comunitatea locală reprezintă o altă categorie (externă, secundară) de stakeholderi ai instituției de educație. Municipiul Adjud este o localitate mică, în care există o veritabilă

comunitate locală a cărei coeziune este stimulată de interese și aspirații comune. Este important de menționat că școala este parte integrantă a comunității, nu o entitate separată, ea derulând nenumărate activități și proiecte în colaborare cu instituții locale de stat și private: alte școli, Primăria, Poliția, Jandarmeria, Stația de pompieri, biserici, Biblioteca Municipală, Spitalul Municipal, Clubul Copiilor, Fabrica de hârtie Vrancart S.A., Stația meteo etc.

Organizațiile nonguvernamentale sunt și ele stakeholderi ai unității noastre de învățământ, acestea găsind în spațiul școlii grupul țintă pentru implementarea proiectelor și activităților lor. Adeseori, ONG-urile pot acoperi anumite nevoi ale comunității, mai bine și mai ieftin decât o poate face sectorul public (exemple frecvente sunt oferite în domeniile asistenței grupurilor vulnerabile). Cele mai prezente în viața elevilor noștri au fost, de-a lungul timpului, organizațiile: Crucea Roșie România, CHARTA, UNICEF și Salvați Copiii România. Cu fiecare dintre aceste organizații, Școala Gimnazială „Mihail Armencea” din Adjud a derulat parteneriate valoroase care au adus plus valoare instituției noastre și tuturor beneficiarilor acesteia.

Mass-media, prin specificul activității sale, de diseminare a informației în societate, este un stakeholder tradițional al tuturor entităților publice. Totuși, fiind de cele mai multe ori în căutare de senzational, viața obișnuită a unei școli nu reprezintă o atracție deosebită pentru aceste organizații. Trebuie menționat și faptul că Adjudul este foarte slab reprezentat la capitolul mass-media locală, astfel, informațiile relevante despre activitatea școlii au fost transmise principalelor ziare județene (Monitorul de Vrancea, Ziarul de Vrancea) și site-urilor online locale și regionale, dar au existat și prezențe sporadice ale acesteia în presa națională. Informațiile publicate au vizat diseminarea activităților și rezultatelor unor proiecte valoroase pentru beneficiarii școlii.

Guvernul statului, prin politicile publice promovate, este și el stakeholder al instituțiilor de educație. Ministerul Educației este entitatea care organizează activitatea școlilor de pe teritoriul României, alocă resursele necesare finanțării de bază și suplimentare a instituțiilor de educație, elaborează legislația în domeniu, stabilește idealul educațional al școlii românești și documentele referitoare la curriculumul care trebuie parcurs în vederea atingerii acestui ideal.

Idealul educațional al școlii românești, stipulat de Ministerul Educației, constă în dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative. Acest ideal trebuie urmărit în toate documentele strategice ale instituțiilor de educație, în toate demersurile didactice, pe parcursul întregii școlarități, a întregului sistem de învățământ preuniversitar din România.

ȘONȚU LĂZĂRICA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ JARIȘTEA

LOCALITATE: JARIȘTEA

Creativitatea în învățământul preșcolar

Creativitatea este definită ca un proces intrapersonal sau interpersonal, al cărui rezultat sunt procesele finite, bazate pe originalitate.

Termenul creativitate își are originea în cuvântul latin „creare”, care înseamnă: a zămisli, a făuri, a naște. Dacă analizăm cuvântul din punct de vedere etimologic, vom concluziona că de fapt creativitatea este un proces, un act dinamic, care se dezvoltă și-și atinge apogeul prin acțiune.

Creativitatea este omniprezentă la vârsta preșcolară și oferă multe oportunități de exprimare pentru copii. Preșcolaritatea este etapa în care copilul este pus să facă lucruri, este dirijat, este valorizat, iar creativitatea se conturează vizibil în această perioadă. Potențialul creativ al preșcolarului se manifestă în cadrul tuturor activităților de zi cu zi, fie în jocurile de creație, de rol, în convorbiri, dar și în cadrul activităților extrașcolare. Copilul are nevoie de încurajare și motivare.

Copilul preșcolar este prin natura sa un creativ, datorită imensei sale curiozități. Pentru a pune în valoare potențialul creativ al copiilor, educatoarea trebuie să folosească acele metode active- asociative, care pun accentul pe libertatea de acțiune, în care copiii devin participanți la găsirea răspunsurilor, pot avea inițiativă, pot pune întrebări, pot discuta și pot propune soluții.

La vârsta preșcolară cadrul cel mai relevant pentru stimularea potențialului creative îl reprezintă jocul și stimularea învățării prin joc. Jocul îi oferă copilului cadrul propice pentru variate manifestări creative, de cele mai multe ori acestea apar în mod spontan și neintenționat.

Învățarea creativă la vârsta preșcolară ar trebui cultivată și în mediul familial, nu doar la grădiniță. Cu cât copilul este mai expus situațiilor în care își poate manifesta liber latura creative, cu atât acesta se va dezvolta mai armonios.

Pe măsură ce cresc, creativitatea îi pregătește pe copii pentru viața adultă, oferindu-le abilitățile necesare pentru a rezolva problemele și a face față provocărilor. Încurajarea și susținerea lor pot influența în mod semnificativ capacitatea copiilor de a gândi în moduri noi și de a explora lumea din jurul lor.

Bibliografie

Cristea, A – Creativitatea în procesul de învățare, Revista de Pedagogie, 1992

Dănescu, E – Stimularea creativității la vârsta preșcolară, Editura Paralela 45, Pitești,
2009

Landru,E – Psihologia creativității, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979

LUPU ANISOARA

UNITATE DE ÎNVĂȚĂMÂNT: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 17

LOCALITATE: FOCȘANI, JUDEȚUL VRANCEA

Proiect de activități integrate
„Moș Crăciun, moșul cel bun”
Grupa mare „Buburuze”

Data: 17.12.2024

Nivelul: II (grupa mare)

Prof. Înv. Preșcolar: Lupu Anișoara

Tema anuală: „Cu ce și cum exprimăm ceea ce simțim?”

Tema proiectului: „Spune ce simți”

Tema săptămânii: „Magia sărbătorilor de iarnă”

Tema zilei: ”Moș Crăciun, moșul cel bun”

Domenii experiențiale: Domeniul Limbă și Comunicare + Domeniul Om și Societate

Categorii de activități: Educarea limbajului - Lectura educatoarei - ”Povestea lui Moș Crăciun”

Activitate practică - lipire -, „Barba lui Moș Crăciun”

Forma de realizare: Activitate integrată ALA1+ ADE (DLC+DOS)+M.M.

Tipul activității: însușire de noi cunoștințe și formare de priceperi și deprinderi

Durata: o zi

Componența activității

Activități de dezvoltare personală

Întâlnirea de dimineață – „L-am rugat pe Moș Crăciun să-mi aducă... !”

- ❖ *Salutul: „Bună dimineața, spiriduși frumoși! ”*
- ❖ *Calendrul naturii: anotimpul, ziua, starea vremii*
- ❖ *Prezența*

Rutina: „Suntem spiriduși frumoși!”, „Ca să nu mă îmbolnăvesc/Pe mânuțe eu mă spăl”, „În locul în care am lucrat/ Eu mereu fac curat!” (primirea copiilor, deprinderi de igienă personală, deprinderi de autonomie și autoservire).

Tranziții: „Unu, doi, unu, doi, toți spiridușii în pași vioi!” (mers ritmic)

„Moș Crăciun” (cântec)

„Cad fulgii de nea” (joc cu text și cânt)

„Fulgișori pe obrăjori” (cântec)

„Noi cu toții am lucrat/ Și lucrul l-am terminat/Bucuroși să ne-nvârtim/ Pentru că știm să muncim.” (dans)

Activități liber alese

ALA 1:

**Științe:* „Globuri mari și globuri mici” (sortare după criteriul mărimii)

Sarcina de lucru: să sorteze globurile după mărime;

**Construcții:* „Bradul” (piese lego)

Sarcina de lucru: să construiască brăduțul din piese lego;

**Artă:* „Moș Crăciun– colorare în contur, după model

Sarcina de lucru: să utilizeze corect instrumentele de colorat pentru a-l colora pe Moș Crăciun după model;

ALA 2

* „*Moșule, bunule*” (dans în jurul bradului)

* „*Trenul Tuc-Tuc*” (cu stații)- joc de mișcare cu text și cânt

* „*Unde s-a ascuns globul*” (joc de atenție)

Activități pe domenii experiențiale:

DLC (Educarea limbajului) „Povestea lui Moș Crăciun”

DOS (Activitate practică) „Barba lui Moș Crăciun”

Forma de realizare: Activitate integrată : DLC – lectura educatoarei

DOS- activitate practică-lipire

Domenii de dezvoltare:

D. Dezvoltarea limbajului, a comunicării și a premiselor citirii și scrierii

C. Capacități și atitudini în învățare

Dimensiuni ale dezvoltării:

D.1. Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute.

C.3. Activare și manifestare a potențialului creativ.

Comportamente vizate:

D1.2 Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor etc. (comunicare expresivă).

C3.2 Demonstrează creativitate prin activități artistico-plactice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative.

Obiective operaționale:

Pe parcursul și la finalul activității toți preșcolarii vor fi capabili:

DLC O1: să rețină titlul poveștii;

O2: să redea conținutul poveștii pe baza imaginilor, în ordinea desfășurării momentelor principale;

O3: să-și îmbogățească vocabularul cu cuvinte și expresii noi.

DEC O4: să denumească în mod corect materialele de lucru prezentate pe măsută;

O5: să realizeze lucrări practice, valorificând deprinderile de lucru însușite;

O6: să aprecieze critic lucrarea proprie, dar și pe cele realizate de colegi.

Strategii didactice

Metode și procedee: conversația, explicația, observația, exercițiul, demonstrația, problematizarea, turul galeriei, munca independentă;

Mijloace de învățământ: calendarul naturii, carte de povești, spiriduși, globuri, scrisoare de la Moș Crăciun, planșe, acuarele, vată, creioane colorate, cuburi, piese lego, șervețele, cutia magică, recompense, șemineu, machetă.

Forme de organizare: frontal, individual, pe grupe;

Forme de evaluare: evaluare orală, evaluare prin probe practice, observarea sistematică.

Bibliografie:

- MEC. (2019). Curriculum pentru educația timpurie;
- MEC. (2019). Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează curriculumul pentru educație timpurie;
- Antologie de proiecte tematice pentru activități integrate, Editura Diana, Musata Bocos, L. Carlogea, C. Draghici, 2009;
- Revista Învățământul Preșcolar și Primar, nr. 1-2/2014, Editura Arlequin;
- Scrisoare metodică pentru anul școlar 2024-2025, Ministerul Educației, Nr. 33313/20.11.2024.

CREATIVITATE ÎN EDUCAȚIE

The logo for STAR KIDS, featuring the word "STAR" in yellow and "KIDS" in blue, with a yellow star replacing the letter "i" in "KIDS".

ISSN 2784 - 1146